

M.I.L.A.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΟΛΥΜΕΣΑ, ΔΙΑΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ
ZEITSCHRIFT FÜR MULTIMEDIA, INTERKULTURALITÄT UND LINGUISTISCHE ANWENDUNGEN
JOURNAL OF MULTIMEDIA, INTERCULTURALISM AND LINGUISTIC APPLICATIONS

2025: 365 Seiten zu füllen!

2025: 365 σελίδες να γραφτούν!

Weihnachten! Χριστούγεννα!

**Künstliche Intelligenz:
Mit Sebastian Rosengrün im Gespräch**

*Τεχνητή νοημοσύνη: συζήτηση με τον
Sebastian Rosengrün*

**Auschwitz-Ravens-
brück: Im
Schatten stummer
Schreie**

*Άουσβιτς-
Ράβενσμπρουκ.
Στη σκία σιωπηλών
κραυγών*

**„Schnelles Denken, langsames
Denken“**

Γρήγορη και αργή σκέψη

... und Vieles mehr!

... και άλλα πολλά!

Inhaltsverzeichnis

01

SEITE 6

- „Lassen wir uns nicht allein von der Faszination für Technik blenden“
 - Die Vorteile der künstlichen Intelligenz für den Fremdsprachenunterricht
 - An Willi...
- # Rund um Sprache und Didaktik

02

Kurz und bündig

SEITE 14

03

Im Schatten stummer Schreie

Gesellschaft und Kultur

SEITE 27

04

- **Weihnachten!**
- **Heringers Sprachwelt**

Interkulturelles und Interlinguales

SEITE 31

05

SEITE 40

- **Barrierefreies Museumsumfeld**
- **„Schnelles Denken, langsames Denken“**

Barrierefreies

06

Leben und arbeiten in Griechenland

Berufliches

SEITE 47

07

Post von einem Poeten

Mailbox

SEITE 50

08

Was hat der Norden, was der Süden nicht hat und umgekehrt

Kolumne +49

SEITE 52

Περιεχόμενα

01

ΣΕΛΙΔΑ 6

- «Ας μην αφήσουμε τη γοητεία της τεχνολογίας να μας τυφλώσει»
 - Τεχνητή Νοημοσύνης στο ξενόγλωσσο μάθημα
 - Στον Βίλλι..
- # Πέρι γλώσσας και διδακτικής

02

ΣΕΛΙΔΑ 14

Με λίγα λόγια

03

ΣΕΛΙΔΑ 24

Στη σκιά σιωπηλών
κραυγών

Κοινωνία και πολιτισμός

04

ΣΕΛΙΔΑ 31

- Χριστούγεννα!
- Ο γλωσσικός κόσμος του Heringer

Διαπολιτισμικά και
διαγλωσσικά

05

ΣΕΛΙΔΑ 40

Προσβάσιμα μουσειακά
περιβάλλοντα

«Σκέψη, αργή και
γρήγορη»

Προσβασιμότητα
και συμπερίληψη

06

ΣΕΛΙΔΑ 47

Ζώντας και δουλεύοντας
στην Ελλάδα

Τα του επαγγέλματος

07

ΣΕΛΙΔΑ 50

Γράμμα από έναν
ποιητή

Mailbox

08

ΣΕΛΙΔΑ 52

Τι έχει ο Βορράς, που
δεν έχει ο Νότος κι
αντίστροφα

Στήλη +49

Αγαπητές αναγνώστριες, αγαπητοί αναγνώστες,

Το περιοδικό M.I.L.A. του Εργαστηρίου Πολυμέσων και Γλωσσικών Εφαρμογών του Τμήματος Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας τους Εθνικού και Καποδιστριακού Πανεπιστημίου Αθηνών σας καλωσορίζει με χαρά στο τρίτο του τεύχος.

Το περιοδικό καλύπτει την αναγκαιότητα να υπάρχει ένα βήμα για ανταλλαγή απόψεων, εμπειριών και προτάσεων στο ευρύ φάσμα της γλωσσολογίας και διδακτικής ξένων γλωσσών αφενός και αφετέρου να συνδέει τα ανωτέρω με τη σύγχρονη κοινωνία, την πολιτική της συμπερίληψης, της γλωσσικής και εκπαιδευτικής πολιτικής καθώς και με ζητήματα που σχετίζονται με την συνεχώς μεταβαλλόμενη αγορά εργασίας.

Η διεπιστημονική αυτή διάσταση στοχεύει μεταξύ άλλων και στην ανάπτυξη των ιδιαίτερα σήμερα αναγκαίων δεξιοτήτων των μελών της συντακτικής ομάδας, που αποτελείται από φοιτήτριες και φοιτητές αλλά και αποφοίτους και απόφοιτες του τμήματος καθώς εξασκούνται εμπράκτως στην παραγωγή διαφορετικών κειμενικών ειδών και μάλιστα στις δύο γλώσσες (Γερμανικά/Ελληνικά) μαθαίνοντας να μεταλαμπαδεύουν κατά αυτόν τον τρόπο τον «κόσμο» που εκφράζεται στην μία γλώσσα στον «κόσμο» που ομιλεί την άλλη γλώσσα.

Τα άρθρα μας παρουσιάζουν καινοτόμες προσεγγίσεις στους τομείς της γλωσσολογίας, των πολυμέσων και της διαπολιτισμικής επικοινωνίας για παράδειγμα. Το ταξίδι στον κόσμο της γλώσσας και του πολιτισμού συνεχίζεται για να ανακαλύψουμε νέες προοπτικές και να εμβαθύνουμε στην κατανόηση της ποικιλομορφίας της ανθρώπινης επικοινωνίας.

Το περιοδικό MILA είναι το σημείο συνάντησης για την ανταλλαγή ιδεών, εμπειριών και γνώσεων. Ευχαριστήσουμε όλους τους/τις συγγραφείς και την αφοσιωμένη συντακτική μας ομάδα για τη συμβολή και τη δέσμευσή τους. Σε αυτό το σημείο επισημαίνεται ότι παραμένει πάντα ανοικτή η πρόσκληση για όσους και όσες επιθυμούν να ενταχθούν στην συντακτική ομάδα μας.

Ελπίζουμε ότι και αυτό το τεύχος του περιοδικού MILA θα σας «μιλήσει» ώστε να εμπνευστείτε να εξερευνήσετε νέους ορίζοντες και να ανακαλύψετε τις συνδέσεις μεταξύ γλώσσας, πολιτισμού και πολυμέσων.

Το περιοδικό M.I.L.A. σας εύχεται καλές γιορτές και τα καλύτερα για το νέο έτος 2025!

Αν. καθηγήτρια Άννα Χήτα
Η υπεύθυνη του περιοδικού

ΕΚΔΟΤΗΣ:

Εργαστήριο Πολυμέσων και
Γλωσσικών Εφαρμογών, ΕΚΠΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ:

Φιλοσοφική Σχολή, Κυψέλη 726,
Νικολάου Πολίτη 1, 15784, Ζωγράφου, ΕΛΛΑΔΑ

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΣΥΜΦ. ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ: Άννα Χήτα

ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ: Νίκος Αλεξιάτος

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ/ΓΡΑΦΙΚΑ: Χρυσόστομος Καγιόγλου

ISSN: 2945-2783

ÜBER UNS

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΕΜΑΣ

Editorial

Liebe Leserinnen, liebe Leser,

die Zeitschrift M.I.L.A. des Instituts für Multimedia und Linguistische Anwendungen des Fachbereichs für deutsche Sprache und Literatur der Nationalen und Kapodistrias Universität Athen begrüßt Sie ganz herzlich zur dritten Ausgabe.

Die Zeitschrift deckt einerseits die Notwendigkeit des Austausches von Ansichten, Erfahrungen und Vorschlägen im großen Feld der Linguistik und des Fremdsprachenunterrichts und andererseits die Möglichkeit, all das mit der zeitgenössischen Gesellschaft, der Politik der Inklusion, der Sprach- und Bildungspolitik sowie mit Fragen des sich ständig verändernden Arbeitsmarktes zu verbinden.

Diese interdisziplinäre Dimension zielt unter anderem darauf ab, die heute besonders notwendigen Fähigkeiten der Mitglieder des aus Studierenden und Alumni zusammengesetzten Redaktionsteams zu entwickeln und auszubauen. Durch das Verfassen verschiedener Textsorten, und das in beiden Sprachen (Deutsch/Griechisch), üben und lernen sie gezielt, die in einer Sprache ausgedrückte „Welt“ jener „Welt“ zu vermitteln, die die andere Sprache spricht.

In unseren Artikeln stellen wir innovative Ansätze vor, zum Beispiel in den Bereichen Linguistik, Multimedia und interkulturelle Kommunikation. Wir laden Sie ein, mit uns auf eine Reise durch die Welt der Sprache und Kultur zu gehen, um neue Perspektiven zu entdecken und das Verständnis für die Vielfalt der menschlichen Kommunikation zu vertiefen.

Die Zeitschrift M.I.L.A ist der Treffpunkt für den Austausch von Ideen, Erfahrungen und Wissen. Wir danken allen AutorInnen und unserem motivierten Redaktionsteam für ihren Beitrag und ihr Engagement. An dieser Stelle möchten wir erneut darauf hinweisen, dass wir alle zur Mitarbeit in unserem Redaktionsteam einladen.

Wir hoffen, dass auch diese Ausgabe der MILA-Zeitschrift Ihnen „zuspricht“ und Sie dazu inspiriert, neue Horizonte zu erkunden und die Verbindungen zwischen Sprache, Kultur und Multimedia zu entdecken.

Die Zeitschrift M.I.L.A. wünscht Ihnen ein frohes Fest und einen guten Rutsch ins Jahr 2025!

Assoc.-Prof. Anna Chita
Presserechtliche Verantwortung

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΠΟΛΥΜΕΣΩΝ ΚΑΙ
ΓΛΩΣΣΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ

INSTITUT FÜR MULTIMEDIA UND
LINGUISTISCHE ANWENDUNGEN

HERAUSGEBER:

Institut M.I.L.A., NATIONALE UND
KAPODISTRIAS UNIVERSITÄT ATHEN

ADRESSE:

Philosophische Fakultät, Raum 726,
Nikolaou Politi 1, 15784 Zografou, Griechenland

V.I.S.D.P.: Anna Chita

CHEFREDAKTEUR: Nikos Alexatos

DESIGN: Chrysostomos Kagioglou

ISSN: 2945-2783

„Lassen wir uns nicht allein von der Faszination für Technik blenden“

«Ας μην αφήσουμε τη γοητεία της τεχνολογίας να μας τυφλώσει»

Ο Sebastian Rosengrün συζητά με την Άννα Χίτα.

Sebastian Rosengrün ist seit jeher begeistert von der Digitalen Transformation. Er ist Logiker, Linguist und Philosoph, und hat in den letzten Jahren unter anderem ein humanistisches Bildungsprogramm für Digitale Pioniere aufgebaut. Aktuell arbeitet er an der Universität Augsburg an seiner Habilitation zu den Auswirkungen von KI auf unser Menschenbild.

Darüber hinaus berät er Institutionen und Unternehmen dabei, Künstliche Intelligenz ganzheitlich zu denken und verantwortungsvoll einzusetzen. Zu seinen Veröffentlichungen zählen Künstliche Intelligenz zur Einführung sowie Digitalisierung – Die 101 wichtigsten Fragen. Im Gespräch mit Sebastian widmen wir uns dem aktuellen Hype um Generative KI. Das ihn abbildende Foto ist übrigens ein Deep Fake, den er mithilfe eines eigens trainierten Modells erstellt hat. Aber keine Sorge, wir haben Sebastian persönlich getroffen und können bestätigen, dass es ihn wirklich gibt – und der Fake tatsächlich verblüffend authentisch ist.

Anna: Sebastian, was genau ist generative künstliche Intelligenz?

Sebastian: Generative KI bezeichnet Systeme, die in der Lage sind, neue Inhalte zu erzeugen—sei es Texte, Bilder, Musik oder sogar Videos. Das bekannteste Beispiel ist wohl ChatGPT von OpenAI, das menschenähnliche Texte generiert.

Anna: Wie funktioniert ChatGPT denn genau?

Sebastian: ChatGPT basiert auf großen Sprachmodellen, die mit enormen Mengen an Textdaten trainiert wurden—darunter Bücher, Artikel und Internetinhalte. Das Modell lernt dabei statistische Muster und Zusammenhänge in der Sprache. Wenn du ihm eine Eingabe gibst, berechnet es, welches Wort mit der höchsten Wahrscheinlichkeit als nächstes folgt.

Anna: Heißt das, dass ChatGPT Sprache imitiert, ohne sie wirklich zu verstehen?

Sebastian: Genau. ChatGPT erzeugt Texte, die für uns sinnvoll erscheinen, aber es hat kein Bewusstsein oder Verständnis im menschlichen Sinne. Es manipuliert Symbole auf Basis von Wahrscheinlichkeiten, ohne die tatsächliche Bedeutung dahinter zu erfassen.

Anna: Warum ist es wichtig zu wissen, ob ChatGPT Sprache tatsächlich versteht oder nicht?

Ο Sebastian Rosengrün είχε ανέκαθεν ενθουσιασμό για τον Ψηφιακό Μετασχηματισμό. Είναι γλωσσολόγος, φιλόσοφος, ασχολείται με τη λογική και τα τελευταία χρόνια ανέπτυξε, μεταξύ άλλων, ένα ανθρωπιστικό εκπαιδευτικό πρόγραμμα για Ψηφιακούς Πρωτοπόρους. Σήμερα εργάζεται στο Πανεπιστήμιο του Άουγκσμπουργκ πάνω στην υφηγεσία του, η οποία εξετάζει τις επιπτώσεις της Τεχνητής Νοημοσύνης (TN) στην εικόνα που έχουμε για τον άνθρωπο.

Επιπλέον, συμβουλεύει θεσμούς και επιχειρήσεις για μια ολιστική και υπεύθυνη χρήση της TN.

Στα έργα του περιλαμβάνονται τα βιβλία „Εισαγωγή στην Τεχνητή Νοημοσύνη“ και „Ψηφιοποίηση – Οι 101 σημαντικότερες ερωτήσεις“. Στη συζήτησή μας με τον Sebastian, εστιάζουμε στο τρέχον ενδιαφέρον γύρω από την Παραγωγική TN (Generative KI). Η φωτογραφία που τον απεικονίζει, παρεμπιπτόντως, είναι ένα deep fake που δημιουργήθηκε από τον ίδιο, χρησιμοποιώντας ένα ειδικά εκπαιδευμένο μοντέλο. Μην ανησυχείτε, όμως – τον συναντήσαμε προσωπικά και μπορούμε να επιβεβαιώσουμε ότι υπάρχει πραγματικά, ενώ το fake είναι όντως εντυπωσιακά αυθεντικό.

Avva: Sebastian, τι ακριβώς είναι η Παραγωγική Τεχνητή Νοημοσύνη (Generative AI);

Sebastian: Η Παραγωγική TN αναφέρεται σε συστήματα που μπορούν να δημιουργούν νέες μορφές περιεχομένου – είτε κείμενα, εικόνες, μουσική, ακόμα και βίντεο. Το πιο γνωστό παράδειγμα είναι το ChatGPT της OpenAI, το οποίο παράγει κείμενα που μοιάζουν ανθρώπινα.

Avva: Πώς λειτουργεί το ChatGPT ακριβώς;

Sebastian: Το ChatGPT βασίζεται σε μεγάλα γλωσσικά μοντέλα που έχουν εκπαιδευτεί με τεράστιους όγκους δεδομένων – όπως βιβλία, άρθρα και περιεχόμενο από το διαδίκτυο. Το μοντέλο μαθαίνει στατιστικά μοτίβα και συσχετίσεις στη γλώσσα. Όταν εισάγεις ένα στοιχείο στη μηχανή, υπολογίζει ποια λέξη έχει την υψηλότερη πιθανότητα να ακολουθήσει.

Avva: Αυτό σημαίνει ότι το ChatGPT μιμείται τη γλώσσα χωρίς να την κατανοεί πραγματικά;

Sebastian: Ακριβώς. Το ChatGPT δημιουργεί κείμενα που φαίνονται λογικά σε εμάς, αλλά δεν έχει συνείδηση ή κατανόηση με την ανθρώπινη έννοια. Διαχειρίζεται σύμβολα με βάση πιθανότητες, χωρίς να αντιλαμβάνεται την πραγματική σημασία τους.

Avva: Γιατί είναι σημαντικό να ξέρουμε αν το ChatGPT κατανοεί πραγματικά τη γλώσσα ή όχι;

Sebastian: Αυτό έχει τόσο ηθικές όσο και πρακτικές συνέπειες. Αν

Sebastian: Das hat sowohl ethische als auch praktische Konsequenzen. Wenn wir fälschlicherweise glauben, dass ChatGPT Sprache wirklich versteht oder sogar Empathie besitzt, könnten wir versucht sein, echte zwischenmenschliche Interaktionen an eine KI auszulagern. Denken wir an sensible Bereiche wie Psychotherapie: Wenn wir hier KI einsetzen wollten – solche Gedankenspiele gibt es übrigens bereits seit den 1960ern... – schaden wir Menschen, anstatt ihnen zu helfen. Unsere Vorstellung von KI beeinflusst generell stark, wie wir uns als Menschen wahrnehmen und als Gesellschaft miteinander interagieren.

Anna: Welche Bedenken ergeben sich daraus?

Sebastian: Ein zentrales Problem ist unsere Tendenz zur Anthropomorphisierung—wir schreiben Maschinen mehr Fähigkeiten zu, als sie tatsächlich besitzen. Indem wir menschliche Eigenschaften auf Technik projizieren, riskieren wir, Fehlentscheidungen zu treffen. Zudem gibt es erhebliche Fragen zu Datenschutz, Urheberrecht und der möglichen Verbreitung von Fehlinformationen durch KI-Systeme.

Anna: Wie wirkt sich generative KI auf den Bildungsbereich aus?

Sebastian: Im Bildungsbereich stehen wir vor der Herausforderung, dass Studierende KI nutzen könnten, um Hausarbeiten oder Aufsätze zu erstellen, ohne den Stoff wirklich zu verstehen. Das untergräbt das eigentliche Lernziel und stellt Bildungseinrichtungen vor Probleme bei der Bewertung von Leistungen. Andererseits können solche Tools, wenn sie verantwortungsvoll eingesetzt werden, als nützliche Lernhilfen dienen—etwa beim Generieren von Ideen oder beim Verständnis komplexer Themen.

Anna: Glaubst du, dass KI irgendwann in der Lage sein wird, Sprache wirklich zu verstehen?

Sebastian: Das ist eine viel diskutierte Frage. Ich persönlich bin skeptisch. Menschliches Bewusstsein und Intentionalität sind äußerst komplexe Phänomene, die wir bisher nicht vollständig begreifen. Zu glauben, dass Maschinen, die auf relativ einfachen elektronischen Schaltungen aufbauen, so etwas entwickeln können, unterschätzt diese Komplexität.

Anna: Was empfehlst du, wie wir als Gesellschaft mit solchen KI-Systemen umgehen sollten?

Sebastian: Wir sollten uns bewusst mit ihnen auseinandersetzen und ihre Grenzen kennen. Es ist wichtig, informierte Entscheidungen zu treffen und kritisch zu hinterfragen, wo und wie wir KI einsetzen. Bildung spielt dabei eine Schlüsselrolle. Es geht darum,

πιστέψουμε λανθασμένα ότι το ChatGPT κατανοεί τη γλώσσα ή διαθέτει ενσυναίσθηση, μπορεί να δελεαστούμε να αναθέσουμε πραγματικές ανθρώπινες αλληλεπιδράσεις σε μια ΤΝ. Σκεφτείτε ευαίσθητους τομείς, όπως η ψυχοθεραπεία: αν χρησιμοποιήσουμε ΤΝ εκεί – κάτι που ήδη συζητείται από τη δεκαετία του 1960 – μπορεί να βλάψουμε ανθρώπους αντί να τους βοηθήσουμε. Η αντίληψή μας για την ΤΝ επηρεάζει σημαντικά το πώς αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας και το πώς αλληλεπιδρούμε ως κοινωνία.

Avva: Ποιοι είναι οι προβληματισμοί που προκύπτουν από αυτό;

Sebastian: Ένα βασικό πρόβλημα είναι η τάση μας να ανθρωπομορφοποιούμε – να αποδίδουμε στις μηχανές περισσότερες ικανότητες από αυτές που πραγματικά έχουν. Με το να προβάλλουμε ανθρώπινα χαρακτηριστικά στην τεχνολογία, κινδυνεύουμε να πάρουμε λανθασμένες αποφάσεις. Επιπλέον, υπάρχουν σοβαρά ζητήματα σχετικά με την προστασία δεδομένων, τα πνευματικά δικαιώματα και την πιθανή διάδοση λανθασμένων πληροφοριών από τα συστήματα ΤΝ.

Avva: Πώς επηρεάζει η Παραγωγική ΤΝ τον τομέα της εκπαίδευσης;

Sebastian: Στην εκπαίδευση αντιμετωπίζουμε την πρόκληση ότι οι μαθητές μπορεί να χρησιμοποιούν την ΤΝ για να δημιουργούν εργασίες ή εκθέσεις χωρίς να κατανοούν πραγματικά το αντικείμενο. Αυτό υπονομεύει τον στόχο της μάθησης και δημιουργεί προβλήματα στην αξιολόγηση. Από την άλλη, αυτά τα εργαλεία, αν χρησιμοποιηθούν υπεύθυνα, μπορούν να χρησιμεύσουν ως χρήσιμα βοηθήματα – π.χ., για την παραγωγή ιδεών ή την κατανόηση σύνθετων θεμάτων.

Avva: Πιστεύεις ότι η ΤΝ θα μπορέσει κάποτε να κατανοήσει πραγματικά τη γλώσσα;

Sebastian: Αυτό είναι ένα πολυσυζητημένο θέμα. Προσωπικά είμαι επιφυλακτικός. Η ανθρώπινη συνείδηση και η πρόθεση είναι εξαιρετικά πολύπλοκα φαινόμενα, που δεν κατανοούμε ακόμα πλήρως. Το να πιστεύουμε ότι οι μηχανές, που βασίζονται σε σχετικά απλά ηλεκτρονικά κυκλώματα, μπορούν να αναπτύξουν κάτι τέτοιο, υποτιμά την πολυπλοκότητα αυτή.

Avva: Τι προτείνεις για το πώς πρέπει να διαχειριζόμαστε αυτά τα συστήματα ΤΝ ως κοινωνία;

Sebastian: Πρέπει να τα προσεγγίζουμε με συνείδηση και να γνωρίζουμε τα όριά τους. Είναι σημαντικό να λαμβάνουμε τεκμηριωμένες αποφάσεις και να αναρωτιόμαστε κριτικά πού και πώς χρησιμοποιούμε την ΤΝ. Η εκπαίδευση παίζει κεντρικό ρόλο σε όλο αυτό. Στόχος είναι να αξιοποιήσουμε τα οφέλη, αλλά και να κατανοήσουμε και να ζυγίσουμε προσεκτικά τους κινδύνους.

die Vorteile zu nutzen, aber auch die Risiken zu verstehen und sorgfältig abzuwägen.

Anna: Zum Abschluss: Was möchtest du uns mitgeben?

Sebastian: Lassen wir uns nicht allein von der Faszination für Technik blenden. Es ist entscheidend, zu reflektieren, was Maschinen können und was nicht. Besonders sollten wir die menschliche Kreativität, Empathie und unsere sozialen Beziehungen wertschätzen—denn diese sind und bleiben wesentlich spannender und bedeutungsvoller als alles, was eine KI derzeit leisten kann.

Anna: Danke dir herzlich für dieses aufschlussreiche Gespräch und dass du uns Einblicke in dieser KI- Welt gegeben hast.

Sebastian: Ich danke für die Einladung

Anna Chita und Sebastian Rosengrün haben sich auch im MILA-Podcast über die spannende Frage: Versteht ChatGPT Sprache wirklich? unterhalten. Die Folge mit dem Titel „Die Illusion des Verstehens“ gibt es hier <https://youtu.be/a-74FyFsrUw>

Avva: Και για το τέλος, τι θα ήθελες να μας συμβουλέψεις;

Sebastian: Ας μην αφήσουμε να μας τυφλώσει η γοητεία της τεχνολογίας. Είναι σημαντικό να αναλογιζόμαστε τι μπορούν και τι δεν μπορούν να κάνουν οι μηχανές. Πάνω απ' όλα, ας εκτιμήσουμε τη δημιουργικότητα, την ενσυναίσθηση και τις κοινωνικές μας σχέσεις – γιατί αυτές είναι και θα παραμείνουν πολύ πιο συναρπαστικές και σημαντικές από οτιδήποτε μπορεί να κάνει σήμερα μια ΤΝ.

Avva: Σε ευχαριστώ θερμά για αυτή την αποκαλυπτική συζήτηση και που μας ταξίδεψες στον κόσμο της Τεχνητής Νοημοσύνης.

Sebastian: Εγώ ευχαριστώ για την πρόσκληση.

Η Άννα Χίτα και ο Sebastian Rosengrün συζήτησαν επίσης στη σειρά των MILA-Podcast για το συναρπαστικό ερώτημα: Κατανοεί πραγματικά το ChatGPT τη γλώσσα; Το επεισόδιο με τίτλο «Η ψευδαίσθηση της κατανόησης» είναι διαθέσιμο εδώ: <https://youtu.be/a-74FyFsrUw>

Bilder: freepic.com

www.pixabay.com

Die Vorteile der künstlichen Intelligenz für den Fremdsprachenunterricht

Τα πλεονεκτήματα της Τεχνητής Νοημοσύνης για το ξενόγλωσσο μάθημα

Michail Taxiarchis Galetsellis

Anhand der Entwicklung der Technologie und der Globalisierung, war künstliche Intelligenz, deren Geschichte mit dem Turing-Test begann, schon seit 2012 sehr verbreitet. KI spielt eine große Rolle nicht nur im Leben des Menschen, sondern auch im Fremdsprachenunterricht. Sie stellt eine große Menge von Vorteilen dar.

Zuerst hilft sie bei der Steigerung der Leistung und der Motivation der Lernenden. KI gibt Lernenden sofortiges Feedback und so haben sie die Möglichkeit, schnell und unmittelbar ihre Fehler zu identifizieren und zu verstehen. So wird ihre Sprachfertigkeit verstärkt. KI hilft ihnen auch dabei, ihre digitalen Fertigkeiten zu entwickeln, um somit ihr Interesse zu wecken. Die innovativen Tools der KI motivieren die Jugendlichen, weil sie mit der Technologie schon vertraut sind.

KI hilft zusätzlich bei der Individualisierung des Lernens. Wegen der Flexibilität, die die KI bietet, haben Lernende die Möglichkeit, asynchron und auf eigener Weise zu lernen. Sie können durch den personalisierten Lerninhalt in ihrem eigenen Tempo lernen, ihr Lernen besser organisieren und sich auch Metakognitionsmechanismen aneignen.

Die digitalen Tools der KI tragen vielmehr zu der Verbesserung der Grammatik und der Organisation des Lernens im Vergleich zum traditionellen Fremdsprachenunterricht bei. Der Kontakt der Lernenden mit dem Computer und das umfangreiche Spektrum von Übungen, die sie lösen, reduzieren ihre Angst und so lernen sie besser und kohärenter.

Von großer Bedeutung ist die Zugänglichkeit. Der Gebrauch der KI im Fremdsprachenunterricht erleichtert den Lernprozess, weil nur ein Internetanschluss notwendig ist. Das stellt eine wichtige Lösung bei Fällen dar, wo ein Mangel an Lehrkräften zu verzeichnen ist, besonders in abseits gelegenen Orten.

Der Einsatz der KI macht den Fremdsprachenunterricht lernerzentriert. Der Lernenden können einfache Aufgaben und Übungen bearbeiten und lösen. Folglich haben die Unterrichtenden mehr Zeit, ihr kritisches Denken zu entwickeln und sich mit Fertigkeiten auf höherem Niveau zu beschäftigen (Karatas: 2013, in Loudarou: 2024). So entwickelt sich ihre Sprachkompetenz.

Der Fremdsprachenunterricht kann durch die Applikationen der KI interessanter und abwechslungsreicher werden.

Βάσει της ανάπτυξης της τεχνολογίας και της παγκοσμιοποίησης, η Τεχνητή Νοημοσύνη, της οποίας η ιστορία ξεκινά με το Τεστ του Τούριγκ, ήταν ήδη από το 2012 διαδεδομένη. Η ΤΝ παίζει ένα μεγάλο ρόλο όχι μόνο στη ζωή του ανθρώπου, αλλά και στο ξενόγλωσσο μάθημα, καθώς παρουσιάζει ένα μεγάλο εύρος πλεονεκτημάτων.

Αρχικά βοηθάει στην αύξηση της απόδοσης και του κινήτρου των μαθητευόμενων. Η ΤΝ δίνει στον μαθητή και στη μαθήτριά άμεση ανατροφοδότηση και έτσι έχει τη δυνατότητα γρήγορα και άμεσα να αναγνωρίσει και να καταλάβει τα λάθη του/της. Έτσι ενισχύεται η προφορική δεξιότητα. Η ΤΝ βοηθάει επίσης να αναπτυχθούν ψηφιακές δεξιότητες και να ενεργοποιηθεί το ενδιαφέρον. Τα καινοτόμα εργαλεία της ΤΝ δίνουν κίνητρο στους νέους, εφόσον είναι ήδη εξοικειωμένοι με την τεχνολογία.

Η ΤΝ βοηθάει επιπροσθέτως στην εξατομίκευση της μάθησης. Οι μαθητές και οι μαθήτρίες έχουν τη δυνατότητα εξαιτίας της ευελιξίας που τους προσφέρει η ΤΝ να μάθουν ασύγχρονα, με το δικό τους τρόπο. Μπορούν μέσα από το εξατομικευμένο μαθησιακό περιεχόμενο να μάθουν με το δικό τους ρυθμό, να οργανώσουν καλύτερα τη μελέτη τους και να αποκτήσουν επίσης μεταγνωστικούς μηχανισμούς.

Τα ψηφιακά εργαλεία της ΤΝ συμβάλλουν περισσότερο στη βελτίωση της γραμματικής και την οργάνωση της μάθησης σε σύγκριση με το παραδοσιακό ξενόγλωσσο μάθημα. Η επαφή των διδασκόμενων με τον υπολογιστή και το ευρύ φάσμα ασκήσεων, που λύνουν, μειώνουν το φόβο τους και έτσι μαθαίνουν καλύτερα και με περισσότερη συνοχή.

Μεγάλης σημασίας είναι και η προσβασιμότητα. Η χρήση της ΤΝ στο ξενόγλωσσο μάθημα διευκολύνει τη μαθησιακή διαδικασία, επειδή απαιτείται μόνο να υπάρχει σύνδεση στο διαδίκτυο. Αυτό αποτελεί σημαντική λύση σε περιπτώσεις, όπου παρατηρείται έλλειψη σε διδακτικό δυναμικό, ιδιαίτερα σε μέρη με όχι και τόσο εύκολη πρόσβαση.

Η χρήση της ΤΝ καθιστά το ξενόγλωσσο μάθημα μαθητοκεντρικό. Ο μαθητής και η μαθήτριά μπορεί να εξασκηθεί πάνω σε απλές ασκήσεις και να τις λύσει. Συνεπώς οι διδασκόμενοι έχουν περισσότερο χρόνο να αναπτύξουν την κριτική τους σκέψη και να ασχοληθούν με δεξιότητες σε υψηλότερο επίπεδο (Karatas: 2013, σε Λουδάρου: 2024). Έτσι αναπτύσσεται η γλωσσική τους ικανότητα.

Langweilige Aufgaben und Übungen können durch KI spannender werden. Die Kreativität der Lernenden wird somit ausgebaut.

Darüber hinaus wird die Schreibfertigkeit der Lernenden gestärkt. Die Anweisungen, die den Lernenden schrittweise gegeben werden, und das sofortige Feedback verbessern die Qualität des Schreibens (Karatas: 2023, Pack & Maloney: 2023, in Loudarou: 2024). Es gibt Chatbots, wie Chat-GPT, die den Lernenden diese Anweisungen geben und dieses unmittelbare Feedback leisten, was zur Festigung des Wissens führt.

Die Benutzung der KI kann auch zur Konzentration der Lernenden beitragen. Das gilt besonders für Lernende, die Lernschwierigkeiten haben.

Außerdem wird integriertes Lernen gefördert. Die Tatsache, dass die Lehrperson durch die Apps der KI lebendige und interaktive Szenarien und Übungen schaffen kann, bringt Lernende in Kontakt mit Transkulturalität, was zum Ergebnis führt, dass Lernende aus verschiedenen Ländern zusammenarbeiten, um Übungen zu lösen.

Zum Schluss ist zu betonen, dass Apps der KI auf Grundprinzipien von Lerntheorien und Lehrmethoden basieren, die des Behaviorismus, des Kognitivismus, der audiolingualen-audiovisuellen Methode, der kommunikativen Methode usw.. Der moderne Fremdsprachenunterricht stützt sich auf die kommunikative Methode und bringt Lernende mit authentischen Texten und Situationen in Kontakt. Dies weckt ihr Interesse und macht den Unterricht zugleich lernerorientiert.

Trotz der Vorteile, die KI aufweist und deshalb ein nützliches Lehrmittel für das Fremdsprachenlernen darstellt, gibt es auch eine Mehrzahl von Herausforderungen und ethischen Problemen, die wir besonders beim Einsatz von KI berücksichtigen und beachten müssen.

Το ξενόγλωσσο μάθημα μπορεί επίσης να γίνει πιο ενδιαφέρον και ποικιλόμορφο μέσα από τις εφαρμογές της ΤΝ. Βασικές ασκήσεις μπορούν να γίνουν πιο συναρπαστικές. Έτσι ενισχύεται η δημιουργικότητα των μαθητών και μαθητριών.

Επιπλέον ενισχύεται η γραπτή δεξιότητα του μαθητή/της μαθήτριας. Οι οδηγίες, που τους δίνονται βήμα-βήμα και η άμεση ανατροφοδότηση βελτιώνουν την ποιότητα του γραπτού λόγου (Karatas: 2023, Pack & Maloney: 2023, σε Λουδάρου: 2024). Υπάρχουν Chatbots, όπως το Chat-GPT, τα οποία δίνουν στους/στις διδασκόμενους/ες αυτές τις οδηγίες και παρέχουν αυτή την άμεση ανατροφοδότηση, κάτι το οποίο οδηγεί στην εμπέδωση της γνώσης.

Η χρήση της ΤΝ μπορεί επίσης να συμβάλει στη συγκέντρωση των διδασκόμενων. Αυτό ισχύει ιδιαίτερα όταν υπάρχουν μαθησιακές δυσκολίες.

Επιπλέον προωθείται η συμπεριληπτική μάθηση. Το γεγονός ότι ο δάσκαλος μπορεί με τις εφαρμογές της ΤΝ να δημιουργήσει βιωματικά και διαδραστικά σενάρια και ασκήσεις, φέρνει τους μαθητευόμενους σε επαφή με τη διαπολιτισμικότητα, κάτι που έχει σαν αποτέλεσμα την συνεργασία μαθητών και μαθητριών από διαφορετικές εθνότητες για την επίλυση των ασκήσεων.

Εν κατακλείδι αξίζει να τονιστεί, ότι οι εφαρμογές της ΤΝ βασίζονται σε θεμελιώδεις αρχές των θεωριών μάθησης και διδακτικής, όπως αυτές του συμπεριφορισμού, του γνωστικισμού, της οπτικοακουστικής μεθόδου, της επικοινωνιακής μεθόδου, κ.ά. Το σύγχρονο ξενόγλωσσο μάθημα στηρίζεται στην επικοινωνιακή μέθοδο και φέρνει τους διδασκόμενους και τις διδασκόμενες σε επαφή με αυθεντικά κείμενα και περιστάσεις. Αυτό κεντρίζει το ενδιαφέρον τους και συγχρόνως κάνει το μάθημα μαθητοκεντρικό.

Παρά τα πλεονεκτήματα που καθιστούν την ΤΝ ένα χρήσιμο εργαλείο στην εκμάθηση ξένων γλωσσών, υπάρχουν και αρκετές προκλήσεις και ηθικά ζητήματα, τα οποία θα πρέπει να λάβουμε υπόψη και να προσέξουμε κατά την χρήση της.

Λουδάρου, Μ. (2024). Η εφαρμογή της τεχνητής νοημοσύνης στο ξενόγλωσσο μάθημα- γερμανικά και αγγλικά (αδημοσίευτη μεταπτυχιακή εργασία). ΕΑΠ. Πάτρα.

freepic.com

oiele.gr

Anna Kagioglou

An Willi...

Στον Βίλλι...

Einhundert Jahre sind seit der Veröffentlichung von Thomas Manns Roman „Der Zauberberg“ (1924) vergangen und am 7. und 8. November veranstaltete unsere Fakultät mit großem Erfolg die internationale Konferenz „100 Jahre Zauberberg“ (1924) und würdigte damit das Andenken unseres geliebten und angesehenen Professors Willi Benning, den viele als zeitgenössischen Philhellenen bezeichnen würden.

Diejenigen von uns, die das Glück hatten, von ihm gelehrt zu werden, werden sich sicherlich daran erinnern, wie er uns über sein Wissen hinaus seine Liebe zur Literatur weitergegeben hat und uns die Literaturwissenschaft mit anderen Augen sehen ließ, ihm gelang es unsere Horizonte, sowohl in Bezug auf die Lernweise, als auch auf die Analyse und Interpretation literarischer Werke zu erweitern. Über das hinaus, was wir als „technisches Wissen“ bezeichnen würden, wie z.B. der Strukturalismus und seine Bedeutung, die Erkennung stilistischer Merkmale eines Textes, wie z.B. die Isotopie, die Vielfältigkeit der Metaphern bzw. Tropen und wozu sie dienen und noch vieles mehr, gelang es ihm auf einzigartiger Art und Weise sogar auch in Werken, die sich auf tiefe philosophische Fragestellungen bezogen, zu hervorragenden Analysen zu gelangen, und das immer ausschließlich durch Diskussionen während seiner Vorlesungen.

Es ist kein Zufall, dass er als wesentlicher Gründer unserer Fakultät bei NKUA gilt, die er über 40 Jahre lang diente und in der er mehrere Jahre lang Leiter war. Während seiner akademischen Laufbahn beschäftigte er sich insbesondere mit Schiller, Goethe und natürlich Thomas Mann. Darüber hinaus spielte er in Griechenland eine wichtige Rolle bei der Gründung und Entwicklung des Staatlichen Sprachzertifikats für die deutsche Sprache. Griechenland war für ihn seine zweite, aber vielleicht mehr beliebte Heimat, da er sogar in der griechischen Armee diente.

Wir werden ihn immer fröhlich, lächelnd und mit großer Begeisterung für seine Vorlesungen in Erinnerung behalten, bei denen er uns alle immer freundlich und mit Humor zum Mitmachen aufforderte. Vielen Dank Herr Professor!

Zurück zu den Nachrichten der Konferenz: Es lohnt sich, kurz die Handlung zu erwähnen und auch darauf einzugehen, worum es in Manns „Der Zauberberg“ geht. Ein Werk, das auch als Werk von tiefer philosophischer Bedeutung bezeichnet wird. Die Geschichte geht

Εκατό χρόνια πέρασαν από την έκδοση του μυθιστορήματος του Τόμας Μαν «Το μαγικό βουνό» (1924) και το τμήμα μας πραγματοποίησε με εξαιρετική επιτυχία στις 7 και 8 Νοεμβρίου το διεθνές συνέδριο: 100 Χρόνια Το Μαγικό βουνό (1924), τιμώντας παράλληλα με αυτό τον τρόπο την μνήμη του αγαπητού, αξιόλογου καθηγητή μας Βίλλυ Μπένινγκ, τον οποίο πολλοί θα χαρακτήριζαν έναν σύγχρονο φιλέλληνα.

Όσοι και όσες είχαμε την τύχη να μας διδάξει σίγουρα έχουμε να θυμόμαστε το πως μας μετέδωσε πέρα από την γνώση του, την αγάπη του για την λογοτεχνία κάνοντας μας να βλέπουμε την επιστήμη της λογοτεχνίας με άλλο μάτι και ανοίγοντας μας νέους ορίζοντες στον τρόπο μελέτης, ανάλυσης και ερμηνείας λογοτεχνικών έργων. Πέρα από αυτό που θα λέγαμε «τεχνικές γνώσεις», όπως π.χ. τι είναι στρουκτουραλισμός και η σημασία του, ποια είναι τα στιλιστικά χαρακτηριστικά ενός κειμένου, όπως π.χ. οι ισοτοπίες, τα είδη των μεταφορών και σε τι αποσκοπούν και πολλά άλλα, κατάφερε με μαγικό τρόπο και πάντα σχεδόν αποκλειστικά μέσω συζητήσεων να πετυχαίνει εξαιρετικές αναλύσεις ακόμα και σε έργα που σχετίζονταν με «βαριά» φιλοσοφικά ερωτήματα.

Δεν είναι τυχαίο ότι θεωρείται θεμελιωτής του τμήματός μας στο ΕΚΠΑ, το οποίο και υπηρέτησε για πάνω από 40 χρόνια, κατά την διάρκεια των οποίων διετέλεσε επι σειρά ετών πρόεδρος. Κατά την διάρκεια της ακαδημαϊκής του καριέρας ασχολήθηκε ιδιαιτέρως με τον Σίλλερ, τον Γκέτε και φυσικά τον Τόμας Μαν. Επιπλέον στην Ελλάδα που ο ίδιος θεωρούσε δεύτερη αλλά μάλλον περισσότερο αγαπημένη πατρίδα του – μιας και υπηρέτησε ακόμα και στον ελληνικό στρατό – έπαιξε σημαντικό ρόλο στην δημιουργία και εξέλιξη του Κρατικού Πιστοποιητικού Γλωσσομάθειας της Γερμανικής γλώσσας.

Θα τον θυμόμαστε πάντα ευδιάθετο, χαμογελαστό και με πολλή όρεξη για τα μαθήματα του, όπου προκαλούσε τους πάντες με ευχάριστο τρόπο και έξυπνο χιούμορ να συμμετέχουν. Σε ευχαριστούμε δάσκαλε!

Επιστρέφοντας στα νέα

του συνεδρίου αξίζει να αναφέρουμε συνοπτικά την υπόθεση αλλά και το τι πραγματεύεται «Το μαγικό βουνό» του Μαν, το οποίο χαρακτηρίζεται και ως έργο βαθιάς φιλοσοφικής σημασίας. Η ιστορία λοιπόν έχει ως εξής: ο πρωταγωνιστής Χανς Καστορπ αποφασίζει να επισκεφτεί έναν ξάδερφο του σε sanatório για ασθενείς με αναπνευστικά προβλήματα. Ο

also so: Der Protagonist Hans Castorp beschließt, seinen Cousin in einem Sanatorium für Patienten mit Lungenerkrankungen zu besuchen. Castorp hatte vor, drei Wochen dort zu bleiben, aber am Ende blieb er ganze sieben Jahre dort, da er auch selbst erkrankte. Während seines Aufenthalts lernt er Lodovico Settembrini kennen, ebenfalls ein Patient, der die Vernunft und den Humanismus und damit die Werte der Aufklärung vertritt, und Leon Naphta – einen örtlichen Schullehrer, der als Mann des Geldes, des Handels und als Verfechter der „christlichen“ Diktatur bezeichnet werden kann, er repräsentiert eigentlich das dämonische Element im Werk. Zwischen ihnen beginnen hauptsächlich philosophische Diskussionen, die Themen wie Liebe, Tod, Religion, Krankheit und verschiedene andere Themen behandeln, die auch heutzutage noch aktuell sind. Die Liebe darf natürlich nicht fehlen, der Protagonist – der das Bürgertum Deutschlands im 19. Jahrhundert repräsentiert – verliebt sich in Madame Chauchat. Die Entwicklung dieser Beziehung spielt für den Protagonisten auch eine entscheidende Rolle.

Das Buch ist von den heftigen Auseinandersetzungen zwischen Settembrini und Naphta geprägt, die sich in Naphtas Tod durch Selbstmord gipfeln. Diese beiden Protagonisten werden als gegensätzliche bzw. widersprüchliche Figuren dargestellt, und in der Mitte steht wie ein Gefangener Hans Castorp, der zwar ihre Ideen aufnimmt, aber dann sie auch zu konvertieren versucht. Charakteristisch für die zwei widersprüchlichen Figuren ist auch der folgende Auszug: „Der eine ist lüstern und böse und der andere weiß nur, dass er ständig ins Horn der Vernunft bläst und sich einbildet, dass er sogar Verrückten helfen kann ...“

Die Geschichte endet mit dem Beginn des Ersten Weltkriegs, das Ende des Protagonisten bleibt offen, da er freiwillig in den Krieg zieht, wir erfahren aber nie über sein Schicksal, der Erzähler der Geschichte sagt sogar folgendes: „Ehrlich gestanden, lassen wir die Frage ziemlich unbekümmert offen.“ Auf der Konferenz wurde das Werk durch die sehr interessanten Vorträge der RednerInnen und die anschließenden Diskussionen aus verschiedenen Perspektiven analysiert. Besonders wurde jedoch von vielen das 6. der insgesamt 7 Kapitel mit der berühmten „Schneeszene“ erwähnt. In dieser Szene beschließt sich Hans Ski fahren, zu gehen und gerät

Χάνς έχει σκοπό να μείνει εκεί 3 εβδομάδες ωστόσο παρέμεινε εκεί τελικά 7 ολόκληρα χρόνια, μιας και ασθένησε και ο ίδιος τελικά. Κατά τη διάρκεια της παραμονής του γνωρίζει τον Λοντοβίκο Σετεμπρίνι, επίσης ασθενή, ο οποίος αντιπροσωπεύει την λογική και τον ουμανισμό και άρα τις αξίες του Διαφωτισμού, και τον Λέον Νάφτα – δάσκαλο του τοπικού σχολείου, που χαρακτηρίζεται ως άνθρωπος του χρήματος, του εμπορίου, υπέρμαχος της «χριστιανικής» δικτατορίας και αντιπροσωπεύει το δαιμονικό στοιχείο. Μεταξύ τους ξεκινούν φιλοσοφικές κυρίως συζητήσεις, οι οποίες αγγίζουν θέματα όπως η αγάπη, ο θάνατος, η θρησκεία, η ασθένεια και διάφορα άλλα – ακόμα και στις μέρες μας – επίκαιρα θέματα. Ο έρωτας φυσικά δεν θα μπορούσε να λείπει, ο πρωταγωνιστής - ο οποίος αντιπροσωπεύει την αστική τάξη της Γερμανίας στον 19ο αιώνα - ερωτεύεται την Μανταμ Σοσά και η εξέλιξη της σχέσης παίζει επίσης καθοριστικό ρόλο για τον Χανς. Το βιβλίο χαρακτηρίζεται από τις έντονες διαμάχες μεταξύ του Σετεμπρίνι και του Νάφτα, οι οποίες καταλήγουν στον θάνατο του Νάφτα. Οι δυο αυτοί πρωταγωνιστές λοιπόν παρουσιάζονται ως αντιθετικές και αντιπατικές φιγούρες, και στη μέση βρίσκεται παρασυρόμενος στη δίνη τους ο Χανς Κάστορπ, ο οποίος αφομοιώνει αλλά επίσης μεταπλάθει τις ιδέες τους. Χαρακτηριστικό είναι εξάλλου το παρακάτω απόσπασμα: «Ο ένας είναι λάγνος και κακός και ο άλλος το μόνο που ξέρει είναι να φυσάει διαρκώς το κόρνο της λογικής και φαντάζεται πως μπορεί να συνεφέρει ακόμα και τρελούς...»

Η ιστορία τελειώνει με την έναρξη του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, το τέλος του πρωταγωνιστή μένει ανοικτό, μιας και πηγαίνει στον πόλεμο εθελοντικά όμως δεν μαθαίνουμε ποτέ το τέλος του, ο αφηγητής της ιστορίας λέει μάλιστα: «Για να είμαστε ειλικρινείς, θα αφήσουμε χωρίς κανέναν προβληματισμό το ερώτημα ανοικτό.»

Στο συνέδριο αναλύθηκε το έργο από διάφορες οπτικές, μέσω των πολύ ενδιαφερόντων παρουσιάσεων των καλεσμένων ομιλητών και των συζητήσεων που ακολούθησαν. Ιδιαίτερη αναφορά ωστόσο έγινε από πολλούς στο 6ο από τα συνολικά 7 κεφάλαια, με την περίφημη «σκηνή του χιονιού», όπου ο Χανς αποφασίζει να βγει για σκι και πέφτει σε χιονοθύελλα, κινδυνεύει η ζωή του και βιώνει διάφορα όνειρα - οράματα. Κατά πολλούς πρόκειται για το πιο συγκλονιστικό κεφάλαιο, με το οποίο πραγματικά αξίζει να ασχοληθεί κανείς και να το μελετήσει βαθύτερα. Η αλληλουχία των εικόνων «Πατρίδα», «παραδείσια βασιλεία», «Άδης» και «Φύση» απεικονίζει μια μυθική αναδρομή, μια κάθοδο στο αρχέγονο και δηλώνει ίσως ότι η θέληση και η φύση είναι τα θεμέλια της φαντασίας και της πνευματικότητας.

in einen Schneesturm und während sein Leben in Gefahr ist, erlebt er verschiedene Träume bzw. Illusionen. Nach Ansicht vieler ist dies das spannendste Kapitel, mit dem es sich wirklich lohnt, sich auseinanderzusetzen und es tiefer zu studieren. Die Bilderfolge „Heimat“, „Himmliche Königreiche“, „Hades“ und „Natur“ stellt eine mythische Rückblende dar, einen Abstieg ins Ursprüngliche und stellt vielleicht fest, dass Wille und Natur die Grundlagen von Vorstellungskraft und Spiritualität sind.

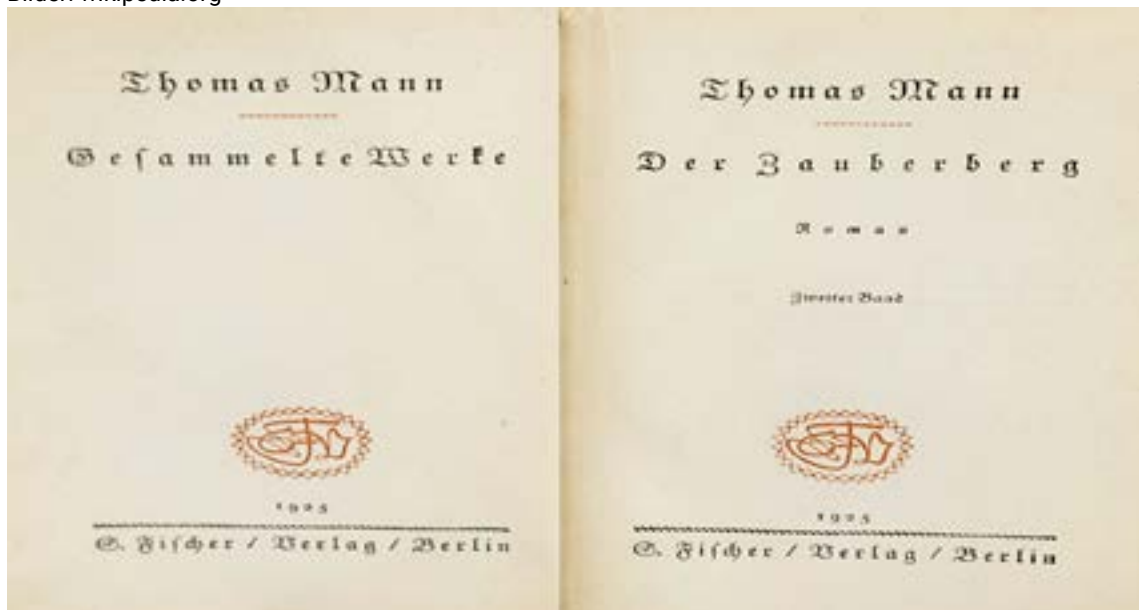
Es ist erwähnenswert, dass auf der Konferenz auch Vorträge zu Manns anderen Werken gehalten wurden, wie zum Beispiel „Tonio Kröger“ (1901), ein weiteres Werk, das Sie unbedingt lesen sollten – falls Sie es noch nicht getan haben, „Joseph und seine Brüder“ (1933), „Das Wunderkind“ (1903), „Tod in Venedig“ (1912), „Gefallen“ (1894), aber auch „Empusion“ (2023) von Olga Tokarczuk als literarische Antwort auf den „Zauberberg“, aber auch weitere interessante Ansätze wurden vorgestellt wie „Die Ambiguität der klassischen Antike im Zauberberg“, „Die interpretative Transformation von Texten im Kino“, „Ortsnamen in Manns Romanen“, „Der Wandel der politischen Überzeugungen von Thomas Mann“ und vieles mehr.

Bedeutsam war die Anwesenheit von insgesamt 17 RednerInnen, sowohl aus Griechenland als auch aus dem Ausland, die die Konferenz mit ihren Vorträgen bereicherten. Professoren der NKUA (Fakultät für deutsche Sprache und Literatur, und Fakultät für russische Sprache und Literatur), der Aristotelischen Universität von Thessaloniki (Fakultät für Deutsche Sprache und Philologie und Fakultät für Philologie), der Universität Patras (Fakultät der Philosophie), ebenfalls von der Kunsthochschule Köln und der Gazi Universität. Natürlich haben auch viele Promovierenden mit ihren Vorträgen zum Erfolg beigetragen.

Mit Freude und Begeisterung erwarten wir die nächste literarische Konferenz, aus der wir durch unsere Teilnahme sicherlich mehr Wissen erwerben werden.

Abschließend sollten Sie nicht Manns Aufforderung vergessen, man solle den Roman zweimal lesen, denn wie er sagt: „Die Art und Weise, wie das Buch zusammengestellt wurde, führt dazu, dass der Leser die zweite Lektüre noch mehr genießen kann. Genau wie in der Musik muss man ein Stück kennen, um es richtig genießen zu können.“ Wagen Sie es und viel Spaß beim Lesen!!!

Bilder: wikipedia.org

Αξίζει να σημειωθεί ότι το πρόγραμμα του συνεδρίου περιλάμβανε και ομιλίες σχετικά με άλλα έργα του Μαν, όπως ο «Τόνιο Κρέγκερ», άλλο ένα έργο που θα πρέπει να μελετήσετε οπωσδήποτε – αν δεν το έχετε κάνει ήδη, «Ο Ιωσήφ και οι αδελφοί αυτού» «Το παιδί θαύμα», «Ο θάνατος στη Βενετία», «Η χάρη» αλλά και το «Εμπούσιον» της Όλγκα Τοκαρτσούκ ως λογοτεχνική απόκριση στο «Μαγικό Βουνό», αλλά παρουσιάστηκαν και πολλές ενδιαφέρουσες προσεγγίσεις όπως «Η αμφισημία της κλασικής αρχαιότητας στο Μαγικό Βουνό», «Η ερμηνευτική μεταμόρφωση των κειμένων στον κινηματογράφο», «Τοπωνυμίες στις νουβέλες του Μαν», «Η μεταβολή των πολιτικών πεποιθήσεων του Τόμας Μαν» και πολλά άλλα.

Σημαντική ήταν η παρουσία των 17 συνολικά ομιλητών τόσο από την Ελλάδα όσο και από το εξωτερικό, οι οποίοι τίμησαν το συνέδριο με την παρουσία τους. Συμμετείχαν καθηγητές τόσο του ΕΚΠΑ (Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας, Ρωσικής Γλώσσας και Φιλολογίας, Τμήμα Φιλολογίας), από το ΑΠΘ (Τμήμα Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας και Τμήμα Φιλολογίας) από το τμήμα φιλοσοφίας του Πανεπιστημίου Πατρών, επίσης από το Πανεπιστήμιο Καλών Τεχνών της Κολωνίας (Kunsthochschule Köln), από το πανεπιστήμιο Gazi (Gazi Universität), καθώς και από υποψήφιους διδάκτορες.

Με χαρά και ενθουσιασμό θα περιμένουμε το επόμενο συνέδριο από το οποίο με την συμμετοχή μας θα φύγουμε σίγουρα με παραπάνω γνώση.

Κλείνοντας θυμηθείτε ότι ο ίδιος ο Μαν προτρέπει τους αναγνώστες του να διαβάσουν «Το Μαγικό βουνό» δυο φορές, συγκεκριμένα λει : «ο τρόπος με τον οποίο έχει συντεθεί το βιβλίο έχει ως αποτέλεσμα η απόλαυση του αναγνώστη από τη δεύτερη ανάγνωση να είναι βαθύτερη. Ακριβώς όπως και στη μουσική χρειάζεται κανείς να γνωρίζει ένα κομμάτι για να το ευχαριστηθεί όπως πρέπει». Τολμήστε το! Καλή απόλαυση στην ανάγνωση !!!

Kurz und bündig Με λίγα λόγια

02

Nikos Alexatos

Umfrage: Schüler mögen ihre Lehrkräfte aber keine Unterrichtsstörungen

Der Schulalltag ist nicht immer einfach, und das zeigt eine neue Umfrage, die von der Robert Bosch Stiftung veröffentlicht wurde. Laut dieser Studie sind viele Schülerinnen und Schüler in Deutschland durch verschiedene Faktoren belastet. Besonders der Leistungsdruck und die globalen Krisen machen ihnen Sorgen. Gleichzeitig schätzen sie ihre Lehrkräfte überwiegend als freundlich, kritisieren jedoch häufige Unterrichtsstörungen und das Fehlen von individuellem Feedback.

Sorgen der Schüler

Die Umfrage, die im Rahmen des Deutschen Schulbarometers durchgeführt wurde, zeigt, dass sich viele Schülerinnen und Schüler über die aktuellen weltweiten Krisen wie die Kriege in der Ukraine, Syrien oder Israel Gedanken machen. Etwa 39 Prozent der Befragten geben an, sich oft oder sehr oft über diese Kriege Sorgen zu machen. Ein weiteres großes Thema ist der Leistungsdruck in der Schule: Ein Viertel der Schüler hat Angst, in der Schule nicht genügend gute Leistungen zu erbringen. Besonders betroffen sind dabei Mädchen im Alter von 14 bis 17 Jahren. Auch die Klimakrise ist ein ständiges Thema, über das sich ein Viertel der Schülerinnen und Schüler Gedanken macht.

Diese Sorgen wirken sich auf das Wohlbefinden der Schüler aus. Laut der Umfrage schätzen mehr als 25 Prozent der Befragten ihre Lebensqualität als niedrig ein. Besonders in Familien mit niedrigem Einkommen zeigt sich eine hohe psychische Belastung – dort geben sogar 30 Prozent der Kinder und Jugendlichen an, psychische Probleme zu haben.

Das schulische Wohlbefinden

Das schulische Wohlbefinden variiert stark. Während 20 Prozent der Schüler ein geringes Wohlbefinden angeben, haben 71 Prozent ein mittleres und nur 8 Prozent ein hohes Wohlbefinden. Vor allem Mädchen und Jugendliche zwischen 16 und 17 Jahren be-

Έρευνα: οι δάσκαλοι αρέσουν στα παιδιά, αλλά όχι τα κενά

Η καθημερινή σχολική ζωή δεν είναι πάντα εύκολη, όπως δείχνει μια νέα έρευνα που δημοσιεύθηκε από το ίδρυμα Robert Bosch. Σύμφωνα με τη μελέτη αυτή, πολλοί μαθητές στη Γερμανία επιβαρύνονται από διάφορους παράγοντες. Ανησυχούν ιδιαίτερα για την πίεση των επιδόσεων και τις παγκόσμιες κρίσεις. Παράλληλα, αξιολογούν κατά κύριο λόγο τους καθηγητές τους ως φιλικούς, αλλά επικρίνουν τις συχνές διακοπές των μαθημάτων και την έλλειψη ατομικής ανατροφοδότησης.

Ανησυχίες των μαθητών

Η έρευνα, η οποία διεξήχθη στο πλαίσιο του γερμανικού σχολικού βαρόμετρου, δείχνει ότι πολλοί μαθητές ανησυχούν για τις τρέχουσες παγκόσμιες κρίσεις, όπως οι πόλεμοι στην Ουκρανία, τη Συρία και το Ισραήλ. Περίπου το 39% των ερωτηθέντων δήλωσε ότι ανησυχεί συχνά ή πολύ συχνά για αυτούς τους πολέμους. Ένα άλλο μείζον ζήτημα είναι η πίεση για σχολικές επιδόσεις: το ένα τέταρτο των μαθητών φοβάται ότι δεν θα έχει αρκετά καλές επιδόσεις στο σχολείο. Τα κορίτσια μεταξύ 14 και 17 ετών επηρεάζονται ιδιαίτερα. Η κλιματική κρίση είναι επίσης ένα μόνιμο θέμα, με το ένα τέταρτο των μαθητών να ανησυχεί γι' αυτήν.

Οι ανησυχίες αυτές έχουν αντίκτυπο στην ευημερία των μαθητών. Σύμφωνα με την έρευνα, πάνω από το 25% των ερωτηθέντων αξιολογούν την ποιότητα ζωής τους ως χαμηλή. Οι οικογένειες με χαμηλό εισόδημα πλήττονται ιδιαίτερα από υψηλά επίπεδα ψυχολογικού στρες - το 30% των παιδιών και των νέων εκεί δηλώνουν ότι έχουν ψυχολογικά προβλήματα.

Ευημερία στο σχολείο

Η ευημερία στο σχολείο ποικίλλει σε μεγάλο βαθμό. Ενώ το 20% των μαθητών αναφέρει χαμηλό επίπεδο ευημερίας, το 71% έχει μέτριο επίπεδο και μόνο το 8% υψηλό επίπεδο. Ειδικότερα, τα κορίτσια και οι νέοι ηλικίας 16 και 17 ετών αξιολογούν το χρόνο

werten ihre Schulzeit als weniger angenehm. Schüler aus einkommensschwachen Familien sind ebenfalls stärker betroffen – hier gibt jeder Dritte an, ein geringeres schulisches Wohlbefinden zu haben. Auch psychische Auffälligkeiten haben einen großen Einfluss: Über die Hälfte der Kinder mit psychischen Problemen (58 Prozent) fühlt sich in der Schule schlecht, während nur 14 Prozent der psychisch gesunden Schüler ein geringes Wohlbefinden angeben.

Was den Schülern gefällt und was nicht

Die Umfrage zeigt, dass den Schülerinnen und Schülern vor allem soziale Beziehungen in der Schule gefallen. Besonders wichtig sind ihnen die Freundschaften zu Mitschülern und die Beziehung zu ihren Lehrkräften. 25 Prozent der Befragten geben an, dass sie das Treffen mit Freunden und Mitschülern besonders mögen, gefolgt von der Beziehung zu den Lehrkräften (17 Prozent). Auch die Pausen und Freizeitangebote wie Arbeitsgemeinschaften werden geschätzt.

Auf der anderen Seite gibt es auch Kritik. 17 Prozent der Schüler empfinden ihre Lehrkräfte als negativ, etwa wegen zu wenig Unterstützung oder schlechtem Umgang. Weitere 13 Prozent haben Probleme mit ihren Mitschülern, und etwa 9 Prozent kritisieren bestimmte Unterrichtsfächer, die ihnen nicht gefallen.

Die Bedeutung der Lehrkräfte

Die Ergebnisse der Umfrage zeigen, dass das Wohlbefinden der Schüler vor allem von der Unterstützung durch ihre Lehrkräfte abhängt. Wenn Schüler das Gefühl haben, von ihren Lehrkräften emotional und kognitiv unterstützt zu werden, ist ihr schulisches Wohlbefinden in der Regel höher. Eine große Mehrheit der Schüler (83 Prozent) berichtet von häufigen Unterrichtsstörungen, was das Lernen erschwert. 41 Prozent der Schüler geben an, dass ihre Lehrkräfte nicht genug nachfragen, ob sie den Unterrichtsstoff wirklich verstanden haben.

Fehlendes individuelles Feedback ist ein weiteres großes Problem. 37 Prozent der Schüler fühlen sich von ihren Lehrkräften nicht ausreichend darüber informiert, was sie schon können und was sie noch lernen müssen. Zudem vermissen mehr als ein Viertel der Schüler (28 Prozent) Hinweise darauf, wie sie Fehler korrigieren können oder wie sie bei schwierigen Aufgaben Unterstützung erhalten. Mehr als ein Drittel der Schüler (38 Prozent) sagt, dass Lehrkräfte selten Aufgaben stellen, die zum Nachdenken anregen.

Trotz dieser Kritik stellen die meisten Schüler fest, dass ihre Lehrkräfte freundlich sind (75 Prozent), und auch der Zusammenhalt unter den Mitschülern wird positiv bewertet (71 Prozent).

Klassenleitungsstunden und Unterrichtsausfall

Regelmäßige Klassenleitungsstunden, in denen Schüler

τους στο σχολείο ως λιγότερο ευχάριστο. Οι μαθητές από οικογένειες με χαμηλό εισόδημα επηρεάζονται επίσης περισσότερο, με έναν στους τρεις να δηλώνει ότι έχει χαμηλότερο επίπεδο ευημερίας στο σχολείο. Τα προβλήματα ψυχικής υγείας έχουν επίσης σημαντική επίδραση: Πάνω από τα μισά παιδιά με προβλήματα ψυχικής υγείας (58%) αισθάνονται άσχημα στο σχολείο, ενώ μόνο το 14% των ψυχικά υγιών μαθητών αναφέρουν χαμηλά επίπεδα ευεξίας.

Τι αρέσει και τι δεν αρέσει στους μαθητές

Η έρευνα δείχνει ότι στους μαθητές αρέσουν ιδιαίτερα οι κοινωνικές σχέσεις στο σχολείο. Οι φιλίες με τους συμμαθητές τους και οι σχέσεις με τους δασκάλους τους είναι ιδιαίτερα σημαντικές γι' αυτούς. Το 25% των ερωτηθέντων δήλωσαν ότι τους αρέσει ιδιαίτερα να συναντούν φίλους και συμμαθητές, ενώ ακολουθούν οι σχέσεις με τους καθηγητές (17%). Τα διαλείμματα και οι δραστηριότητες αναψυχής, όπως οι ομάδες μελέτης, εκτιμώνται επίσης.

Από την άλλη πλευρά, υπάρχει και κριτική. Το 17% των μαθητών έχουν αρνητική άποψη για τους καθηγητές τους, για παράδειγμα λόγω έλλειψης υποστήριξης ή κακής συμπεριφοράς. Επιπλέον 13% έχουν προβλήματα με τους συμμαθητές τους και περίπου 9% επικρίνουν ορισμένα μαθήματα που δεν τους αρέσουν.

Η σημασία των εκπαιδευτικών

Τα αποτελέσματα της έρευνας δείχνουν ότι η ευημερία των μαθητών εξαρτάται κυρίως από την υποστήριξη που λαμβάνουν από τους δασκάλους τους. Εάν οι μαθητές αισθάνονται ότι λαμβάνουν συναισθηματική και γνωστική υποστήριξη από τους καθηγητές τους, η ευημερία τους στο σχολείο είναι γενικά υψηλότερη. Η μεγάλη πλειονότητα των μαθητών (83%) αναφέρει συχνές διαταραχές στην τάξη, γεγονός που δυσχεραίνει τη μάθηση. Το 41 τοις εκατό των μαθητών δηλώνουν ότι οι καθηγητές τους δεν κάνουν αρκετές ερωτήσεις για να διασφαλίσουν ότι έχουν πραγματικά κατανοήσει το αντικείμενο.

Η έλλειψη εξατομικευμένης ανατροφοδότησης είναι ένα άλλο σημαντικό πρόβλημα. Το 37% των μαθητών θεωρεί ότι οι καθηγητές τους δεν τους δίνουν αρκετές πληροφορίες σχετικά με το τι μπορούν ήδη να κάνουν και τι πρέπει να μάθουν ακόμη. Επιπλέον, περισσότεροι από το ένα τέταρτο των μαθητών (28%) δεν έχουν πληροφορίες σχετικά με το πώς μπορούν να διορθώσουν τα λάθη τους ή πώς μπορούν να λάβουν υποστήριξη σε δύσκολες εργασίες. Περισσότερο από το ένα τρίτο των μαθητών (38%) δηλώνουν ότι οι εκπαιδευτικοί σπάνια θέτουν εργασίες που τους κάνουν να σκέφτονται.

Παρά την κριτική αυτή, οι περισσότεροι μαθητές σημειώνουν ότι οι καθηγητές τους είναι φιλικοί (75%) και η συνοχή μεταξύ των συμμαθητών αξιολογείται επίσης θετικά (71%).

Μαθήματα διαχείρισης της τάξης και ακυρωμένα μαθήματα

Τα τακτικά μαθήματα καθοδήγησης της τάξης, στα οποία οι μαθητές μπορούν να συζητούν τα προβλήματά τους,

ihre Probleme besprechen können, tragen ebenfalls zum Wohlbefinden bei. Schüler, die diese Stunden haben, fühlen sich oft besser unterstützt. Allerdings geben über ein Drittel der Schüler (35 Prozent) an, dass sie nie oder nur selten eine solche Stunde haben. Besonders in höheren Jahrgangsstufen (16- bis 17-Jährige) nimmt die Häufigkeit dieser Stunden ab: 51 Prozent der Schüler in diesem Alter haben nie oder nur selten die Möglichkeit, ihre Probleme zu besprechen.

Ein weiteres Problem, das die Schüler belastet, ist der Unterrichtsausfall. Fast die Hälfte der Schüler (42 Prozent) gibt an, dass jede Woche 1 bis 2 Stunden Unterricht ausfallen. 22 Prozent berichten von 3 bis 4 Stunden Unterrichtsausfall pro Woche. Besonders häufig fällt der Unterricht an weiterführenden Schulen aus, während Schüler an Grundschulen seltener mit Ausfällen konfrontiert sind.

Schlussfolgerungen und Handlungsbedarf

Die Umfrage zeigt, dass sich viele Schülerinnen und Schüler in Deutschland zunehmend unter Druck fühlen. Besonders die Sorgen über weltweite Krisen, der schulische Leistungsdruck und das Fehlen von individueller Unterstützung durch Lehrkräfte machen den Kindern und Jugendlichen zu schaffen. Laut Dagmar Wolf von der Robert Bosch Stiftung ist dies alarmierend, da ein Viertel der Schüler die Schule als sehr druckvoll erlebt und die eigene Lebensqualität als niedrig empfindet.

Die Ergebnisse machen deutlich, dass es einen dringenden Bedarf an mehr Unterstützung für Schüler gibt. Besonders die Qualität des Unterrichts, die individuelle Förderung und das Verhältnis zu den Lehrkräften spielen eine große Rolle für das Wohlbefinden der Schüler. Es braucht mehr Forschung darüber, wie sich dieser Druck und diese Sorgen auf die psychische Gesundheit der Schülerinnen und Schüler auswirken, damit in Zukunft gezielt Hilfsangebote und Verbesserungen umgesetzt werden können.

Insgesamt zeigt das Deutsche Schulbarometer 2024, dass zwar vieles in der Schule gut läuft, aber es auch erhebliche Herausforderungen gibt, die angegangen werden müssen, um das Wohlbefinden der Schülerinnen und Schüler langfristig zu fördern.

Quellen: News4teachers / dpa

Bilder: freepik.com

συμβάλλουν επίσης στην ευημερία. Οι μαθητές που παρακολουθούν αυτά τα μαθήματα συχνά αισθάνονται ότι υποστηρίζονται καλύτερα. Ωστόσο, πάνω από το ένα τρίτο των μαθητών (35%) δηλώνουν ότι δεν παρακολουθούν ποτέ ή σπάνια τέτοια μαθήματα. Η συχνότητα αυτών των μαθημάτων μειώνεται ιδιαίτερα στις μεγαλύτερες τάξεις (16-17 ετών): το 51% των μαθητών αυτής της ηλικίας δεν έχουν ποτέ ή μόνο σπάνια την ευκαιρία να συζητήσουν τα προβλήματά τους.

Ένα άλλο πρόβλημα που επηρεάζει τους μαθητές είναι η ακύρωση μαθημάτων. Σχεδόν οι μισοί μαθητές (42%) δηλώνουν ότι 1 έως 2 μαθήματα ακυρώνονται κάθε εβδομάδα. Το 22 τοις εκατό αναφέρει ότι ακυρώνονται 3 έως 4 μαθήματα την εβδομάδα. Τα μαθήματα ακυρώνονται ιδιαίτερα συχνά στα σχολεία δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, ενώ οι μαθητές στα δημοτικά σχολεία έρχονται λιγότερο συχνά αντιμέτωποι με ακυρώσεις.

Συμπεράσματα και ανάγκη για δράση

Η έρευνα δείχνει ότι πολλοί μαθητές στη Γερμανία αισθάνονται ότι βρίσκονται υπό αυξανόμενη πίεση. Τα παιδιά και οι νέοι ανησυχούν ιδιαίτερα για τις παγκόσμιες κρίσεις, την πίεση για σχολικές επιδόσεις και την έλλειψη εξατομικευμένης υποστήριξης από τους εκπαιδευτικούς. Σύμφωνα με την Dagmar Wolf από το Robert Bosch Stiftung, αυτό είναι ανησυχητικό, καθώς το ένα τέταρτο των μαθητών βιώνει το σχολείο ως πολύ πιεστικό και αντιλαμβάνεται τη δική του ποιότητα ζωής ως χαμηλή.

Τα αποτελέσματα καθιστούν σαφές ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη για περισσότερη υποστήριξη των μαθητών. Ειδικότερα, η ποιότητα της διδασκαλίας, η εξατομικευμένη υποστήριξη και η σχέση με τους εκπαιδευτικούς παίζουν σημαντικό ρόλο στην ευημερία των μαθητών. Χρειάζεται περισσότερη έρευνα για το πώς αυτές οι πιέσεις και οι ανησυχίες επηρεάζουν την ψυχική υγεία των μαθητών, ώστε να μπορούν να εφαρμοστούν στο μέλλον στοχευμένες υπηρεσίες υποστήριξης και βελτιώσεις.

Συνολικά, το Γερμανικό Σχολικό Βαρόμετρο 2024 δείχνει ότι ενώ πολλά πράγματα πάνε καλά στα σχολεία, υπάρχουν επίσης σημαντικές προκλήσεις που πρέπει να αντιμετωπιστούν προκειμένου να προαχθεί μακροπρόθεσμα η ευημερία των μαθητών.

Franz Kafka: Ende oder Anfang (?). 100 Jahre seit dem Tod des visionären Schriftstellers

Das Kafka-Jahr 2024 feiert das 100. Todesjahr von Franz Kafka, einem der bedeutendsten Schriftsteller des 20. Jahrhunderts. Mit der Organisation und Teilnahme der Universität Athen (NKUA) wird eine Vielzahl von Veranstaltungen durchgeführt, die darauf abzielen, Kafkas Werk und seinen zeitlosen Einfluss auf die Moderne sowie auf das Nachdenken über die menschliche Existenz hervorzuheben. Kafkas Werk ist einzigartig für seine düstere und surreale Natur, die die existenzielle Angst und Absurdität der modernen Zeit beschreibt. Seine Erzählungen offenbaren eine alpträumhafte Welt, die zwischen Symbolik und Realität schwankt, und sind eine zeitlose Quelle der Inspiration und Reflexion.

Die Logos der Aktionen wurden vom tschechischen Grafiker Pavel Piekar gestaltet. <https://kadsny.wixsite.com/czechprintmaking/pavel-piekar>

Das Kafka-Jahr umfasst zahlreiche Veranstaltungen und Kooperationen, die monatlich organisiert wurden, um das Werk und das Vermächtnis des Schriftstellers zu würdigen:

Januar: Die Eröffnung des Kafka-Jahres wird mit einer Auftaktveranstaltung und der Fotoausstellung „Franz Kafka und Prag“ gefeiert, in Zusammenarbeit mit der Kafka Society of Prague. Die Ausstellung umfasst seltene Fotos und Materialien, die Kafkas Verbindung zu Prag beleuchten.

Februar: Die Veranstaltungen setzen sich mit einer beeindruckenden Mural-Ausstellung fort, die auf „Die Verwandlung“ basiert, sowie mit der Ausstellung KOMPLETT KAFKA, in Zusammenarbeit mit dem Literaturhaus Stuttgart und dem Künstler Nicolas Mahler, der die kafkaeske Ikonographie aus einer modernen künstlerischen Perspektive erforscht.

März: Nicolas Mahler präsentiert seine eigene Interpretation von Kafka und beleuchtet ihn auf humorvolle und bissige Weise. Parallel dazu diskutieren Thomas Moschopoulos und Nikos Koskinas Mythen und Wahrheiten über Kafka sowie die Auswirkungen seines Werks auf die moderne Kunst.

April: Der Workshop für kreatives Schreiben „Der Bau“ lädt die Teilnehmer ein, sich von Kafkas Werk inspirieren zu lassen. Die

Τέλος ή αρχή(?): 100 χρόνια από τον θάνατο του συγγραφέα δραματιστή

Το Έτος Κάφκα 2024 γιορτάζει τη συμπλήρωση 100 χρόνων από τον θάνατο του Φραντς Κάφκα, ενός από τους μεγαλύτερους συγγραφείς του 20ού αιώνα. Με τη διοργάνωση και συμμετοχή του ΕΚΠΑ, πλήθος δράσεων διοργανώνονται με στόχο να αναδείξουν το έργο του Κάφκα και τη διαχρονική του επίδραση στον μοντερνισμό και τον προβληματισμό για τη σύγχρονη ανθρώπινη ύπαρξη. Το έργο του Κάφκα είναι μοναδικό για τη ζοφερή και αλλόκοτη φύση του, περιγράφοντας την υπαρξιακή αγωνία και τον παραλογισμό της σύγχρονης εποχής. Οι αφηγήσεις του αναδεικνύουν ένα εφιαλτικό τοπίο που ταλαντεύεται ανάμεσα στο συμβολικό και το πραγματικό, αποτελώντας διαχρονική πηγή έμπνευσης και στοχασμού.

Τα λογότυπα των δράσεων έχει φιλοτεκνήσει ο τσέχος χαρακτήρας Pavel Piekar.

<https://kadsny.wixsite.com/czechprintmaking/pavel-piekar>

Το Έτος Κάφκα περιλαμβάνει πλήθος εκδηλώσεων και συνεργασιών, οι οποίες έχουν οργανωθεί ανά μήνα για να τιμήσουν το έργο και την κληρονομιά του συγγραφέα:

Ιανουάριος: Η έναρξη του Έτους Κάφκα σηματοδοτείται με την εναρκτήρια εκδήλωση παρουσίασης, καθώς και την έκθεση φωτογραφίας «Ο Φραντς Κάφκα και η Πράγα», σε συνεργασία με την Kafka Society of Prague. Η έκθεση περιλαμβάνει σπάνιες φωτογραφίες και υλικό που αναδεικνύουν τη σύνδεση του συγγραφέα με την Πράγα.

Φεβρουάριος: Οι εκδηλώσεις συνεχίζονται με μια εντυπωσιακή έκθεση mural βασισμένη στη «Μεταμόρφωση», ενώ η έκθεση KOMPLETT KAFKA, σε συνεργασία με το Literaturhaus Stuttgart και τον καλλιτέχνη Nicolas Mahler, εξερευνά την καφκική εικονογραφία μέσα από σύγχρονη καλλιτεχνική ματιά.

Μάρτιος: Ο Nicolas Mahler παρουσιάζει τη δική του ερμηνεία του Κάφκα, αναδεικνύοντας τον με χιουμοριστικό αλλά και καυστικό τρόπο. Παράλληλα, ο Θωμάς Μοσχόπουλος συζητά με τον Νίκο Κοσκινά, εξετάζοντας μύθους και

Veranstaltung „Dialoge mit Kafka“ umfasst die Buchpräsentation „Eine unmögliche Auferstehung“, musikalische Kompositionen und Diskussionen, die Literatur mit moderner Kultur verbinden.

Mai: Das Theaterstück „Brief an den Vater“, inszeniert von Pinelopi Flouri, bietet eine ergreifende Interpretation von Kafkas berühmtem Werk. Zudem präsentiert das Kammermusikensemble „Die Verwandlung“ Auszüge aus Opern und Musikstücken, die von der Literatur des Autors inspiriert sind.

Juni: Eine offene Diskussion mit dem Titel „Wie funktioniert Macht? Lasst uns mit Kafka nachdenken“ lädt das Publikum ein, über Macht und Gewalt nachzudenken. Eine Podiumsdiskussion untersucht Kafka im Film und seine Metamorphosen in der modernen Kunst. Dabei wird die Interdisziplinarität seines Werks betont.

Juli: Das Kammermusikensemble im Juli bietet eine weitere Hommage an die musikalische Inspiration, die aus Kafkas Werk geschöpft wird, mit Fokus auf moderne Kompositionen.

September: Die erste Aufführung des Theaterstücks „Der Wächter des Grabes“ in Griechenland offenbart den philosophischen und allegorischen Charakter Kafkas. Parallel dazu wird im Rahmen der Buchmesse im Pedion Areos über Kafkas Vermächtnis diskutiert.

Oktober: Die Fotoausstellung „Kafkas Prag“ und das Theaterstück „INSECTUM K.“ im Rahmen der Ausstellung „Kafka X 3“ verbinden Literatur mit bildender Kunst und ziehen Besucher aus verschiedenen künstlerischen Bereichen an.

November: Der Monat umfasst einen Übersetzungsworkshop mit Giorgos Androulidakis, der sich auf kafkaeske Texte konzentriert, sowie einen Vortrag über Kafkas Zeichnungen, der seine mögliche Beschäftigung mit der Malerei untersucht.

Dezember: Das Jahr endet mit der Diskussion „Vor dem Gesetz: Kafkas Jüdischkeit“, einem elektroakustischen Musikensemble und der Multimedia-Installation „Hyper Kafka: Räume der Erinnerung“.

Während des Kafka-Jahres beleuchtet die Podcast-Serie „KafCast“ Aspekte von Kafkas Leben und Werk in 12 Episoden, die bekannte und unbekanntere Seiten des kafkaesken Universums abdecken.

Das Kafka-Jahr 2024 schließt mit einer Auswertung der Veranstaltungen und einem Multispektakel ab, das Film, musikalische Improvisation, szenische Lesungen und Performances umfasst, um die zeitlose Kraft und Wirkung von Kafkas Werk zu bestätigen.

Mehr Infos finden Sie hier: <https://padlet.com/GermanistikAthen/kafka-2024-xawbphccjbspyhcf>

αλήθειες γύρω από τον συγγραφέα, καθώς και τον αντίκτυπο του έργου του στη σύγχρονη τέχνη.

Απρίλιος: Το workshop δημιουργικής γραφής «Το Κτίσμα» προσκαλεί συμμετέχοντες να εμπνευστούν από το έργο του Κάφκα, ενώ η εκδήλωση «Διάλογοι με τον Κάφκα» περιλαμβάνει την παρουσίαση του βιβλίου «Μια ανέφικτη ανάσταση», μουσικές συνθέσεις και συζητήσεις που συνδέουν τη λογοτεχνία με τη σύγχρονη κουλτούρα.

Μάιος: Η θεατρική παράσταση «Γράμμα στον Πατέρα», σκηνοθετημένη από την Πηνελόπη Φλουρή, προσφέρει μια συγκινητική ερμηνεία του διάσημου έργου του Κάφκα. Επιπλέον, η συναυλία μουσικής δωματίου «Μεταμόρφωση» παρουσιάζει αποσπάσματα από όπερες και μουσικά έργα εμπνευσμένα από τη λογοτεχνία του συγγραφέα.

Ιούνιος: Μια ανοιχτή συζήτηση με τίτλο «Πώς λειτουργεί η εξουσία; Ας σκεφτούμε μαζί με τον Κάφκα» καλεί το κοινό να προβληματιστεί για την εξουσία και τη βία. Ένα στρογγυλό τραπέζι εξετάζει τον κινηματογραφικό Κάφκα και τις μεταμορφώσεις του στη σύγχρονη τέχνη, αναδεικνύοντας τη διεπιστημονικότητα του έργου του.

Ιούλιος: Η συναυλία μουσικής δωματίου του Ιουλίου προσφέρει ένα ακόμη αφιέρωμα στη μουσική εμπνευση που αντλείται από το έργο του Κάφκα, εστιάζοντας σε σύγχρονες συνθέσεις.

Σεπτέμβριος: Η πρώτη παρουσίαση στην Ελλάδα του θεατρικού έργου «Ο Φύλακας του Τάφου» αποκαλύπτει τον φιλοσοφικό και αλληγορικό χαρακτήρα του Κάφκα. Παράλληλα, στο πλαίσιο της Έκθεσης Βιβλίου στο Πεδίον του Άρεως, συζητείται η κληρονομιά του συγγραφέα.

Οκτώβριος: Η έκθεση φωτογραφίας «Η Πράγα του Κάφκα» και η θεατρική παράσταση «INSECTUM K.» στο πλαίσιο της έκθεσης «Κάφκα X 3» ενώνουν τη λογοτεχνία με τις εικαστικές τέχνες, προσελκύοντας επισκέπτες από διαφορετικούς καλλιτεχνικούς χώρους.

Νοέμβριος: Ο μήνας περιλαμβάνει ένα workshop μετάφρασης με τον Γιώργο Ανδρουλιδάκη, που εστιάζει σε καφκικά κείμενα, και μια διάλεξη για τα σχέδια του Κάφκα, που εξετάζει την πιθανή ενασχόλησή του με τη ζωγραφική.

Δεκέμβριος: Το έτος ολοκληρώνεται με τη συζήτηση «Μπροστά στον νόμο: Η εβραϊκότητα του Κάφκα», μια συναυλία ηλεκτροακουστικής μουσικής και την πολυμεσική εγκατάσταση «Hyper Kafka: Δωμάτια μνήμης».

Κατά τη διάρκεια του έτους Κάφκα η σειρά podcast „KafCast“ φωτίζει πτυχές της ζωής και του έργου του συγγραφέα μέσα από 12 επεισόδια, καλύπτοντας γνωστές και άγνωστες όψεις του καφκικού σύμπαντος.

Το Έτος Κάφκα 2024 κλείνει με μια αποτίμηση των δράσεων και ένα πολυθέαμα που περιλαμβάνει ταινία, μουσικό αυτοσχεδιασμό, θεατρικό αναλόγιο και performance, επιβεβαιώνοντας τη διαχρονική δύναμη και επίδραση του καφκικού έργου.

Περισσότερες πληροφορίες θα βρείτε εδώ: <https://padlet.com/GermanistikAthen/kafka-2024-xawbphccjbspyhcf>

freepik.com

Gibt es den Weihnachtsmann wirklich?

Dieser Frage gehen unzählige Wissenschaftler rund um den Globus nach. Wir haben diese Frage einmal mathematisch betrachtet und haben folgendes herausbekommen:

Keine bekannte Spezies der Gattung Rentier kann fliegen. ABER es gibt 300.000 Spezies von lebenden Organismen, die noch klassifiziert werden müssen, und obwohl es sich dabei hauptsächlich Insekten und Bakterien handelt, schließt dies nicht mit letzter Sicherheit fliegende Rentiere aus, die nur der Weihnachtsmann bisher gesehen hat.

Es gibt 2 Milliarden Kinder (Menschen unter 18) auf der Welt. ABER da der Weihnachtsmann (scheinbar) keine Moslems, Hindu, Juden und Buddhisten beliefert, reduziert sich seine Arbeit auf etwa 15 % der Gesamtzahl - 378 Millionen Kinder (laut Volkszählung). Bei einer durchschnittlichen Kinderzahl von 3,5 pro Haushalt ergibt das 91,8 Millionen Häuser. Wir nehmen an, dass in jedem Haus mindestens ein braves Kind lebt.

Der Weihnachtsmann hat einen 31-Stunden-Weihnachtstag, bedingt durch die verschiedenen Zeitzonen, wenn er von Osten nach Westen reist (was logisch erscheint). Damit ergeben sich 822,6 Besuche pro Sekunde.

Somit hat der Weihnachtsmann für jeden christlichen Haushalt mit braven Kindern 1/1000 Sekunde Zeit für sei-

Υπάρχει ο Άη Βασίλης πραγματικά;

Αυτήν την ερώτηση προσπαθούν να απαντήσουν πολλοί ερευνητές ανά τον κόσμο. Φωτίσαμε την ερώτηση μαθηματικά και καταλήξαμε στο εξής:

Κανένα γνωστό είδος τaráνδου δεν μπορεί να πετάξει. ΑΛΛΑ υπάρχουν 300.000 είδη ζωντανών οργανισμών που ακόμα πρέπει να ταξινομηθούν κι ενώ πρόκειται κυρίως για έντομα και μικροοργανισμούς, αυτό δεν αποκλείει απόλυτα τους ιπτάμενους τaráνδους που μέχρι τώρα μόνο ο Άη Βασίλης έχει δει.

Υπάρχουν δύο δισεκατομμύρια παιδιά (άτομα κάτω των 18) στον κόσμο. ΑΛΛΑ μιας και ο Άη Βασίλης δεν νταραβερίζεται με παιδιά που έχουν μουσουλμανικό, ινδουιστικό, ιουδαϊκό και βουδιστικό θρήσκευμα, μειώνεται ο φόρτος εργασίας στο περίπου στο 15% του συνόλου - 378 εκατομμύρια. Σύμφωνα με δημογραφικά στοιχεία, με μέσο όρο 3,5 παιδιά ανά νοικοκυριό, ο αριθμός των σπιτιών είναι 91,8 εκατομμύρια. Κάνουμε την υπόθεση ότι υπάρχει τουλάχιστον ένα καλό και φρόνιμο παιδί σε κάθε σπίτι.

Ο Άη Βασίλης έχει ένα ωράριο 31 ωρών τα Χριστούγεννα, κάτι που οφείλεται στις διαφορετικές χρονικές ζώνες, υποθέτοντας ότι ταξιδεύει από την Ανατολή προς τη Δύση (το οποίο φαίνεται λογικό). Αυτό ισοδυναμεί με 822,6 επισκέψεις ανά δευτερόλεπτο.

Με άλλα λόγια, για κάθε χριστιανικό νοικοκυριό με καλά και

ne Arbeit:

- Parken,
- aus dem Schlitten springen,
- den Schornstein runterklettern,
- die Socken füllen,
- die übrigen Geschenke unter dem Weihnachtsbaum verteilen,
- alle übrig gebliebenen Reste des Weihnachtsessens verteilen,
- den Schornstein wieder raufklettern
- zum Schlitten zurück
- und zum nächsten Haus fliegen.

Angenommen, dass jeder dieser 91,8 Millionen Stopps gleichmäßig auf die ganze Erde verteilt sind (was natürlich, wie wir wissen, nicht stimmt, aber als Berechnungsgrundlage akzeptieren wir dies), erhalten wir nunmehr 1,3 km Entfernung von Haushalt zu Haushalt, eine Gesamtentfernung von 120,8 Millionen km, nicht mitgerechnet die Unterbrechungen für das, was jeder von uns mindestens einmal in 31 Stunden tun muss, plus Essen usw.

Das bedeutet, dass der Schlitten des Weihnachtsmannes mit 1040 km pro Sekunde fliegt, also der 3.000-fachen Schallgeschwindigkeit. Zum Vergleich: das schnellste von Menschen gebaute Fahrzeug auf der Erde, der Ulysses Space Probe, fährt mit lächerlichen 43,8 km pro Sekunde. Ein gewöhnliches Rentier schafft höchstens 24 km pro STUNDE.

Die Ladung des Schlittens führt zu einem weiteren interessanten Effekt. Angenommen, jedes Kind bekommt nicht mehr als ein mittelgroßes Lego-Set (etwa 1 kg), dann hat der Schlitten ein Gewicht von 378.000 Tonnen geladen, nicht gerechnet den Weihnachtsmann, der übereinstimmend als übergewichtig beschrieben wird.

Ein gewöhnliches Rentier kann nicht mehr als 175 kg ziehen. Selbst bei der Annahme, dass ein „fliegendes Rentier“ das zehnfache normale Gewicht ziehen kann, braucht man für den Schlitten nicht acht oder vielleicht neun Rentiere. Man braucht 216.000 Rentiere. Das erhöht das Gewicht - den Schlitten selbst noch nicht einmal eingerechnet - auf 410.400 Tonnen. Nochmals zum Vergleich: das ist mehr als das vierfache Gewicht der Queen Elizabeth.

410.400 Tonnen bei einer Geschwindigkeit von 1040 km/s erzeugt einen ungeheuren Luftwiderstand - dadurch werden die Rentiere aufgeheizt, genauso wie ein Raumschiff, das wieder in die Erdatmosphäre eintritt. Das vordere Paar Rentiere muss dadurch 16,6 TRILLIONEN Joule Energie absorbieren. Pro Sekunde. Jedes. Anders ausgedrückt: sie werden praktisch augenblicklich in Flammen aufgehen, das nächste Paar Rentiere wird dem Luftwiderstand preisgegeben, und es wird ein ohrenbetäubender Knall erzeugt.

Das gesamte Team von Rentieren wird innerhalb von 5 tausendstel Sekunden vaporisiert. Der Weihnachtsmann

φρόνιμα παιδιά, ο Άη Βασίλης έχει 1/1000 του δευτερολέπτου για

- να παρκάρει,
- να βγει από το έλκηθρο,
- να κατέβει την καμινάδα,
- να γεμίσει τις κάλτσες,
- να τοποθετήσει τα υπόλοιπα δώρα κάτω από το δέντρο,
- να καταβροχθίσει όποια χριστουγεννιάτικη λικουδιά έχει απομείνει,
- να ανέβει ξανά από την καμινάδα,
- να επιστρέψει στο έλκηθρο
- και να πετάξει στο επόμενο σπίτι.

Δεδομένου ότι κάθε μία από αυτές τις 91,8 εκατομμύρια στάσεις μοιράζονται ισόμορφα ανά τον κόσμο (κάτι το οποίο ξέρουμε φυσικά ότι δεν μπορεί να ισχύει, αλλά το αποδεχόμαστε για τον σκοπό των μαθηματικών μας υπολογισμών), μιλάμε λοιπόν για μία απόσταση 1,3 χιλιομέτρων από σπίτι σε σπίτι και μια συνολική απόσταση 120,8 εκατομμυρίων χιλιομέτρων, χωρίς να έχουμε υπολογίσει τις στάσεις για να κάνει ό,τι πρέπει να κάνουν οι περισσότεροι από εμάς τουλάχιστον μια φορά κάθε 31 ώρες, συν φαγητό κτλ.

Αυτό σημαίνει πως το έλκηθρο του Άη Βασίλη κινείται με 1040 χιλιόμετρα το δευτερόλεπτο, δηλαδή με 3.000 φορές την ταχύτητα του ήχου. Συγκριτικά: Το ταχύτερο όχημα στη γη που έχει κατασκευαστεί από τον άνθρωπο, το διαστημόπλοιο Ulysses, κινείται με την αργή ταχύτητα των 44 χιλιομέτρων ανά δευτερόλεπτο. Ένας συνηθισμένος τάρανδος μπορεί να φτάσει τη μέγιστη ταχύτητα 24 χιλιόμετρα την ώρα.

Το φορτίο του έλκηθρου οδηγεί σε ένα άλλο ενδιαφέρον στοιχείο. Αν υποθέσουμε ότι κάθε παιδί δε θα πάρει περισσότερο από ένα μεσαίου μεγέθους σετ Lego (περίπου 1 κιλό), τότε το έλκηθρο έχει βάρος 378.000 τόνων, χωρίς να υπολογίζεται ο Άγιος Βασίλης, ο οποίος περιγράφεται ομόφωνα ως υπέρβαρος.

Ένας συνηθισμένος τάρανδος δεν μπορεί να τραβήξει περισσότερα από 175 κιλά. Ακόμη και αν υποθέσουμε ότι ένας «ιπτάμενος τάρανδος» μπορεί να τραβήξει το δεκαπλάσιο του κανονικού βάρους, δε θα χρειαστούν οκτώ ή ίσως εννέα τάρανδοι για το έλκηθρο, αλλά 216.000 τάρανδοι. Αυτό αυξάνει το βάρος - χωρίς να συμπεριλαμβάνεται καν το ίδιο το έλκηθρο - σε 410.400 τόνους. Ας συγκρίνουμε πάλι: αυτό είναι πάνω από τέσσερις φορές το βάρος του πλοίου Queen Elizabeth.

410.400 τόνοι με ταχύτητα 1040 km/s δημιουργούν μία τεράστια αντίσταση αέρος μέσω της οποίας θερμαίνονται οι τάρανδοι, ακριβώς όπως ένα διαστημόπλοιο που εισέρχεται ξανά στην ατμόσφαιρα της Γης. Το πρώτο ζευγάρι τaráνδων πρέπει επομένως να απορροφήσει 16,6 ΤΡΙΣΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΤΖΑΟΥΛ ενέργειας. Ανά δευτερόλεπτο. Το καθένα. Με άλλα λόγια, θα τυλιχθούν στις φλόγες σχεδόν αμέσως, το επόμενο ζεύγος τaráνδων θα υποστεί την αντίσταση του αέρα και θα προκληθεί ένας εκκωφαντικός κρότος.

Ολόκληρη η ομάδα των τaráνδων θα εξατμιστεί μέσα σε 5 χιλιοστά του δευτερολέπτου. Εν τω μεταξύ, ο Άη Βασίλης θα υποστεί φυγόκεντρες δυνάμεις 17.500 φορές μεγαλύτερες από τη επιτάχυνση της γης. Ένας Άη Βασίλης 120 κιλών (που,

wird währenddessen einer Beschleunigung von der Größe der 17.500-fachen Erdbeschleunigung ausgesetzt. Ein 120 kg schwerer Weihnachtsmann (was der Beschreibung nach lächerlich wenig sein muss) würde an das Ende seines Schlittens genagelt - mit einer Kraft von 20,6 Millionen Newton.

Damit kommen wir zu dem Schluss: WENN der Weihnachtsmann irgendwann einmal die Geschenke gebracht hat, ist er heute tot.

Quelle: weihnachtsideen24.de

freepik.com

σύμφωνα με την περιγραφή φαντάζει γελοιωδώς μικρός) θα καρφωνόταν στην άκρη του έλκηθρου του - με μια δύναμη 20,6 εκατομμυρίων Νιούτον.

Συμπέρασμα: Αν ποτέ ο Άη Βασίλης ΟΝΤΩΣ έφερε δώρα την παραμονή των Χριστουγέννων τώρα είναι νεκρός.

Gute Vorsätze! Von einem alten Brauch

Nikos Alexatos

Jedes Jahr fassen viele Menschen zu Silvester gute Vorsätze, um ihr Leben im kommenden Jahr zu verbessern. Aber warum machen wir das eigentlich und warum fällt es uns oft schwer, diese Vorsätze auch umzusetzen? Der Brauch, sich gute Vorsätze zu Beginn des Jahres zu setzen, gibt es schon sehr lange und hat verschiedene Ursprünge.

Schon im antiken Rom feierten die Menschen zu Jahresbeginn ein Fest zu Ehren des Gottes Janus. Dieser Gott hatte zwei Gesichter: Eines schaute in die Vergangenheit und das andere in die Zukunft. Menschen machten bei diesem Fest Versprechungen, um sich im neuen Jahr zu verbessern. Einige Experten glauben sogar, dass der Brauch der Neujahrsvorsätze noch viel älter ist und seinen Ursprung im alten Babylon vor etwa 4000 Jahren hatte. Dort versprachen die Menschen beim Neujahrsfest Akitu, ihre Schulden zu begleichen und ausgeliehene Dinge zurückzugeben.

Es ist jedoch schwer zu sagen, wo genau dieser Brauch entstand. Der Kulturwissenschaftler Dr. Helmut Groschwitz erklärt, dass die Frage „Wie verhalte ich mich richtig?“

Καλές προθέσεις: ένα παλιό έθιμο

Κάθε χρόνο, πολλοί άνθρωποι παίρνουν πρωτοχρονιάτικες αποφάσεις για να βελτιώσουν τη ζωή τους το επόμενο έτος. Πατί όμως το κάνουμε αυτό στην πραγματικότητα και γιατί συχνά δυσκολευόμαστε να εκπληρώσουμε αυτές τις αποφάσεις; Το έθιμο της λήψης καλών αποφάσεων στην αρχή του έτους υπάρχει εδώ και πολύ καιρό και έχει διάφορες καταβολές.

Ακόμη και στην αρχαία Ρώμη, οι άνθρωποι γιόρταζαν μια γιορτή στην αρχή του έτους προς τιμήν του θεού Ιανού. Ο θεός αυτός είχε δύο πρόσωπα: το ένα έβλεπε στο παρελθόν και το άλλο στο μέλλον. Κατά τη διάρκεια αυτής της γιορτής, οι άνθρωποι έδιναν υποσχέσεις να βελτιωθούν το νέο έτος. Ορισμένοι ειδικοί πιστεύουν μάλιστα ότι το έθιμο των πρωτοχρονιάτικων υποσχέσεων είναι πολύ παλαιότερο και ξεκίνησε από την αρχαία Βαβυλώνα πριν από περίπου 4.000 χρόνια. Εκεί, στο πρωτοχρονιάτικο φεστιβάλ Akitu, οι άνθρωποι υποσχέθηκαν να εξοφλήσουν τα χρέη τους και να επιστρέψουν πράγματα που είχαν δανειστεί.

schon immer eine wichtige Rolle für die Menschen gespielt hat. Gerade in religiösen Kulturen gab es immer wieder Normen und Gebote, die den Menschen zeigten, wie sie sich richtig verhalten sollten. In vielen Religionen, zum Beispiel im Christentum, gab es dazu eine klare Orientierung, etwa in den zehn Geboten. Diese Gebote kann man auch als eine Art „Vorsätze“ betrachten, bei denen die Gläubigen versuchten, sich besser an diese Vorgaben zu halten.

Im Mittelalter und in der frühen Neuzeit wurden gute Vorsätze jedoch nicht nur zu Neujahr gemacht, sondern auch zu anderen religiösen Festen im Jahr, wie zum Beispiel Weihnachten, Epiphany oder Sankt Martin. Diese Übergänge im Jahr, an denen ein alter Zyklus zu Ende ging und ein neuer begann, wurden als Gelegenheit genutzt, sich zu bessern oder das eigene Verhalten zu überdenken. Zu solchen Zeiten wollten die Menschen oft das Glück und das Wohlwollen der Götter oder des Schicksals beeinflussen, indem sie sich bestimmte Ziele setzten.

Mit der Zeit verlor der religiöse Hintergrund dieser Vorsätze jedoch an Bedeutung, besonders im 18. Jahrhundert, als sich die Gesellschaft zunehmend von religiösen Normen entfernte und mehr Wert auf eine säkulare Lebensweise legte. In dieser Zeit begann der Jahreswechsel zunehmend eine größere Bedeutung zu bekommen. Der Neujahrstag wurde zu einem Moment, in dem viele Menschen das Gefühl hatten, dass ein neuer Lebensabschnitt begann, und es war die Gelegenheit, sich neue Ziele zu setzen.

Heute sind Neujahrsvorsätze in vielen Kulturen ein fester Bestandteil des Jahreswechsels. Es geht nun meist nicht mehr um religiöse Normen oder das Streben nach einem gottgefälligen Leben. Vielmehr steht die Selbstverbesserung im Mittelpunkt. Viele Menschen nehmen sich vor, gesünder zu leben, mehr Sport zu treiben oder bestimmte schlechte Gewohnheiten abzulegen. Dabei geht es oft auch darum, in der Gesellschaft besser dazustehen, Normen zu entsprechen oder ein erfüllteres Leben zu führen.

Doch obwohl gute Vorsätze nach wie vor sehr beliebt sind, scheitern sie oft. Laut dem Sozialpsychologen Prof. Dr. Dieter Frey liegt der Grund darin, dass Menschen oft optimistisch sind, wenn sie ihren Vorsatz fassen, aber schnell merken, dass es Hindernisse gibt, die es schwer machen, das Ziel zu erreichen. Der größte Faktor, der dazu führt, dass Vorsätze scheitern, sind sogenannte „konträre Bedingungen“. Das bedeutet, dass Menschen oft nicht die äußeren und inneren Barrieren beachten, die ihnen bei der Umsetzung ihrer Vorsätze im Weg stehen, wie zum Beispiel Zeitmangel, Ablenkungen oder fehlende Disziplin. Wichtig ist es, sich diesen

Obwohl, είναι δύσκολο να πούμε από πού ακριβώς προήλθε αυτό το έθιμο. Ο πολιτισμικός επιστήμονας Dr Helmut Groschwitz εξηγεί ότι το ερώτημα «Πώς συμπεριφερόμαι σωστά;» έπαιζε πάντα σημαντικό ρόλο για τους ανθρώπους. Ιδιαίτερα στους θρησκευτικούς πολιτισμούς υπήρχαν πάντα κανόνες και εντολές που έδειχναν στους ανθρώπους πώς να συμπεριφέρονται σωστά. Σε πολλές θρησκείες, όπως ο Χριστιανισμός, υπήρχε σαφής καθοδήγηση σχετικά με αυτό, για παράδειγμα στις Δέκα Εντολές. Αυτές οι εντολές μπορούν επίσης να θεωρηθούν ως ένα είδος «ψηφισμάτων» στα οποία οι πιστοί προσπαθούσαν να τηρούν καλύτερα αυτές τις οδηγίες.

Στον Μεσαίωνα και στις αρχές της νεότερης εποχής, ωστόσο, οι καλές προθέσεις δεν διατυπώνονταν μόνο την Πρωτοχρονιά, αλλά και σε άλλες θρησκευτικές γιορτές κατά τη διάρκεια του έτους, όπως τα Χριστούγεννα, τα Θεοφάνεια ή την Ημέρα του Αγίου Μαρτίνου. Αυτές οι μεταβάσεις του έτους, όταν ένας παλιός κύκλος τελείωνε και ένας νέος άρχιζε, χρησιμοποιούνταν ως ευκαιρία για να βελτιώσει ή να επανεξετάσει κανείς τη συμπεριφορά του. Σε τέτοιες περιόδους, οι άνθρωποι συχνά ήθελαν να επηρεάσουν την τύχη και την εύνοια των θεών ή της μοίρας θέτοντας στον εαυτό τους ορισμένους στόχους.

Με την πάροδο του χρόνου, ωστόσο, το θρησκευτικό υπόβαθρο αυτών των αποφάσεων έγινε λιγότερο σημαντικό, ιδίως κατά τον 18ο αιώνα, όταν η κοινωνία απομακρύνθηκε όλο και περισσότερο από τα θρησκευτικά πρότυπα και έδωσε μεγαλύτερη έμφαση σε έναν κοσμικό τρόπο ζωής. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, η αλλαγή του χρόνου άρχισε να αποκτά μεγαλύτερη σημασία. Η Πρωτοχρονιά έγινε μια στιγμή κατά την οποία πολλοί άνθρωποι αισθάνονταν ότι άρχιζε μια νέα φάση της ζωής τους και ήταν μια ευκαιρία να θέσουν νέους στόχους.

Σήμερα, οι αποφάσεις της Πρωτοχρονιάς αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του νέου έτους σε πολλούς πολιτισμούς. Δεν πρόκειται πλέον συνήθως για θρησκευτικούς κανόνες ή για την προσπάθεια να ζήσει κανείς μια ζωή αρεστή στον Θεό. Αντίθετα, η εστίαση είναι στην αυτοβελτίωση. Πολλοί άνθρωποι αποφασίζουν να ζήσουν πιο υγιεινά, να ασκηθούν περισσότερο ή να εγκαταλείψουν ορισμένες κακές συνήθειες. Συχνά πρόκειται επίσης για την καλύτερη εμφάνιση στην κοινωνία, τη συμμόρφωση με τα πρότυπα ή μια πιο ολοκληρωμένη ζωή.

Αλλά παρόλο που οι καλές προθέσεις εξακολουθούν να είναι πολύ δημοφιλείς, συχνά αποτυγχάνουν. Σύμφωνα με τον κοινωνικό ψυχολόγο καθηγητή Dr. Dieter Frey, ο λόγος είναι ότι οι άνθρωποι είναι συχνά αισιόδοξοι όταν παίρνουν την απόφασή τους, αλλά γρήγορα συνειδητοποιούν ότι υπάρχουν εμπόδια που δυσκολεύουν την επίτευξη του στόχου. Ο μεγαλύτερος παράγοντας που προκαλεί την αποτυχία των αποφάσεων είναι οι λεγόμενες «αντίθετες συνθήκες». Αυτό σημαίνει ότι οι άνθρωποι συχνά δεν λαμβάνουν υπόψη

Hindernissen bewusst zu werden und sie aktiv anzugehen, um die Chancen zu erhöhen, dass man den Vorsatz auch wirklich umsetzt.

Ein weiterer Grund, warum Vorsätze oft nicht erfolgreich sind, liegt in der Art und Weise, wie sie formuliert werden. Forscher haben herausgefunden, dass „annäherungsorientierte Vorsätze“, also solche, die positive Ziele beschreiben wie „Ich werde anfangen, mehr Sport zu machen“ oder „Ich werde mich gesünder ernähren“, erfolgreicher sind als „vermeidungsorientierte Vorsätze“, bei denen man sich vornimmt, etwas zu lassen, wie „Ich werde mit dem Rauchen aufhören“ oder „Ich werde weniger Zucker essen“. Die positive Formulierung macht es leichter, sich auf das Ziel zu fokussieren und motiviert eher, das Vorhaben umzusetzen.

Die Psychologie zeigt, dass es wichtig ist, realistische und konkrete Ziele zu setzen. Oft scheitern Menschen, weil sie sich zu viel vornehmen oder ihre Ziele nicht genau genug definieren. Wer sich zum Beispiel vornimmt, „mehr Sport zu treiben“, weiß nicht genau, was er tun soll oder wie viel er tun muss. Ein konkreter Vorsatz wie „Ich werde dreimal pro Woche eine halbe Stunde joggen gehen“ ist dagegen viel klarer und leichter umzusetzen.

Zudem ist es hilfreich, sich regelmäßig zu überprüfen und die Fortschritte zu dokumentieren. Wenn Menschen ihre Ziele schriftlich festhalten oder sich mit anderen darüber austauschen, steigern sie ihre Motivation und Verantwortung. Auch kleine Erfolge, wie die erste Stunde Sport oder der erste Monat ohne Zucker, sollten gefeiert werden, um die Motivation hoch zu halten.

Insgesamt zeigt sich, dass gute Vorsätze nicht nur eine Tradition sind, sondern auch eine Möglichkeit, das eigene Leben zu verbessern. Obwohl es nicht immer einfach ist, Vorsätze umzusetzen, hilft es, sich realistische und positive Ziele zu setzen, sich bewusst mit den Hindernissen auseinanderzusetzen und regelmäßig zu überprüfen, ob man auf dem richtigen Weg ist. So können Neujahrsvorsätze tatsächlich zu einem erfolgreichen Start ins neue Jahr führen.

Quelle: National geographic.de

τους τα εξωτερικά και εσωτερικά εμπόδια που στέκονται εμπόδιο στην υλοποίηση των αποφάσεών τους, όπως η έλλειψη χρόνου, οι περισπασμοί ή η έλλειψη πειθαρχίας. Είναι σημαντικό να αποκτήσετε επίγνωση αυτών των εμποδίων και να τα αντιμετωπίσετε ενεργά, προκειμένου να αυξήσετε τις πιθανότητες πραγματικής υλοποίησης της απόφασης.

Ενας άλλος λόγος για τον οποίο οι αποφάσεις είναι συχνά ανεπιτυχείς είναι ο τρόπος διατύπωσής τους. Οι ερευνητές έχουν διαπιστώσει ότι οι «αποφάσεις προσανατολισμένες στην προσέγγιση», δηλαδή εκείνες που περιγράφουν θετικούς στόχους, όπως «θα αρχίσω να γυμνάζομαι περισσότερο» ή «θα τρώω πιο υγιεινά», είναι πιο επιτυχημένες από τις «αποφάσεις προσανατολισμένες στην αποφυγή», όπου αποφασίζετε να μην κάνετε κάτι, όπως «θα σταματήσω το κάπνισμα» ή «θα τρώω λιγότερη ζάχαρη». Η θετική διατύπωση διευκολύνει την εστίαση στον στόχο και είναι πιο πιθανό να σας παρακινήσει να πραγματοποιήσετε την πρόθεσή σας.

Η ψυχολογία δείχνει ότι είναι σημαντικό να θέτετε ρεαλιστικούς και συγκεκριμένους στόχους. Οι άνθρωποι συχνά αποτυγχάνουν επειδή αναλαμβάνουν υπερβολικά πολλά ή δεν ορίζουν τους στόχους τους με αρκετή ακρίβεια. Για παράδειγμα, οι άνθρωποι που αποφασίζουν να «αθλούνται περισσότερο» δεν γνωρίζουν ακριβώς τι πρέπει να κάνουν ή πόσο πρέπει να κάνουν. Μια συγκεκριμένη απόφαση, όπως «θα κάνω τζόκινγκ για μισή ώρα τρεις φορές την εβδομάδα», από την άλλη πλευρά, είναι πολύ πιο ξεκάθαρη και πιο εύκολο να υλοποιηθεί.

Είναι επίσης χρήσιμο να επανεξετάζετε τακτικά τον εαυτό σας και να καταγράφετε την πρόοδό σας. Όταν οι άνθρωποι καταγράφουν τους στόχους τους ή τους συζητούν με άλλους, αυξάνουν τα κίνητρα και την υπευθυνότητά τους. Ακόμη και μικρές επιτυχίες, όπως η πρώτη ώρα άσκησης ή ο πρώτος μήνας χωρίς ζάχαρη, πρέπει να γιορτάζονται για να διατηρείται το κίνητρο σε υψηλά επίπεδα.

Συνολικά, αυτό δείχνει ότι οι καλές αποφάσεις δεν είναι απλώς μια παράδοση, αλλά και μια ευκαιρία να βελτιώσετε τη δική σας ζωή. Παρόλο που δεν είναι πάντα εύκολο να πραγματοποιήσετε τις αποφάσεις, βοηθάει να θέτετε ρεαλιστικούς και θετικούς στόχους, να αντιμετωπίζετε συνειδητά τα εμπόδια και να ελέγχετε τακτικά αν βρίσκεστε στο σωστό δρόμο. Με αυτόν τον τρόπο, οι αποφάσεις της Πρωτοχρονιάς μπορούν πράγματι να οδηγήσουν σε ένα επιτυχημένο ξεκίνημα του νέου έτους.

Vorgezogene Bundestagswahl

Πρόωρες ομοσπονδιακές εκλογές

freepik.com

Nikos Alexatos

Am 24. Februar wählt Deutschland ein neues Parlament, den Bundestag. Nur findet die Wahl nicht am Ende der Legislaturperiode, nämlich im September, statt, sondern schon am 23. Februar. Dies ist das Ergebnis der gescheiterten Vertrauensfrage von Bundeskanzler Olaf Scholz vom 16. Dezember 2024. Der Sozialdemokrat hatte die Vertrauensfrage sowie die vorgezogene Neuwahl schon am 6. November 2024 angekündigt. Grund dafür war der Bruch der Ampelkoalition. Wenn das nicht passiert wäre, stünde als Termin für die turnusmäßige Wahl der 25. September 2025.

Wie ist es dazu gekommen?

Nach der Wahl im September 2021 wurde eine Ampelkoalition aus SPD, Bündnis 90/ Die Grünen und FDP gebildet. Sie wurde als Ampelkoalition bezeichnet aufgrund der Farben, die diesen Parteien zugeordnet sind: rot für die Sozialdemokraten, gelb für die liberalen der FDP und selbstverständlich grün für die gleichnamigen Partei. Die Regierungsbildung war schwierig, weil die drei Parteien, besonders die SPD und die Grünen einerseits und die FDP andererseits, tiefe und grundlegende Unterschiede haben. Trotzdem schaffte sie es, einen Koalitionvertrag zu unterschreiben. Am 7. Dezember 2021 wurde Olaf Scholz vom Bundestag zum Bundeskanzler gewählt.

Die Ampelkoalition hatte die Aufgabe, die Geschicke Deutschlands in turbulenten Zeiten zu führen. Das Land kämpft mit strukturellen Problemen, die alle Bereiche des gesellschaftlichen Lebens umfassen. Schlechte Konjunktur in der Wirtschaft, internationale Krisen und Kriege, soziale Probleme, die Haltung gegenüber dem Klimawandel, die Beseitigung der Folgen der Corona-Pandemie

Στις 24 Φεβρουαρίου, η Γερμανία θα εκλέξει νέο κοινοβούλιο, την Μπούντεσταγκ. Ωστόσο, οι εκλογές δεν θα πραγματοποιηθούν στο τέλος της νομοθετικής περιόδου, δηλαδή τον Σεπτέμβριο, αλλά στις 23 Φεβρουαρίου. Αυτό είναι το αποτέλεσμα της αποτυχημένης ψήφου εμπιστοσύνης του καγκελάρου Όλαφ Σολτς στις 16 Δεκεμβρίου 2024. Ο Σοσιαλδημοκράτης είχε ήδη ανακοινώσει την ψήφο εμπιστοσύνης και τις πρόωρες εκλογές στις 6 Νοεμβρίου 2024. Ο λόγος ήταν η διάλυση του συνασπισμού των φαναριών. Εάν αυτό δεν είχε συμβεί, η ημερομηνία για τις κανονικές εκλογές θα ήταν η 25η Σεπτεμβρίου 2025.

Πώς προέκυψε αυτό

Μετά τις εκλογές του Σεπτεμβρίου 2021, σχηματίστηκε ένας συνασπισμός φωτεινών σηματοδοτών μεταξύ του SPD, της Συμμαχίας 90/ Οι Πράσινοι και του FDP. Ονομάστηκε συνασπισμός φωτεινών σηματοδοτών λόγω των χρωμάτων που αποδόθηκαν στα κόμματα αυτά: κόκκινο για τους Σοσιαλδημοκράτες, κίτρινο για το φιλελεύθερο FDP και, φυσικά, πράσινο για το ομώνυμο κόμμα. Ο σχηματισμός κυβέρνησης ήταν δύσκολος επειδή τα τρία κόμματα, ιδίως το SPD και οι Πράσινοι από τη μία πλευρά και το FDP από την άλλη, έχουν βαθιές και θεμελιώδεις διαφορές. Παρόλα αυτά, κατάφεραν να υπογράψουν μια συμφωνία συνασπισμού. Στις 7 Δεκεμβρίου 2021, ο Όλαφ Σολτς εξελέγη ομοσπονδιακός καγκελάριος από την Μπούντεσταγκ. Ο συνασπισμός είχε το καθήκον να καθοδηγήσει τις τύχες της Γερμανίας σε παραγμένους καιρούς. Η χώρα παλεύει με διαρθρωτικά προβλήματα που

und vieles mehr, nicht zuletzt auch wie die Denkweise der einfachen Menschen ihre Haltung gestaltet und welche Werte an Gewicht gewinnen bzw. verlieren, schufen eine Konstellation, die im letzten Herbst zu einer Regierungskrise führte. Der Streit um den staatlichen Haushalt für das kommende Jahr entpuppte die tiefen Unterschiede zwischen gerade den Liberalen und den anderen zwei Parteien.

Gleichzeitig hat sich die politische Landschaft in Deutschland verändert. Relativ oder ganz neue politische Kräfte haben sich etabliert (oder versuchen gerade, es zu tun). Es geht um die Alternative für Deutschland (AfD) und das Bündnis Sahra Wagenknecht (BSW). Entfielen dazu in der 1970er Jahren den Parteien CDU/CSU einerseits und SPD andererseits über 90% der Stimmen, konnten sie 2021 nicht mal 50% erreichen.

Es ist daher verständlich, dass die Kombination von Problemen mit der Veränderung politischer Positionierungen innerhalb der Bevölkerung zu Instabilität und zu politischen Krisen führen kann. Und dies ist der Fall jetzt in der Bundesrepublik.

Es ist freilich nicht das erste Mal, wo es in Deutschland eine vorgezogene Bundestagswahl stattfindet, sondern das vierte. Der Unterschied ist dieses Mal aber, dass es völlig unklar ist, wie das Ergebnis aussieht und welche Parteien eine Regierungskoalition bilden könnten. Dies war früher mehr oder weniger klar: Wenn die eine der zwei ehemaligen großen Parteien verlor, gewann die andere und bildete eine Koalition mit einer anderen kleinen Partei. Diese war in der Regel die FDP, seit 1998 auch die Grünen. Nun aber gibt es keine sichere Prognose zur Regierungsbildung.

Wie in der Bundesrepublik Deutschland das Parlament gewählt wird

Der Deutsche Bundestag ist mit seinen 733 Sitzen die legislative Gewalt, nämlich der Gesetzgeber, auf Bundesebene. Sie findet alle vier Jahre statt. Bei der Wahl gibt es ein System, das als personalisiertes Verhältniswahlrecht bezeichnet wird, und eine Kombination aus Erst- und Zweitstimme.

Wahlberechtigt sind alle deutschen Staatsbürger, die mindestens 18 Jahre alt sind und haben zwei Stimmen. Sie haben eine Erststimme (Direktmandat), mit der sie eine oder einen Kandidaten aus ihrem Wahlkreis wählen. Deutschland ist in 299 Wahlkreise unterteilt. Der oder die Kandidatin, die die meisten Stimmen in seinem Wahlkreis erhält, bekommt das Direktmandat und zieht direkt in den Bundestag ein. Dies bedeutet, dass dieser Kandidat unabhängig von der Partei gewählt wird.

επηρεάζουν όλους τους τομείς της κοινωνικής ζωής. Το κακό οικονομικό κλίμα, οι διεθνείς κρίσεις και οι πόλεμοι, τα κοινωνικά προβλήματα, η στάση απέναντι στην κλιματική αλλαγή, η αντιμετώπιση των συνεπειών της πανδημίας του κοροναϊού και πολλά άλλα, και όχι μόνο το πώς η νοοτροπία των απλών ανθρώπων διαμορφώνει τη στάση τους και ποιες αξίες κερδίζουν ή χάνουν βάρος, δημιούργησαν έναν αστερισμό που οδήγησε σε κυβερνητική κρίση το περασμένο φθινόπωρο. Η διαμάχη για τον κρατικό προϋπολογισμό του επόμενου έτους αποκάλυψε τις βαθιές διαφορές μεταξύ των Φιλελευθέρων κυρίως και των άλλων δύο κομμάτων.

Παράλληλα, το πολιτικό τοπίο στη Γερμανία έχει αλλάξει. Σχετικά ή εντελώς νέες πολιτικές δυνάμεις έχουν εδραιωθεί (ή προσπαθούν επί του παρόντος να το κάνουν. Μιλάμε για την Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD) και τη Συμμαχία Sahra Wagenknecht (BSW). Ενώ στη δεκαετία του 1970, η CDU/CSU από τη μία πλευρά και το SPD από την άλλη λάμβαναν πάνω από το 90% των ψήφων, το 2021 δεν μπορούσαν καν να φτάσουν το 50%.

Είναι επομένως κατανοητό ότι ο συνδυασμός των προβλημάτων με την αλλαγή των πολιτικών θέσεων εντός του πληθυσμού μπορεί να οδηγήσει σε αστάθεια και πολιτικές κρίσεις. Και αυτό συμβαίνει τώρα στη Γερμανία.

Φυσικά, δεν είναι η πρώτη φορά που διεξάγονται πρόωρες ομοσπονδιακές εκλογές στη Γερμανία, αλλά η τέταρτη. Η διαφορά αυτή τη φορά, ωστόσο, είναι ότι είναι εντελώς ασαφές ποιο θα είναι το αποτέλεσμα και ποια κόμματα θα μπορούσαν να σχηματίσουν κυβερνητικό συνασπισμό. Στο παρελθόν, αυτό ήταν λίγο-πολύ ξεκάθαρο: αν ένα από τα δύο πρώην μεγάλα κόμματα έχανε, το άλλο κέρδιζε και σχημάτιζε συνασπισμό με ένα άλλο μικρό κόμμα. Αυτό ήταν συνήθως το FDP, και από το 1998 και μετά και οι Πράσινοι. Τώρα, ωστόσο, δεν υπάρχει καμία αξιόπιστη πρόβλεψη για το σχηματισμό κυβέρνησης.

Πώς εκλέγεται το κοινοβούλιο στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας

Η γερμανική Μπούντεσταγκ, με τις 733 έδρες της, είναι η νομοθετική εξουσία, δηλαδή το νομοθετικό σώμα, σε ομοσπονδιακό επίπεδο. Πραγματοποιείται κάθε τέσσερα χρόνια. Η εκλογή βασίζεται σε ένα σύστημα γνωστό ως εξατομικευμένη αναλογική εκπροσώπηση και σε συνδυασμό πρώτης και δεύτερης ψήφου.

Δικαίωμα ψήφου έχουν όλοι οι Γερμανοί πολίτες που είναι τουλάχιστον 18 ετών και έχουν δύο ψήφους. Έχουν μια πρώτη ψήφο (άμεση εντολή), την οποία

Dann gibt es die Zweitstimme (Parteienstimme). Mit dieser Zweitstimme wählen die Wähler eine Partei (nicht einen Einzelkandidaten). Die Zweitstimme ist entscheidend für die Verteilung der Sitze im Bundestag. Sie bestimmt, wie viele Sitze die Parteien insgesamt im Bundestag erhalten, basierend auf dem Prinzip der Verhältniswahl. Das bedeutet, dass die Anzahl der Sitze einer Partei in etwa ihrem Anteil an den Zweitstimmen entspricht.

Die Erst- und Zweitstimme werden kombiniert. Die Erststimme entscheidet darüber, welcher Kandidat in einem Wahlkreis gewonnen hat und ins Parlament kommt. Die Zweitstimme entscheidet, wie viele Sitze eine Partei insgesamt im Bundestag bekommt. Eine Partei, die bei den Zweitstimmen mehr als 5 % der Stimmen erzielt, erhält grundsätzlich Sitze im Bundestag (das sogenannte Fünf-Prozent-Hürde).

Es gibt aber eine Regelung, die die Verhältnismäßigkeit gewährleistet. Es geht um die Überhang- und Ausgleichsmandate. Überhangmandate entstehen, wenn eine Partei in den Wahlkreisen mehr Direktmandate gewinnt, als ihr gemäß dem Verhältnis der Zweitstimmen zustehen würden. Diese zusätzlichen Mandate werden der Partei zugeteilt. Um die Verhältnismäßigkeit zu gewährleisten, erhalten die anderen Parteien Ausgleichsmandate, sodass die Verteilung der Sitze im Bundestag nach den Zweitstimmen möglichst gerecht bleibt.

Eine Partei muss mindestens 5 % der Zweitstimmen erhalten, um in den Bundestag einzuziehen. Es gibt jedoch Ausnahmen: Wenn eine Partei mindestens drei Direktmandate gewinnt, kann sie auch ohne die 5 %-Hürde in den Bundestag einziehen.

χρησιμοποιούν για να εκλέξουν έναν υποψήφιο από την εκλογική τους περιφέρεια. Η Γερμανία χωρίζεται σε 299 εκλογικές περιφέρειες. Ο υποψήφιος που λαμβάνει τις περισσότερες ψήφους στην εκλογική του περιφέρεια λαμβάνει την άμεση εντολή και μπαίνει απευθείας στην Μπούντεσταγκ. Αυτό σημαίνει ότι ο εν λόγω υποψήφιος εκλέγεται ανεξάρτητα από το κόμμα. Στη συνέχεια, υπάρχει η δεύτερη ψηφοφορία (κομματική ψηφοφορία). Με αυτή τη δεύτερη ψήφο, οι ψηφοφόροι επιλέγουν ένα κόμμα (όχι έναν μεμονωμένο υποψήφιο). Η δεύτερη ψήφος είναι καθοριστική για την κατανομή των εδρών στην Μπούντεσταγκ. Καθορίζει πόσες έδρες λαμβάνουν συνολικά τα κόμματα στην Μπούντεσταγκ, με βάση την αρχή της αναλογικής εκπροσώπησης. Αυτό σημαίνει ότι ο αριθμός των εδρών που λαμβάνει ένα κόμμα αντιστοιχεί περίπου στο ποσοστό του στη δεύτερη ψήφο.

Η πρώτη και η δεύτερη ψήφος συνδυάζονται. Η πρώτη ψήφος αποφασίζει ποιος υποψήφιος έχει κερδίσει σε μια εκλογική περιφέρεια και εισέρχεται στο κοινοβούλιο. Η δεύτερη ψήφος αποφασίζει πόσες έδρες λαμβάνει ένα κόμμα στην Μπούντεσταγκ. Ένα κόμμα που λαμβάνει πάνω από το 5 % της δεύτερης ψήφους λαμβάνει κατά κανόνα έδρες στην Μπούντεσταγκ (το λεγόμενο κατώφλι του 5 %).

Ωστόσο, υπάρχει ένας κανονισμός που διασφαλίζει την αναλογικότητα. Αφορά την υπερεκπροσώπηση και τις εξισωτικές εντολές. Οι υπερέκπροσώπηση και τις εξισωτικές εντολές προκύπτουν όταν ένα κόμμα κερδίζει περισσότερες άμεσες εντολές στις εκλογικές περιφέρειες από όσες θα δικαιούταν σύμφωνα με την αναλογία των δεύτερων ψήφων. Αυτές οι πρόσθετες έδρες κατανέμονται στο κόμμα. Για να διασφαλιστεί η αναλογικότητα, τα άλλα κόμματα λαμβάνουν εξισωτικές έδρες, ώστε η κατανομή των εδρών στην Bundestag σύμφωνα με τις δεύτερες ψήφους να παραμένει όσο το δυνατόν πιο δίκαιη.

Ένα κόμμα πρέπει να λάβει τουλάχιστον το 5% των δεύτερων ψήφων για να εισέλθει στην Bundestag. Ωστόσο, υπάρχουν εξαιρέσεις: Εάν ένα κόμμα κερδίσει τουλάχιστον τρεις άμεσες εντολές, μπορεί επίσης να εισέλθει στη Bundestag χωρίς το όριο του 5%.

Marina Vlachou und Georgia Miari

Im Schatten stummer Schreie Στη σκιά σιωπηλών κραυγών

Schon immer habe ich gerne Geschichten und Erzählungen gehört und gelesen. Als wir in der Schule anfangen, über die Griechen der Antike und ihre Errungenschaften zu lernen, über die Kreuzritter und die Könige der byzantinischen Periode, über die Entdeckungen und Erfindungen des Mittelalters und der Renaissance, über die Kämpfe der Menschen in der Vergangenheit um Befreiung und Gleichheit, da war mir klar, dass mich Geschichte fasziniert. Und dann kam die Geschichte des 20. Jahrhunderts mit den beiden Weltkriegen. Mein Interesse galt sofort dem Zweiten Weltkrieg, nicht so sehr wegen seiner Blutigkeit und den Millionen von Opfern - schließlich hat ein Krieg immer Opfer - sondern eher wegen der Gräueltaten der Nazis an Juden und anderen Minderheiten.

Ja, in einem Krieg werden Menschen getötet, Soldaten auf dem Schlachtfeld, manchmal auch Zivilisten, aber hier sprechen wir von Millionen von Toten, die gefoltert und ermordet wurden, nicht weil sie der gegnerischen Armee angehörten, sondern weil sie einer anderen Religion oder sozialen Gruppe angehörten. Und dies sogar auf unvorstellbaren Weisen.

Als Versuch zur minimalsten Würdigung dieser Toten und

Πάντα μου άρεσε να ακούω παραμύθια, να διαβάζω ιστορίες. Όταν στο σχολείο αρχίσαμε να μαθαίνουμε για τους αρχαίους Έλληνες και τα επιτεύγματά τους, για τους σταυροφόρους και τους αυτοκράτορες του Βυζαντίου, για τις ανακαλύψεις και εφευρέσεις στο Μεσαίωνα και την Αναγέννηση, για τους αγώνες των ανθρώπων στο παρελθόν για απελευθέρωση και ισότητα, ήταν πια σίγουρο ότι η ιστορία με συναρπάζει. Κι έπειτα ήρθε η σύγχρονη ιστορία του 20ου αιώνα με τους δύο παγκόσμιους πολέμους. Το ενδιαφέρον μου στράφηκε αμέσως στον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, όχι τόσο για την αιματηρότητά του και τα εκατομμύρια των θυμάτων - άλλωστε ένας πόλεμος έχει πάντα θύματα - αλλά για τις θηριωδίες των Ναζί κατά των Εβραίων και άλλων μειονοτήτων.

Ναι, σε έναν πόλεμο σκοτώνονται άνθρωποι, στρατιώτες στο πεδίο της μάχης, ενίοτε και άμαχος πληθυσμός, αλλά εδώ μιλάμε για εκατομμύρια νεκρούς που βασανίστηκαν και δολοφονήθηκαν όχι επειδή ανήκαν στο αντίπαλο στράτευμα, αλλά επειδή ανήκαν σε άλλη θρησκεία ή κοινωνική ομάδα. Και μάλιστα με τρόπους που δεν θα μπορούσε να φανταστεί κανείς.

Ως ελάχιστο φόρο τιμής σε αυτούς τους νεκρούς και

ανlässlich des 80. Jahrestages der Befreiung von Auschwitz durch die alliierten Truppen am 27. Januar 1945 stellen wir eine Reihe von Gedenkstätten für die Opfer des Holocaust vor, wie z.B. Konzentrations- und Vernichtungslager, aber auch Arbeitsstätten aus der Kriegszeit, die Geschichten von Hoffnung und Menschlichkeit verbergen, wie Sie in den nächsten Ausgaben unserer Zeitschrift lesen werden.

Auschwitz-Birkenau

Wir beginnen unsere Reise mit der vielleicht berühmtesten Holocaust-Gedenkstätte, nämlich [Auschwitz-Birkenau](#). Sie befindet sich in Polen, etwa 60 Kilometer westlich von Krakau, in der Nähe der Dörfer Oświęcim und Brzezinka. Als größter Lagerkomplex seiner Art wurde Auschwitz zur Verwirklichung des Plans der Nazis für die „Endlösung der Judenfrage“ gebaut. Dies wurde am 20. Januar 1942 auf der [Wannseekonferenz](#) in Berlin beschlossen und betraf die Operation zur Vernichtung der Juden Europas und anderer Minderheiten.

Der Lagerkomplex war von 1940 bis 1945 in Betrieb und bestand aus drei Haupt- und 39 Nebenlagern auf einer Gesamtfläche von 40 Quadratkilometern. Die drei Hauptlager waren Auschwitz I, das ursprüngliche Konzentrations-, Zwangsarbeits- und Verwaltungslager, Auschwitz II-Birkenau, das Hauptvernichtungslager, in dem mehr als eine Million Menschen, hauptsächlich Juden und Roma-Sinti, ermordet wurden, und Auschwitz III-Monowitz, das als Produktionswerk der Firma IG Farben diente.

Insgesamt wurden mehr als 1,3 Menschen nach Auschwitz deportiert, von denen mindestens 1,1 Millionen einen tragischen Tod fanden. Etwa 900.000 starben unmittelbar nach ihrer Ankunft und Selektion, meist durch Ersticken mit dem Giftgas Zyklon B in speziellen Gaskammern. An der sogenannten „Todesrampe“ kamen die überladenen Züge mit Menschen an, die sofort nach ihrem Ausstieg selektiert wurden. Nazi-Offiziere und Ärzte, unter ihnen der berühmte „Todesengel“ [Josef Mengele](#), führten die Hilflosen, die Alten, die Behinderten, Frauen und Kinder mit einem Fingerzeig direkt in die Gaskammern und Krematorien, während die Jüngeren und Gesunden zur Zwangsarbeit in die Lager geschickt wurden. Weitere 200.000 Menschen starben oder wurden innerhalb weniger Monate nach ihrer Ankunft durch Erschießung, tödliche Injektionen, Erhängen, Verhungern, Erfrieren, Erschöpfung, schwere Misshandlung, Krankheiten und infolge unmenschlicher medizinischer Experimente ermordet. Alle wurden gedemütigt, gefoltert und ermordet, ihre Leichen wur-

me την ευκαιρία συμπλήρωσης 80 χρόνων από την απελευθέρωση του Άουσβιτς από τα συμμαχικά στρατεύματα στις 27 Ιανουαρίου 1945, παρουσιάζουμε μια σειρά τόπων μνήμης για τα θύματα του Ολοκαυτώματος, όπως στρατόπεδα συγκέντρωσης και εξόντωσης, αλλά και χώρους εργασίας της εποχής του πολέμου που κρύβουν ιστορίες ελπίδας και ανθρωπιάς, όπως θα διαβάσετε στα επόμενα τεύχη του περιοδικού μας.

Άουσβιτς-Μπιρκενάου

Θα αρχίσουμε το οδοιπορικό μας από τον πιο γνωστό ίσως τόπο μνήμης του Ολοκαυτώματος, το [Άουσβιτς-Μπιρκενάου](#). Βρίσκεται στην Πολωνία, 60 περίπου χιλιόμετρα δυτικά της Κρακοβίας, κοντά στα χωριά Οσβιέτσιμ και Μπρεζίνκα. Ως το μεγαλύτερο του είδους του, το συγκρότημα στρατοπέδων του Άουσβιτς χτίστηκε για την υλοποίηση του ναζιστικού σχεδίου για την «Τελική Λύση», την επιχείρηση εξόντωσης Εβραίων και άλλων μειονοτήτων, που αποφασίστηκε στη [Διάσκεψη του Βάννζεε](#) στο Βερολίνο στις 20 Ιανουαρίου 1942.

Το σύμπλεγμα λειτούργησε από το 1940 έως το 1945, αποτελείται από τρία κύρια και 39 δευτερεύοντα στρατόπεδα και η συνολική του έκταση ανέρχεται στα 40 τετρ. χλμ. Τα τρία κύρια στρατόπεδα ήταν το Άουσβιτς I, το αρχικό στρατόπεδο συγκέντρωσης, καταναγκαστικής εργασίας και διοικητικό κέντρο, το Άουσβιτς II-Μπίρκεναου, το βασικό στρατόπεδο εξόντωσης, όπου δολοφονήθηκαν περισσότεροι από ένα εκατομμύριο άνθρωποι, κυρίως Εβραίοι και Ρομά, και το Άουσβιτς III-Μόνοβιτς, που λειτουργούσε ως εργοστάσιο παραγωγής της IG Farben.

Συνολικά εκτοπίστηκαν στο Άουσβιτς περισσότεροι από 1.300.000 άνθρωποι, από τους οποίους τουλάχιστον 1.100.000 εκατομμύρια βρήκαν τραγικό θάνατο. Περίπου 900.000 πέθαναν μετά την επιλογή που γινόταν μετά την άφιξή τους, κυρίως από ασφυξία με το δηλητηριώδες αέριο Zyklon B (Κυκλώνιο Β) σε ειδικούς θαλάμους αερίων. Στη λεγόμενη «ράμπα του θανάτου» κατέφταναν τα υπερφορτωμένα με ανθρώπους τρένα, οι οποίοι αμέσως μετά την αποβίβασή τους περνούσαν την διαδικασία της διαλογής. Αξιωματικοί και γιατροί των Ναζί, ανάμεσά τους κι ο περιβόητος «Άγγελος του θανάτου», [Γιόζεφ Μένγκελε](#), με ένα νεύμα του δακτύλου τους οδηγούσαν ανήμπορους, ηλικιωμένους, ανάπηρους, γυναίκες και παιδιά κατ' ευθείαν στους θαλάμους αερίων και τα κρεματόρια, και τους νεότερους και υγιείς στο στρατόπεδο για καταναγκαστική εργασία. Άλλοι 200.000 άνθρωποι πέθαναν ή δολοφονήθηκαν μέσα σε λίγους μήνες μετά την άφιξή τους από πυροβολισμό, θανατηφόρα ένεση,

den in den Krematorien verbrannt und ihre Asche in den Gewässern der Weichsel, im nahe gelegenen Wald oder auf dem Lagergelände verstreut, was Auschwitz heute zum größten Friedhof der Welt macht.

Schätzungsweise wurden auch 55.000 Juden aus Griechenland nach Auschwitz und in andere Vernichtungslager deportiert, aus denen sie nie zurückkehrten.

Ravensbrück

Das weniger bekannte Lager [Ravensbrück](#) war von 1939 bis 1945 ein nationalsozialistisches Konzentrationslager ausschließlich für Frauen. Es liegt 90 km nördlich von Berlin, und zwar in einer idyllischen Lage in der Nähe des Dorfes Ravensbrück (Teil von Fürstenberg/Havel). 1941 wurde in unmittelbarer Nähe auch ein kleineres Lager für männliche Häftlinge errichtet.

Heute dient es, wie Auschwitz, als Mahn- und Gedenkstätte für die rund 132.000 weiblichen Häftlinge aus Polen, Deutschland, Österreich, Frankreich, Deutschland, Belgien, der Sowjetunion, dem Vereinigten Königreich und den Vereinigten Staaten. Die meisten Frauen in Ravensbrück waren politische Gefangene, Juden und Roma, Frauen fast jeden Alters sowie minderjährige Mädchen, und viele leisteten Zwangsarbeit für die Firma Siemens & Halske.

απαγχονισμό, αστία, κρυοπαγήματα, εξάντληση, βαρύτατη κακοποίηση, ασθένειες και συνεπεία απάνθρωπων ιατρικών πειραμάτων. Όλοι εξευτελιζόνταν, βασανίζονταν, δολοφονούνταν, τα σώματά τους καίγονταν στα κρεματόρια και οι στάχτες τους σκορπίζονταν στα νερά του ποταμού Βιστούλα, στο κοντινό δάσος ή στους χώρους του στρατοπέδου, κάνοντας το Άουσβιτς σήμερα το μεγαλύτερο νεκροταφείο του κόσμου.

Υπολογίζεται ότι και από την Ελλάδα εκτοπίστηκαν περίπου 55.000 Εβραίοι, που μεταφέρθηκαν στο Άουσβιτς και σε άλλα στρατόπεδα θανάτου, από τα οποία δεν επέστρεψαν ποτέ.

Ράβενσμπρουκ

Το λιγότερο γνωστό [Ράβενσμπρουκ](#) ήταν από το 1939 έως το 1945 ένα ναζιστικό στρατόπεδο συγκέντρωσης αποκλειστικά για γυναίκες. Βρίσκεται 90 χιλιόμετρα βόρεια του Βερολίνου, σε μια ειδυλλιακή μάλιστα τοποθεσία κοντά στο χωριό Ravensbrück (μέρος του Fürstenberg/Havel), ενώ το 1941 χτίστηκε σε κοντινή απόσταση κι ένα μικρότερο στρατόπεδο για άντρες κρατούμενους.

Σήμερα λειτουργεί, όπως το Άουσβιτς, ως επισκέψιμος τόπος μνήμης για τις περίπου 132.000 κρατούμενες από την Πολωνία, τη Γερμανία, την Αυστρία, τη Γαλλία, το Βέλγιο, τη Σοβιετική Ένωση, το Ηνωμένο Βασίλειο και τις Ηνωμένες Πολιτείες. Η πλειονότητα των γυναικών ήταν πολιτικές κρατούμενες, Εβραίες και Ρομά, γυναίκες σχεδόν κάθε ηλικίας καθώς και ανήλικα κορίτσια, ενώ πολλές υποχρεώνονταν σε καταναγκαστική εργασία για την εταιρία Siemens & Halske.

Από το καλοκαίρι του 1942, οι γιατροί των SS χρησιμοποιούσαν κρατούμενες του Ράβενσμπρουκ για ανήλικα ιατρικά πειράματα, που σχετίζονταν με τη θεραπεία των πληγών με διάφορες χημικές ουσίες για την πρόληψη των λοιμώξεων. Δοκίμαζαν επίσης διάφορες μεθόδους τοποθέτησης και μεταμόσχευσης οστών. Τα πειράματα αυτά περιλάμβαναν ακρωτηριασμούς, με αποτέλεσμα τον θάνατο πολλών γυναικών, ενώ οι επιζώσες συχνά υπέστησαν μόνιμες σωματικές βλάβες. Οι γιατροί των SS διεξήγαγαν επίσης πειράματα στέρωσης σε γυναίκες και παιδιά, σε μια προσπάθεια να αναπτύξουν μια αποτελεσματική μέθοδο στέρωσης. Γιατροί, που είχαν δώσει τον [όρκο του Ιπποκράτη](#), που είχαν ορκιστεί ότι «θα χρησιμοποιούν τις γνώσεις τους για να θεραπεύουν και να βοηθούν τους ασθενείς, αλλά

Seit dem Sommer 1942 nutzten SS-Ärzte die Häftlinge von Ravensbrück zu unethischen medizinischen Experimenten, bei denen die Behandlung von Wunden mit verschiedenen Chemikalien zur Verhinderung von Infektionen versucht wurden. Es wurden auch verschiedene Methoden der Einsetzung und Transplantation von Knochen getestet. Bei diesen Experimenten kam es oft zu Amputationen, an denen viele Frauen starben, während die Überlebenden oft permanente körperliche Schäden erlitten. SS-Ärzte führten auch Sterilisationsversuche an Frauen und Kindern durch, da sie versuchten, effektive Sterilisationsmethoden zu entwickeln. Ärzte, die alle den [hippokratischen Eid](#) abgelegt hatten, die geschworen hatten, dass sie „den höchsten Respekt vor dem menschlichem Leben wahren würden und ihr Wissen einsetzen würden, um Patienten zu behandeln und ihnen zu helfen, aber niemals, um ihnen zu schaden oder Unrecht zu tun“ ...

Auch in Ravensbrück wurden Gaskammern und Krematorien erstellt, in denen 5.000 bis 6.000 Frauen, darunter etwa 300 Griechinnen, vergast und verbrannt wurden, bevor die sowjetischen Truppen das Lager im April 1945 befreiten.

Wenn man einen solchen Ort der Erinnerung besucht, wenn man sich die grausamen Lebensbedingungen vorstellt, wenn man die Zeugnisse ehemaliger Häftlinge hört, die die Gräueltaten überlebt haben, und zugleich die Flagge seines Landes mit ein paar Blumen vor einem Krematorium hängen sieht, wird man von unbeschreiblichen Gefühlen der Ehrfurcht überwältigt. Man steht im Schatten und hört die stummen Schreie der Opfer, so stumm, dass sie geradezu ohrenbetäubend werden...

Nein, ich bin weder Jüdin, noch Roma, noch haben ich oder meine Familie irgendeine direkte Verbindung zum Holocaust, aber es handelt sich um das größte Verbrechen in der Geschichte der Menschheit. Und wie könnte man unberührt bleiben von Horrtaten, die an Mitmenschen vollbracht wurden, nur weil sie anders, unterschiedlich sind? Es ist wahrscheinlich unmöglich, das Trauma einer solchen Erfahrung zu fühlen - wie könnte man auch! Aber es ist möglich, die Erinnerung aufrecht zu erhalten, zu versuchen, dafür zu sorgen, dass sich ein ähnliches Ereignis in der Geschichte der Menschheit nie wiederholt. Man kann versuchen, Unterschiede zu akzeptieren und letztlich einfach nur ein Mensch zu sein. Und zu lieben...

Fotos: pers. Archiv der Autorinnen

ποτέ για να βλάψουν ή να αδικήσουν» ...

Στο Ράβενσμπρουκ λειτουργούσαν επίσης θάλαμοι αερίων και κρεματορία, όπου θανατώθηκαν και κάηκαν 5.000-6.000 γυναίκες, ανάμεσά τους και περίπου 300 Ελληνίδες, πριν τα σοβιετικά στρατεύματα απελευθερώσουν το στρατόπεδο τον Απρίλιο του 1945.

Όταν επισκέπτεσαι ένα τέτοιο τόπο μνήμης, φαντάζεσαι τις ζοφερές συνθήκες διαβίωσης, ακούς τις μαρτυρίες πρώην κρατουμένων που επέζησαν των θηριωδιών και συνάμα βλέπεις την σημαία της χώρας σου και λίγα λουλούδια μπροστά από ένα κρεματοριο, είναι απερίγραπτα τα συναισθήματα δέους που σε κατακλύζουν. Στέκεσαι στη σκιά και ακούς τις σιωπηλές κραυγές των θυμάτων, τόσο σιωπηλές που γίνονται εκκωφαντικές...

Όχι, δεν είμαι Εβραία ούτε Ρομά, ούτε έχω εγώ ή η οικογένειά μου οποιαδήποτε άμεση σχέση με το Ολοκαύτωμα, αλλά εδώ μιλάμε για το μεγαλύτερο έγκλημα στην ιστορία της ανθρωπότητας. Και πώς θα μπορούσε να μην σε αγγίζει η φρικαλεότητα απέναντι σε συνανθρώπους, απλά και μόνο επειδή είναι άλλοι, διαφορετικοί; Πιθανώς να μην είναι δυνατόν να νιώσεις το τραύμα μιας τέτοιας εμπειρίας - πώς θα μπορούσες άλλωστε;! Μπορείς όμως να κρατάς την μνήμη ζωντανή, να προσπαθείς να διασφαλίσεις να μην επαναληφθεί ποτέ παρόμοιο γεγονός στην ανθρώπινη ιστορία, να δέχεσαι την διαφορετικότητα, και σε τελική ανάλυση απλά να είσαι άνθρωπος. Και να αγαπάς...

freepik.com

Auf zum Weihnachtsmarkt! Πάμε στη χριστουγεννιάτικη αγορά!

Nikos Alexatos

Weihnachtsmärkte gehören zu den schönsten und stimmungsvollsten Traditionen der Adventszeit. Jedes Jahr verwandeln sich zahlreiche Städte und Dörfer in festliche Märchenwelten, die den Winterzauber und die Vorfreude auf das Weihnachtsfest verkörpern. Doch woher stammt diese Tradition und was zeichnet einen echten Weihnachtsmarkt aus? In diesem Text möchte ich den Ursprung des Weihnachtsmarktes, seine historische Entwicklung sowie die Bedeutung der Tradition im heutigen Kontext beleuchten.

Ursprung des Weihnachtsmarktes

Die Geschichte des Weihnachtsmarktes geht weit zurück und ist eng mit der religiösen und kulturellen Entwicklung des Christentums sowie mit den Märkten der Mittelalterzeit verbunden. Die ersten Weihnachtsmärkte entstanden im 14. Jahrhundert in Europa, besonders im deutschsprachigen Raum. Der Ursprung dieser Märkte ist nicht ganz genau dokumentiert, aber es gibt einige Hinweise, die den Zusammenhang zwischen religiösen Festen und Märkten verdeutlichen.

Οι χριστουγεννιάτικες αγορές είναι μια από τις πιο όμορφες και ατμοσφαιρικές παραδόσεις της περιόδου πριν τα Χριστούγεννα. Κάθε χρόνο, πολυάριθμες πόλεις και χωριά μεταμορφώνονται σε εορταστικούς παραμυθένιους κόσμους που ενσαρκώνουν τη μαγεία του χειμώνα και την προσμονή των Χριστουγέννων. Από πού προέρχεται όμως αυτή η παράδοση και τι χαρακτηρίζει μια πραγματική χριστουγεννιάτικη αγορά; Σε αυτό το άρθρο, θα ήθελα να ρίξω λίγο φως στις ρίζες της χριστουγεννιάτικης αγοράς, στην ιστορική της εξέλιξη και στη σημασία της παράδοσης στο σημερινό πλαίσιο.

Προέλευση της χριστουγεννιάτικης αγοράς

Η ιστορία της χριστουγεννιάτικης αγοράς ξεκινά από πολύ παλιά και συνδέεται στενά με τη θρησκευτική και πολιτιστική ανάπτυξη του χριστιανισμού και τις αγορές του Μεσαίωνα. Οι πρώτες χριστουγεννιάτικες αγορές εμφανίστηκαν στην Ευρώπη τον 14ο αιώνα, ιδίως στις γερμανόφωνες χώρες. Η προέλευση αυτών των αγορών δεν είναι ακριβώς τεκμηριωμένη, αλλά υπάρχουν ορισμένες ενδείξεις που καταδεικνύουν τη σχέση μεταξύ θρησκευτικών εορτών και αγορών.

Mittelalterliche Wurzeln: Der „Nikolausmarkt“ und Adventsmärkte

Schon im Mittelalter waren Märkte ein bedeutender Bestandteil des städtischen Lebens. Diese Märkte fanden oft zu festlichen Anlässen statt, und mit der wachsenden Bedeutung des Christentums und der kirchlichen Feiertage wie Weihnachten, begann man, Märkte speziell für den Advent und das bevorstehende Weihnachtsfest zu organisieren. In vielen Städten wurde der sogenannte „Nikolausmarkt“ abgehalten, benannt nach dem heiligen Nikolaus, der am 6. Dezember gefeiert wird. Dieser Markt war eine Gelegenheit für die Menschen, vor den bevorstehenden Feiertagen Waren zu kaufen – vor allem Lebensmittel und Geschenke.

Weihnachtsmärkte spielten in der Vergangenheit eine wichtige Rolle für die Versorgung der Menschen mit notwendigen Waren und Lebensmitteln, besonders vor dem Winter. Vor der modernen Lagerhaltung und den globalisierten Märkten waren die Wintermonate für viele Menschen eine Zeit der Knappheit. Die Ernte war eingefahren, das Angebot an frischen Lebensmitteln begrenzt, und die lange Winterzeit bedeutete, dass viele Vorräte, die während des Jahres angelegt worden waren, aufgebraucht wurden. In dieser Zeit boten Weihnachtsmärkte eine wichtige Gelegenheit, sich mit den notwendigen Vorräten und Gütern zu versorgen, die für die kalte Jahreszeit wichtig waren.

Im 14. Jahrhundert, in den Städten wie Frankfurt, Köln oder Bautzen, begannen die Märkte eine festlichere und religiösere Ausprägung zu finden. Sie waren nicht nur für den Handel gedacht, sondern auch eine Möglichkeit, sich auf das christliche Fest vorzubereiten. Das bedeutete, dass die Märkte oft mit religiösen Ritualen, wie Prozessionen oder Gebeten, verbunden waren. Gleichzeitig wurde der Markt zum Treffpunkt für die Dorfgemeinschaften, die in den kalten Wintermonaten nicht viel zu tun hatten und sich hier in der warmen Atmosphäre der festlich geschmückten Stände zusammenfanden.

Vom Christkindlesmarkt in Nürnberg bis zum Advent

Der Weihnachtsmarkt, wie wir ihn heute kennen, nahm jedoch erst im 16. Jahrhundert seine heutige Form an. Der „Christkindlesmarkt“ in Nürnberg gilt als einer der ältesten und bekanntesten Weihnachtsmärkte. Er wurde

Μεσαιωνικές ρίζες: η «αγορά του Αγίου Νικολάου» και οι αγορές της περιόδου πριν τα Χριστούγεννα.

Ήδη κατά τον Μεσαίωνα, οι αγορές αποτελούσαν σημαντικό μέρος της ζωής των πόλεων. Οι αγορές αυτές πραγματοποιούνταν συχνά σε εορταστικές περιστάσεις, και με την αυξανόμενη σημασία του χριστιανισμού και των εκκλησιαστικών εορτών, όπως τα Χριστούγεννα, άρχισαν να οργανώνονται αγορές ειδικά για την περίοδο πριν τις επερχόμενες γιορτές των Χριστουγέννων. Σε πολλές πόλεις διοργανωνόταν η λεγόμενη «Nikolausmarkt», που πήρε το όνομά της από τον Άγιο Νικόλαο, ο οποίος γιορτάζεται στις 6 Δεκεμβρίου. Αυτή η αγορά ήταν μια ευκαιρία για τους ανθρώπους να αγοράσουν αγαθά -ιδιαίτερα τρόφιμα και δώρα- ενόψει της επερχόμενης εορταστικής περιόδου.

Στο παρελθόν, οι χριστουγεννιάτικες αγορές έπαιζαν σημαντικό ρόλο στον εφοδιασμό των ανθρώπων με τα απαραίτητα αγαθά και τρόφιμα, ιδίως πριν από τον χειμώνα. Πριν από τις σύγχρονες αποθήκες και τις παγκοσμιοποιημένες αγορές, οι χειμερινοί μήνες αποτελούσαν περίοδο έλλειψης για πολλούς ανθρώπους. Η συγκομιδή είχε ολοκληρωθεί, η προσφορά φρέσκων τροφίμων ήταν περιορισμένη και η μακρά χειμερινή περίοδος σήμαινε ότι πολλά αποθέματα που είχαν δημιουργηθεί κατά τη διάρκεια του έτους είχαν εξαντληθεί. Κατά τη διάρκεια αυτής της περιόδου, οι χριστουγεννιάτικες αγορές παρείχαν μια σημαντική ευκαιρία για την προμήθεια προμηθειών και αγαθών που χρειάζονταν για την ψυχρή περίοδο.

Τον 14ο αιώνα, σε πόλεις όπως η Φρανκφούρτη, η Κολωνία και το Μπάουτσεν της Σαξωνίας, οι αγορές άρχισαν να αποκτούν πιο εορταστικό και θρησκευτικό χαρακτήρα. Δεν προοριζόνταν μόνο για το εμπόριο, αλλά και για την προετοιμασία της χριστιανικής γιορτής. Αυτό σήμαινε ότι οι αγορές συνδέονταν συχνά με θρησκευτικές τελετουργίες, όπως πομπές ή προσευχές. Ταυτόχρονα, η αγορά έγινε τόπος συνάντησης για τις κοινότητες των χωριών, οι οποίες δεν είχαν πολλά να κάνουν τους κρύους χειμερινούς μήνες και συγκεντρώνονταν εδώ στη ζεστή ατμόσφαιρα των εορταστικά διακοσμημένων πάγκων.

Από την Christkindlesmarkt της Νυρεμβέργης στην έννοια του Advent

Ωστόσο, η χριστουγεννιάτικη αγορά, όπως τη γνωρίζουμε σήμερα, πήρε τη σημερινή της μορφή μόλις τον 16ο αιώνα. Η «Christkindlesmarkt» στη Νυρεμβέργη είναι μια από τις παλαιότερες και πιο γνωστές χριστουγεννιάτικες αγορές. Αναφέρθηκε

1628 zum ersten Mal offiziell erwähnt und hat seitdem eine zentrale Rolle in der deutschen Weihnachtsmarktkultur gespielt. Das Besondere an diesem Markt war, dass er nicht nur ein kommerzielles Event war, sondern auch ein religiöses Element hatte: der „Christkindlesmarkt“ wurde nach dem „Christkind“ benannt, einer Figur, die in vielen Regionen Deutschlands und Österreichs als das Geschenkebringende Wesen angesehen wird – eine Art Vorläufer des Weihnachtsmanns.

Die Verbreitung des Weihnachtsmarktes als Tradition nahm im 17. und 18. Jahrhundert zu, insbesondere in Süddeutschland, aber auch in anderen europäischen Ländern. Die Märkte wurden zu einem festen Bestandteil des Advents und dienten als Möglichkeit für die Menschen, sich auf Weihnachten einzustimmen, Geschenke zu kaufen und sich in der kalten Jahreszeit gesellschaftlich zu treffen.

Der Weihnachtsmarkt im 19. und 20. Jahrhundert

Im 19. Jahrhundert, mit dem Aufkommen der Industrialisierung und der Entwicklung des modernen Kapitalismus, begannen Weihnachtsmärkte, sich stärker kommerziell auszurichten. Während die Märkte ursprünglich stark von lokalen Handwerkern und kleinen Familienunternehmen geprägt waren, kamen nun zunehmend größere Stände und gewerbliche Anbieter hinzu. Der Weihnachtsmarkt war jedoch auch weiterhin ein Ort der Gemeinschaft und des sozialen Zusammenhalts, der die Menschen in der festlichen Zeit vereinte.

Im 20. Jahrhundert wurde der Weihnachtsmarkt zu einem kulturellen Erbe. Mit der globalen Verbreitung von Weihnachtsbräuchen, besonders durch die Populärkultur und den Medien, nahmen Weihnachtsmärkte in ganz Europa und später auch in Nordamerika eine breitere Bedeutung an. Die Weihnachtsmärkte entwickelten sich weiter und nahmen zunehmend internationalere Züge an. Städte wie Wien, München, Straßburg und Berlin wurden weltbekannt für ihre aufwändig dekorierten und stimmungsvollen Weihnachtsmärkte. Diese Märkte sind heute ein wichtiger Bestandteil der Vorweihnachtszeit und ziehen jährlich Millionen von Touristen aus aller Welt an.

επίσημα για πρώτη φορά το 1628 και έκτοτε διαδραματίζει κεντρικό ρόλο στη γερμανική κουλτούρα της χριστουγεννιάτικης αγοράς. Το ιδιαίτερο σε αυτή την αγορά ήταν ότι δεν ήταν απλώς μια εμπορική εκδήλωση, αλλά είχε και θρησκευτικό στοιχείο: η «Christkindlesmarkt» πήρε το όνομά της από τον «Christkind», μια μορφή που θεωρείται σε πολλές περιοχές της Γερμανίας και της Αυστρίας ως το όν που φέρνει τα δώρα - ένα είδος προδρόμου του Αϊ-Βασίλη.

Η διάδοση της χριστουγεννιάτικης αγοράς ως παράδοσης αυξήθηκε τον 17ο και 18ο αιώνα, ιδίως στη νότια Γερμανία, αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές χώρες. Οι αγορές αποτέλεσαν αναπόσπαστο μέρος της περιόδου του Advent (του μήνα δηλαδή πριν τα Χριστούγεννα) και χρησίμευσαν ως ένας τρόπος για να μπου οι άνθρωποι στο κλίμα των γιορτών, να αγοράσουν δώρα και να κοινωνικοποιηθούν κατά τη διάρκεια της κρύας εποχής.

Η χριστουγεννιάτικη αγορά τον 19ο και 20ο αιώνα

Τον 19ο αιώνα, με την έλευση της εκβιομηχάνισης και την ανάπτυξη του σύγχρονου καπιταλισμού, οι χριστουγεννιάτικες αγορές άρχισαν να γίνονται πιο εμπορικές. Ενώ αρχικά οι αγορές χαρακτηρίζονταν έντονα από τοπικούς τεχνίτες και μικρές οικογενειακές επιχειρήσεις, προστέθηκαν όλο και περισσότερο μεγαλύτεροι πάγκοι και εμπορικοί πωλητές. Ωστόσο, η χριστουγεννιάτικη αγορά συνέχισε να είναι ένας τόπος κοινότητας και κοινωνικής συνοχής που ένωνε τους ανθρώπους κατά τη διάρκεια της εορταστικής περιόδου.

Τον 20ο αιώνα, η χριστουγεννιάτικη αγορά έγινε πολιτιστική κληρονομιά. Με την παγκόσμια εξάπλωση των χριστουγεννιάτικων παραδόσεων, ιδίως μέσω του λαϊκού πολιτισμού και των μέσων ενημέρωσης, οι χριστουγεννιάτικες αγορές απέκτησαν ευρύτερη σημασία σε όλη την Ευρώπη και αργότερα στη Βόρεια Αμερική. Οι χριστουγεννιάτικες αγορές συνέχισαν να αναπτύσσονται και απέκτησαν ολοένα και περισσότερο διεθνή χαρακτήρα. Πόλεις όπως η Βιέννη, το Μόναχο, το Στρασβούργο και το Βερολίνο έγιναν παγκοσμίως γνωστές για τις περίτεχνα διακοσμημένες και ατμοσφαιρικές χριστουγεννιάτικες αγορές τους. Σήμερα, οι αγορές αυτές αποτελούν σημαντικό μέρος της προχριστουγεννιάτικης περιόδου και προσελκύουν εκατομμύρια τουρίστες από όλο τον κόσμο κάθε χρόνο.

Merkmale eines traditionellen Weihnachtsmarktes

Ein klassischer Weihnachtsmarkt zeichnet sich durch bestimmte Merkmale aus, die ihn von anderen Märkten unterscheiden. Zunächst einmal ist die Atmosphäre entscheidend: Der Weihnachtsmarkt soll eine festliche und besinnliche Stimmung erzeugen. Stände, die in der Regel aus Holz gebaut und festlich beleuchtet sind, bieten Handwerkskunst, weihnachtliche Dekorationen, Kerzen und kleine Geschenke an. Besonders beliebt sind die traditionellen Produkte wie Lebkuchen, Glühwein, Bratwurst und Maronen.

Der Duft von gebrannten Mandeln, Zimt und Weihrauch erfüllt die Luft, während Kinder Karussell fahren oder sich an einem kleinen Lagerfeuer wärmen. Häufig gibt es auch musikalische Darbietungen, wie Chöre oder Bläser, die klassische Weihnachtslieder singen. Diese Elemente sorgen dafür, dass sich die Menschen in eine ganz besondere Atmosphäre versetzen können – fernab von der Hektik des Alltags.

Ein weiteres charakteristisches Merkmal ist der „Christkindmarkt“ oder „Weihnachtsmarkt“. Das [Christkind](#) ist, wie bereits erwähnt, eine zentrale Figur, die den Weihnachtsmarkt als Symbol für den „guten“ und „friedlichen“ Teil des Weihnachtsfestes repräsentiert. Auf einigen Märkten gibt es sogar ein „Christkind“, das in einem festlichen Gewand durch die Stände zieht und Kinder beschenkt.

Der Weihnachtsmarkt heute: Globalisierung und Trends

Im 21. Jahrhundert haben Weihnachtsmärkte ihre historische Bedeutung bewahrt, sich aber auch an moderne Bedürfnisse und Trends angepasst. Immer mehr Städte und Regionen bieten „moderne“ Weihnachtsmärkte an, die nicht nur traditionelles Handwerk und kulinarische Genüsse bieten, sondern auch Kunst, Mode und digitale Innovationen einbeziehen. So finden sich mittlerweile Weihnachtsmärkte, die vor allem für ihre Lichtinstallationen, interaktive Kunstwerke oder Themenstände bekannt sind.

In großen Städten wie Berlin, Köln oder New York sind Weihnachtsmärkte zu echten touristischen Attraktionen geworden. Die Märkte haben sich zu großen

Χαρακτηριστικά της παραδοσιακής χριστουγεννιάτικης αγοράς

Μια παραδοσιακή χριστουγεννιάτικη αγορά χαρακτηρίζεται από ορισμένα χαρακτηριστικά που τη διαφοροποιούν από τις άλλες αγορές. Πρώτα απ' όλα, η ατμόσφαιρα είναι καθοριστικής σημασίας: η χριστουγεννιάτικη αγορά πρέπει να δημιουργεί μια εορταστική και κατανυκτική διάθεση. Οι πάγκοι, οι οποίοι είναι συνήθως ξύλινοι και εορταστικά φωτισμένοι, προσφέρουν χειροτεχνήματα, χριστουγεννιάτικα στολίδια, κεριά και μικρά δώρα. Παραδοσιακά προϊόντα όπως λέπκούχεν (κάτι σαν μουστοκούλουρο), ζεστό κρασί, λουκάνικα και κάστανα είναι ιδιαίτερα δημοφιλή.

Η μυρωδιά των ψημένων αμυγδάλων, της κανέλας και του λιβανιού γεμίζει τον αέρα, ενώ τα παιδιά κάνουν βόλτα με το καρουζέλ ή ζεσταίνονται δίπλα σε μια μικρή φωτιά. Συχνά υπάρχουν επίσης μουσικές παραστάσεις, όπως χορωδίες ή πνευστά που τραγουδούν κλασικά χριστουγεννιάτικα τραγούδια. Αυτά τα στοιχεία εξασφαλίζουν ότι οι άνθρωποι μπορούν να βυθιστούν σε μια πολύ ιδιαίτερη ατμόσφαιρα - μακριά από τη φασαρία της καθημερινότητας.

Ένα άλλο χαρακτηριστικό στοιχείο είναι η «Christkindlmarkt» ή «χριστουγεννιάτικη αγορά». Όπως έχει ήδη αναφερθεί, ο [μικρός Χριστούλης](#) είναι μια κεντρική φιγούρα που αντιπροσωπεύει τη χριστουγεννιάτικη αγορά ως σύμβολο του «καλού» και «ειρηνικού» μέρους των Χριστουγέννων. Ορισμένες αγορές διαθέτουν ακόμη και έναν μικρό Χριστούλη που περνάει από τους πάγκους με γιορτινή ενδυμασία και μοιράζει δώρα στα παιδιά.

Η χριστουγεννιάτικη αγορά σήμερα: παγκοσμιοποίηση και τάσεις

Στον 21ο αιώνα, οι χριστουγεννιάτικες αγορές έχουν διατηρήσει την ιστορική τους σημασία, αλλά έχουν επίσης προσαρμοστεί στις σύγχρονες ανάγκες και τάσεις. Όλο και περισσότερες πόλεις και περιοχές προσφέρουν «σύγχρονες» χριστουγεννιάτικες αγορές που δεν προσφέρουν μόνο παραδοσιακές τέχνες και γαστρονομικές απολαύσεις, αλλά ενσωματώνουν επίσης την τέχνη, τη μόδα και τις ψηφιακές καινοτομίες. Υπάρχουν πλέον χριστουγεννιάτικες αγορές που είναι κυρίως γνωστές για τις φωτεινές εγκαταστάσεις τους, τα διαδραστικά έργα τέχνης ή τους θεματικούς πάγκους τους.

Σε μεγάλες πόλεις όπως το Βερολίνο, η Κολωνία και η Νέα Υόρκη, οι χριστουγεννιάτικες αγορές έχουν γίνει πραγματικά τουριστικά αξιοθέατα. Οι αγορές έχουν εξελιχθεί σε μεγάλες εκδηλώσεις που είναι σημαντικές για τους επισκέπτες από όλο τον κόσμο.

Events entwickelt, die für Besucher aus aller Welt wichtig sind. So gibt es auch zunehmend Märkte, die speziell auf internationale Besuchergruppen ausgerichtet sind, mit internationalen Köstlichkeiten, Musik und Veranstaltungen, die den globalen Charakter des Festes widerspiegeln.

Fazit: Weihnachtsmärkte als kulturelles Erbe

Der Weihnachtsmarkt hat sich von seinen mittelalterlichen Wurzeln bis zum modernen Event zu einem festen Bestandteil der europäischen und globalen Kultur entwickelt. Was ursprünglich als religiöser und kommerzieller Markt begann, hat sich zu einem Symbol für Gemeinschaft, Tradition und festliche Freude entwickelt. Durch ihre Mischung aus Geschichte, Musik, Kunst und Gastronomie bieten Weihnachtsmärkte nicht nur eine Gelegenheit, Geschenke zu kaufen, sondern auch, sich mit der Familie und Freunden zu treffen, in die festliche Stimmung einzutauchen und die Besinnlichkeit der Adventszeit zu genießen. Sie sind ein wertvolles kulturelles Erbe und eine wunderbare Gelegenheit, die Weihnachtszeit auf eine ganz besondere Art und Weise zu erleben.

Υπάρχει επίσης ένας αυξανόμενος αριθμός αγορών που απευθύνονται ειδικά σε διεθνείς ομάδες επισκεπτών, με διεθνείς λιχουδιές, μουσική και εκδηλώσεις που αντικατοπτρίζουν τον παγκόσμιο χαρακτήρα των εορτασμών.

Οι χριστουγεννιάτικες αγορές ως πολιτιστική κληρονομιά

Η χριστουγεννιάτικη αγορά έχει εξελιχθεί από τις μεσαιωνικές ρίζες της σε ένα σύγχρονο γεγονός και σε αναπόσπαστο μέρος του ευρωπαϊκού και παγκόσμιου πολιτισμού. Αυτό που αρχικά ξεκίνησε ως θρησκευτική και εμπορική αγορά έχει εξελιχθεί σε σύμβολο της κοινότητας, της παράδοσης και της εορταστικής χαράς. Με το μείγμα της ιστορίας, της μουσικής, της τέχνης και της γαστρονομίας, οι χριστουγεννιάτικες αγορές δεν είναι μόνο μια ευκαιρία για να αγοράσετε δώρα, αλλά και για να συναντήσετε την οικογένεια και τους φίλους σας, να βυθιστείτε στην εορταστική ατμόσφαιρα και να απολαύσετε την περισυλλογή της περιόδου των Χριστουγέννων. Αποτελούν μια πολύτιμη πολιτιστική κληρονομιά και μια θαυμάσια ευκαιρία να ζήσετε την περίοδο των Χριστουγέννων με έναν πολύ ιδιαίτερο τρόπο.

freepik.com

Mythos „weiße Weihnachten“!

Λευκά Χριστούγεννα; Μύθος!

freepik.com

Nikos Alexatos

Weihnachten und Schnee gehen in Deutschland selten miteinander einher. Meteorologinnen und Meteorologen sprechen auch von „Weihnachtstauwetter“. Es ist – je nach Region – mit einer Wahrscheinlichkeit von 60 bis 70 Prozent jährlich zu erwarten. Entsprechend selten sind weiße Weihnachten mit einer geschlossenen Schneedecke in Deutschland.

Setzt man voraus, dass weiße Weihnachten eine mindestens einen Zentimeter dicke Schneedecke vom 24. bis zum 26. Dezember bedeutet, gab es in Deutschland in den vergangenen hundert Jahren nur viermal weiße Weihnachten. Nämlich 1962, 1969, 1981 und 2010. Berücksichtigt man ein paar weitere Jahre, sind auch 1906 und 1917 Teil der Liste. Unterhalb von 500 Meter Höhe fand sich nach 2010 tagsüber keine bundesweite Schneedecke mehr an Heiligabend. Das haben die Wetterexperten des DWD anhand der zur Verfügung stehenden Wetterdaten berechnet.

Inwiefern weiße Weihnachten aufgrund des Klimawandels unwahrscheinlicher werden, lässt sich laut Tobias Reinartz vom DWD bisher nicht eindeutig beziffern. Für Schneefreunde habe er dennoch keine guten Nachrichten: »Die Wahrscheinlichkeit ist in den vergangenen Jahrzehnten bereits drastisch zurückgegangen, die Entwicklung dürfte sich fortsetzen.«

Wie Auswertungen zeigen, gibt es regional allerdings deutliche Unterschiede. Wer im höheren Mittelgebirgsraum oder am Alpenrand wohnt, hat weiterhin zwar mehr Grund, auf Schnee zum Fest zu hoffen als andere. Doch vor allem in Süddeutschland, wo noch vor wenigen Jahrzehnten fast jedes zweite Jahr an Weihnachten Schnee lag, hat die Wahrscheinlichkeit stark abgenommen.

Ein Vergleich der Referenzperioden 1961–1990 und

Στη Γερμανία, τα λευκά Χριστούγεννα με χιονοκάλυψη είναι μάλλον σπάνια. Οι μετεωρολόγοι αναφέρονται σε αυτό ως «χριστουγεννιάτικη απόψυξη», καθώς η πιθανότητα χιονιού στις γιορτές είναι συνήθως 60 έως 70 τοις εκατό - ανάλογα με την περιοχή. Ιστορικά, τα τελευταία εκατό χρόνια υπήρξαν μόνο τέσσερα χρόνια με χιονοκάλυψη τα Χριστούγεννα: 1962, 1969, 1981 και 2010, συμπεριλαμβανομένων των ετών 1906 και 1917. Από το 2010, ωστόσο, δεν υπάρχει χιονοκάλυψη την παραμονή των Χριστουγέννων σε ορεινές περιοχές κάτω από 500 μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας, σύμφωνα με υπολογισμούς της Γερμανικής Μετεωρολογικής Υπηρεσίας (DWD).

Σύμφωνα με τον εμπειρογνώμονα της DWD Tobias Reinartz, το ερώτημα αν η κλιματική αλλαγή θα κάνει τα λευκά Χριστούγεννα ακόμη πιο σπάνια είναι δύσκολο να απαντηθεί. Ωστόσο, είναι σαφές ότι η πιθανότητα χιονιού έχει ήδη μειωθεί σημαντικά τις τελευταίες δεκαετίες και η τάση αυτή είναι πιθανό να συνεχιστεί. Ιδιαίτερα στη νότια Γερμανία, όπου στο παρελθόν υπήρχε χιόνι σχεδόν κάθε δεύτερο χρόνο τα Χριστούγεννα, η πιθανότητα λευκών Χριστουγέννων έχει μειωθεί απότομα σήμερα.

Μια σύγκριση των περιόδων από το 1961 έως το 1990 και από το 1991 έως το 2020 δείχνει ότι η πιθανότητα χιονιού και τις τρεις ημέρες των Χριστουγέννων έχει μειωθεί κατά μέσο όρο κατά 13% και σε ορισμένες

1991–2020 zeigt, dass die Chance auf weiße Weihnachten mit einer Schneedecke an allen drei Tagen im Mittel um 13 Prozentpunkte und regional sogar um bis zu 44 Prozentpunkte zurückgegangen ist.

Deutlich weniger Schnee in tiefen Lagen

Der Trend zum wärmeren Winter hält an. Wegen des Klimawandels erwärmt sich der Planet, Deutschland ebenfalls. Im Monatsmittel weichen die Temperaturen im Vergleich zur Referenzperiode deutlich nach oben ab.

Im Durchschnitt soll es nur noch alle zehn Jahre Schnee an den Weihnachtstagen geben, hat der DWD berechnet. Das heißt aber nicht, dass es keine weiße Weihnacht mehr geben kann: »Wenngleich der Temperaturtrend steil nach oben geht, gibt es immer mal wieder Ausreißer nach unten – und dann mitunter auch Schnee.« Es sei nicht auszuschließen, dass es schon kommendes Jahr wieder eine geschlossene Schneedecke gibt.

Quelle: Spiegel

περιοχές ακόμη και κατά 44%.

Η τάση προς θερμότερους χειμώνες λόγω της κλιματικής αλλαγής είναι σαφώς αναγνωρίσιμη. Οι θερμοκρασίες αυξάνονται τόσο σε παγκόσμιο επίπεδο όσο και στη Γερμανία. Η DWD υπολογίζει ότι στο μέλλον θα υπάρχουν χιόνι τα Χριστούγεννα μόνο κάθε δέκα χρόνια περίπου. Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει ότι τα λευκά Χριστούγεννα είναι απίθανα. Παρά την τάση της θερμοκρασίας, υπάρχουν πάντα ψυχρές εξάρσεις που μπορούν επίσης να φέρουν χιόνι, οπότε δεν αποκλείεται να υπάρξει και του χρόνου χιόνι.

Weihnachtslexikon

Χριστουγεννιάτικο λεξικό

Areti Tsigreli

Advent = η προχριστουγεννιάτικη περίοδος (4 εβδομάδων)

Adventskalender = ημερολόγιο της προχριστουγεννιάτικης περιόδου

Adventskranz = στεφάνι της προχριστουγεννιάτικης περιόδου

Bescherung = το μοίρασμα των χριστουγεννιάτικων δώρων

Christkindl(es)markt = χριστουγεννιάτικη αγορά

Christstollen = είδος χριστουγεννιάτικου γλυκού

Glühwein = ζεστό κόκκινο κρασί με μπαχαρικά

Heiligabend = η παραμονή Χριστουγέννων

Krippe = φάτνη

Lebkuchen = είδος χριστουγεννιάτικου γλυκού

Plätzchen = μπισκοτάκια

Silvester = η παραμονή Πρωτοχρονιάς

Weihnachtsmarkt = χριστουγεννιάτικη αγορά

Weihnachtslied = χριστουγεννιάτικο τραγούδι

Weihnachtsfest = η γιορτή των Χριστουγέννων

Weihnachtsferien = οι διακοπές των Χριστουγέννων

Weihnachtskugel = χριστουγεννιάτικη μπάλα

Weihnachten = τα Χριστούγεννα

Weihnachtsmann = ο Άγιος Βασίλης

Weihnachtsbaum = χριστουγεννιάτικο δέντρο

Weihnachtsstern = το αστέρι των Χριστουγέννων

Frohe Weihnachten! = Καλά Χριστούγεννα!

Ein gutes neues Jahr! = Καλή Χρονιά!

Heringers Sprachwelt

Ο γλωσσικός κόσμος του Heringer

Copyright: Hans Jürgen Heringer

Amtsschimmel...

Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?

Ob das die Schimmelreiter sind?
Sie reiten auf ihren Akten
und schaffen rechtliche Fakten.
Der Amtsschimmel wird hier geritten.
Und das ist kräftig aufgeschnitten.

Hier sprach des Volkes Geist und des
Volkes Phantasie. Es gab wirklich
amtliche Reiter, Reiterboten, die
wichtige Dokumente von Ort zu Ort
brachten.
Aber nicht unbedingt auf Schimmeln.
Aber wie sind sie dann auf Schimmel
gekommen?

Eine These ist, diese Reiter hätten für
die Verwaltung Simile oder moderner
Faksimile von Formularen mit sich
geführt.

Ja, und warum sollen all die Bürokraten
dann den Amtsschimmel reiten? Wer
weiß. Vielleicht, weil sie nichts Besseres
zu tun haben?

Ποιος ιππεύει τόσο αργά μέσα στη
νύχτα και τον άνεμο;

Να' ναι οι λευκοί καβαλάρηδες;
Ιππεύουν πάνω στα έγγρατά τους
και δημιουργούν νομικά δεδομένα.
Εδώ ιππεύεται με εντυπωσιακό τρόπο
το γραφειοκρατικό «άλογο».

Εδώ μίλησε το πνεύμα και η φαντασία
του λαού. Υπήρχαν πράγματι επίσημοι
καβαλάρηδες, αγγελιοφόροι, που
μετέφεραν σημαντικά έγγραφα από
τόπο σε τόπο. Αλλά όχι απαραίτητα
πάνω σε λευκά άλογα. Πώς, λοιπόν,
προέκυψε η έννοια του «λευκού
αλόγου» (Schimmel);

Μια θεωρία λέει ότι αυτοί οι
καβαλάρηδες κουβαλούσαν μαζί τους
υποδείγματα ή, πιο σύγχρονα,
φωτοαντίγραφα εγγράφων για τη
διοίκηση.

Και γιατί, λοιπόν, να λέμε ότι όλοι οι
γραφειοκράτες «ιππεύουν το
γραφειοκρατικό άλογο»

Jemand ist auch mal auf die Idee gekommen, es ginge um den Schimmel, der sich auf lagernden, liegen gelassenen Akten bildet. Aber den reiten?

Irgendwie kriegt man das nicht zusammen.

Ja dann lassen wir es einfach so stehen als willkommene Formulierung und Annahme dessen, was die Bürokraten so treiben und warum sie etwas nicht betreiben. Irgendwo hab ich dann auch gelesen:

Wortungetümen des Amtsschimmels fehlt jede rhythmische Gliederung und Wirkung. Ja, das hab ich beim Reimen auch gemerkt. Und Sie wohl auch?

Mehr zu Heringers Sprachwelt hier: <https://heringer.net/> und m Buch „Idiomatik in der Phraseologie: Eine Einführung“

(Amtsschimmel); Ποιος ξέρει; Ίσως επειδή δεν έχουν τίποτα καλύτερο να κάνουν.

Κάποιος σκέφτηκε, επίσης, ότι ίσως να πρόκειται για τον μύκητα (μούχλα, γερμανικά: Schimmel) που σχηματίζεται πάνω σε σωρούς εγγράφων που μένουν αχρησιμοποίητα για καιρό. Αλλά πώς να ιππεύεις κάτι τέτοιο; Κάπως δεν βγάζει νόημα.

Ας το αφήσουμε, λοιπόν, έτσι όπως είναι,

ως μια καλοδεχούμενη έκφραση και μια υπόθεση για το τι κάνουν οι γραφειοκράτες και γιατί δεν κάνουν κάτι άλλο.

Κάπου διάβασα μετά επίσης:

Τα γλωσσικά τερατουργήματα του «γραφειοκρατικού άλoου» (Amtsschimmel)

στερούνται κάθε ρυθμικής δομής και αποτελεσματικότητας.

Όντως, το κατάλαβα κι εγώ όσο προσπαθούσα να κάνω ομοιοκαταληξία. Και εσείς επίσης, υποθέτω, ε;

<https://krautblog-ulrich.blogspot.com/>

Barrierefreies Museumsumfeld

Προσβάσιμα μουσειακά περιβάλλοντα

Konstantina Koufala

Auf eine einzigartige und innovative Weise fand am 31. Oktober die Eröffnungsfeier des 65. Filmfestivals von Thessaloniki (31. Oktober bis 10. November 2024) im historischen Gebäude Olympion statt. Die Veranstaltung wurde von den Cool Crips (Grigoris Chrisikos und Spiros Dantandis) präsentiert, zwei körperlich behinderten Freunden aus Athen und Komotini, die es laut dem künstlerischen Leiter des Festivals, Orestis Andreadakis, über die sozialen Medien schaffen, „Behinderung mit Humor und Selbstsarkasmus in den Mainstream zu bringen“. „Barrierefreiheit ist cool“, lautete die Botschaft des Festakts, wobei anzumerken ist, dass die Säle von Olympion so renoviert wurden, dass sie für alle Cineasten uneingeschränkt zugänglich sind, während viele Filme mit Hilfe der erforderlichen audiovisuellen Mittel wie Audiodeskription, Untertitelung für Gehörlose/Hörgeschädigte (SDH) und intralinguale Untertitelung vorgeführt wurden. Schließlich ist Kino eine Kunstform, die ihre Magie ohne Ausnahmen oder Exklusionsgefühle anbieten soll. Ich freue mich so sehr, wenn ich von derartigen sinnvollen Initiativen höre, die bestrebt sind, die Forderungen des Übereinkommens der Vereinten Nationen über die Rechte von Menschen mit Behinderungen (UN-BRK) umzusetzen, und noch mehr, wenn sie sich auf Aspekte des Lebens beziehen, die inklusive Kunst und Kultur einschließen.

Diese vielversprechende Initiative und der von den Vereinten Nationen 1992 ins Leben gerufene Welttag der Menschen mit Behinderungen, der jedes Jahr am 3. Dezember weltweit begangen wird, sind der Anlass für den vorliegen-

Με έναν ξεχωριστό και καινοτόμο τρόπο πραγματοποιήθηκε στις 31 Οκτωβρίου η τελετή έναρξης του 65ου Φεστιβάλ Κινηματογράφου Θεσσαλονίκης (31 Οκτωβρίου-10 Νοεμβρίου 2024) στο ιστορικό κτίριο Ολύμπιον. Την διοργάνωση παρουσίασαν οι Cool Crips (Γρηγόρης Χρυσικός και ο Σπύρος Νταντανίδης), δύο φίλοι από την Αθήνα και την Κομοτηνή με κινητική αναπηρία, οι οποίοι σύμφωνα με τον καλλιτεχνικό Διευθυντή του Φεστιβάλ Ορέστη Ανδρεαδάκη καταφέρνουν μέσα κυρίως από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης «να φέρουν την αναπηρία στο mainstream με χιούμορ και αυτοσαρκασμό». «[Η] προσβασιμότητα είναι cool» ήταν το μήνυμα της τελετής, ενώ θα πρέπει να σημειωθεί πως οι αίθουσες του Ολύμπιον ανακαινίστηκαν κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να είναι απόλυτα προσβάσιμες σε όλους τους σινεφίλ, ενώ προβλήθηκαν ταινίες με τη βοήθεια των απαραίτητων οπτικοακουστικών μέσων, όπως ακουστική περιγραφή, υποτιτλισμός για κωφούς/βαρήκοους, ενδογλωσσικός υποτιτλισμός. Εξάλλου ο κινηματογράφος είναι μια μορφή τέχνης που οφείλει να προσφέρει τη μαγεία του χωρίς εξαιρέσεις και αποκλεισμούς. Πάντα νιώθω απέραντη χαρά όταν ακούω για ουσιαστικές πρωτοβουλίες που προσπαθούν να εφαρμόσουν τα αιτήματα της Σύμβασης των Ηνωμένων Εθνών για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρία και ακόμα περισσότερο όταν αυτές σχετίζονται με πτυχές της ζωής που αφορούν την συμπεριληπτική Τέχνη και

den Artikel. Mein Hauptanliegen ist es, die Bedeutung von Gleichberechtigung, Inklusion und Zugänglichkeit in kulturellen und künstlerischen Räumen hervorzuheben, wobei ich mich auf das Museums Umfeld und die Beseitigung von Barrieren im Zusammenhang mit kognitiven und sprachlichen Barrieren konzentriere, die vor allem Menschen mit geistigen Behinderungen bzw. intellektuellen Beeinträchtigungen und sonderpädagogischem Förderbedarf betreffen.

Die Gewährleistung der Zugänglichkeit von Museen stellt ein grundlegendes Thema dar, welches in direktem Zusammenhang mit dem Konzept der Demokratie sowie der sozialen Eingliederung steht. Museen als Institutionen der Kultur, Geschichte und Kunst haben die Aufgabe, die Zugänglichkeit für alle Menschen zu gewährleisten, unabhängig von ihren körperlichen, sensorischen, kognitiven oder sozialen Kompetenzen bzw. Einschränkungen. Die Gewährleistung der Barrierefreiheit ist dabei nicht nur eine rechtliche, sondern auch eine moralische Verpflichtung zur Gleichheit und Partizipation.

Abbau kognitiver Barrieren durch sprachliche Vereinfachung

Neben der physischen, sensorischen und technologisch-digitalen Barrierefreiheit ist die kognitive Zugänglichkeit, d.h. die Fähigkeit, die Inhalte und die Informationen zu verstehen, die ein Museum Menschen mit kognitiven, Lern- oder geistigen Behinderungen bietet, von besonderer Bedeutung, da sie die effektive Teilhabe aller Menschen am kulturellen Leben gewährleistet.

- Die Verwendung einer komplexen bzw. Fachsprache in Beschreibungen von Exponaten, Broschüren oder Schildern erschwert das Verständnis,
- Fülle an Informationen, die nur schwer gedanklich zu ordnen sind und den Besucher ermüden,
- das Fehlen von interaktiven Elementen oder multisensorischen Erfahrungen, die das Verständnis erleichtern,
- die unangemessene Gestaltung von visuellem Material, wie z. B. Diagrammen oder Bildern
- das Fehlen von speziell konzipierten Führungen oder Bildungsprogrammen für Menschen mit geistigen Behinderungen,
- die mangelnde Ausbildung des Personals für die Kommunikation und Unterstützung von Menschen mit unterschiedlichen kognitiven Beeinträchtigungen stellen Herausforderungen dar, denen sich ein inklusives Museum stellen muss, um so viele Besucher wie möglich zu erreichen.

τον πολιτισμό.

Αυτή η ελπιδοφόρα πρωτοβουλία σε συνδυασμό με την Παγκόσμια Ημέρα Ατόμων με Αναπηρία -θεσπίστηκε από τα Ηνωμένα Έθνη το 1992 και τιμάται κάθε χρόνο σε παγκόσμιο επίπεδο στις 3 Δεκεμβρίου- αποτέλεσαν την αφορμή για το θέμα του παρόντος άρθρου. Κύριο μέλημά μου είναι να αναδείξω τη σημασία της ισότητας, της συμπεριληψης και της προσβασιμότητας στους χώρους πολιτισμού και τέχνης, εστιάζοντας ωστόσο στα μουσειακά περιβάλλοντα και στην άρση των φραγμών που σχετίζονται με τα νοητικά και γλωσσικά εμπόδια και αφορούν πρωτίστως άτομα με νοητικές αναπηρίες και ειδικές εκπαιδευτικές ανάγκες.

Η προσβασιμότητα στα μουσεία αποτελεί θεμελιώδες ζήτημα που συνδέεται άμεσα με την έννοια της δημοκρατίας και της κοινωνικής ενσωμάτωσης. Τα μουσεία, ως φορείς πολιτισμού, ιστορίας και τέχνης, έχουν την ευθύνη να εξασφαλίζουν την πρόσβαση όλων των ατόμων, ανεξάρτητα από τις σωματικές, αισθητηριακές, νοητικές ή κοινωνικές τους δυνατότητες. Η διασφάλιση της προσβασιμότητας δεν είναι μόνο νομική υποχρέωση, αλλά και ηθική δέσμευση προς την ισότητα και τη συμμετοχή.

Άρση νοητικών εμποδίων μέσω γλωσσικής απλοποίησης Πέραν από την φυσική, αισθητηριακή και τεχνολογική ψηφιακή προσβασιμότητα ιδιαίτερη είναι η σημασία της νοητικής προσβασιμότητας, δηλαδή της δυνατότητας κατανόησης του περιεχομένου των κειμένων και των πληροφοριών που προσφέρει ένα μουσείο σε άτομα με νοητικές, μαθησιακές ή γνωστικές δυσκολίες, καθώς εξασφαλίζει την ουσιαστική συμμετοχή όλων στην πολιτιστική ζωή.

- Η χρήση περίπλοκης ή εξειδικευμένης γλώσσας στις περιγραφές εκθεμάτων, φυλλάδια ή πινακίδες δυσχεραίνει την κατανόηση,
- η πληθώρα πληροφοριών που είναι δύσκολο να οργανωθούν νοητικά με αποτέλεσμα να κουράζουν τον επισκέπτη,
- η έλλειψη διαδραστικών στοιχείων ή πολυαισθητηριακών εμπειριών που διευκολύνουν την κατανόηση,
- ο μη κατάλληλος σχεδιασμός οπτικού υλικού, όπως γραφήματα ή εικόνες,
- ο περιορισμός στις ειδικά σχεδιασμένες ξεναγήσεις ή εκπαιδευτικά προγράμματα για άτομα με νοητικές δυσκολίες,
- η έλλειψη κατάρτισης του προσωπικού ώστε να επικοινωνεί και να υποστηρίζει άτομα με διαφορετικές γνωστικές ανάγκες αποτελούν προκλήσεις τις οποίες ένα συμπεριληπτικό μουσείο οφείλει να λάβει σοβαρά υπόψη, προκειμένου να προσεγγίσει όσο το δυνατόν μεγαλύτερο αριθμό επισκεπτών

Για να καταστεί ένα μουσείο νοητικά προσβάσιμο, πρέπει συνεπώς να υιοθετηθούν συγκεκριμένα μέτρα που

unsplash.com

Um ein Museum kognitiv barrierefrei zu machen, sind spezifische Maßnahmen zu ergreifen, um sicherzustellen, dass Informationen zugänglich und verständlich sind. Die wichtigste dieser Maßnahmen ist die Anpassung der Texte durch die Anwendung vereinfachter Sprachvarietäten, wie z.B. die Leichte Sprache. Nach internationaler, vor allem aber deutscher Literatur handelt es sich dabei im Wesentlichen um eine Sprachvariante, die mit stark reduzierten sprachlichen Mitteln versucht, dem Zielpublikum die Informationen zu vermitteln, die notwendig sind, um den Inhalt eines Textes verständlich zu machen. Zu den Grundprinzipien der Methode gehören die Verwendung kurzer Sätze, einfacher Wörter und direkter Rede. Fachausdrücke, Metaphern und komplexe Konzepte werden vermieden, und wenn sie verwendet werden müssen, werden sie klar erklärt. Ebenso wichtig ist das Layout des Textes: Große Schrift, klare Abstände und Aufzählungen erleichtern das Lesen. Oft wird der Text von Bildern oder Illustrationen begleitet, die die Bedeutung des Textes unterstützen. Die genannte Sprachvarietät wird seit den 1970er Jahren in den nordischen Ländern sowie in Amerika praktiziert. Seit den 1990er Jahren ist sie in den meisten europäischen Ländern, aber auch in Deutschland, Österreich und der Schweiz, in hohem Maße vertreten. Zu den Anwendungsbereichen der Leichten Sprache zählen öffentliche Dokumente, Broschüren, Informationsformulare sowie Websites.

Von entscheidender Bedeutung für die Überwindung kognitiver Barrieren ist eine Gestaltung der Museumsausstellungen, die eine Führung der Besucher von bekannten zu

εξασφαλίζουν ότι οι πληροφορίες και οι εμπειρίες είναι προσιτές και κατανοητές. Το πιο ουσιαστικό από αυτά είναι η προσαρμογή των κειμένων μέσω της χρήσης απλοποιημένων γλωσσικών ποικιλιών, όπως η μέθοδος *easy-to-read* (εύκολη ανάγνωση) ή «εύκολη γλώσσα» [γερμ. *Leichte Sprache*]. Πρόκειται ουσιαστικά σύμφωνα με την διεθνή αλλά πρωτίστως γερμανική βιβλιογραφία για μια γλωσσική ποικιλία, που μέσω υπερβολικά περιορισμένων γλωσσικών μέσων προσπαθεί να μεταφέρει στο κοινό-στόχος τις πληροφορίες εκείνες που είναι απαραίτητες, ώστε να το περιεχόμενο ενός κειμένου να γίνει σαφές. Βασικές αρχές της μεθόδου περιλαμβάνουν τη χρήση σύντομων προτάσεων, απλών λέξεων και άμεσου λόγου. Αποφεύγονται οι τεχνικοί όροι, οι μεταφορές και οι περίπλοκες έννοιες, ενώ αν χρειαστεί να χρησιμοποιηθούν, εξηγούνται με σαφήνεια. Η διάταξη του κειμένου είναι εξίσου σημαντική: χρησιμοποιούνται μεγάλα γράμματα, ξεκάθαρα διαστήματα και λίστες με κουκκίδες για να διευκολύνουν την ανάγνωση. Συχνά συνοδεύεται από εικόνες ή εικονογραφήσεις που υποστηρίζουν το νόημα του κειμένου. Η συγκεκριμένη γλωσσική ποικιλία εφαρμόζεται ήδη από τη δεκαετία του '70 στις σκανδιναβικές χώρες και στην Αμερική. Από τη δεκαετία του '90 έντονη είναι η παρουσία της στις περισσότερες ευρωπαϊκές χώρες, όπως και σε Γερμανία, Αυστρία, Ελβετία. Δημόσια έγγραφα, φυλλάδια, έντυπα πληροφοριών, ιστοσελίδες είναι κάποια από τα πεδία εφαρμογής της «εύκολης γλώσσας».

Ιδιαίτερη σημασία για την άρση νοητικών φραγμών αποτελεί και η διάρθρωση των μουσειακών εκθέσεων με τρόπο που ο επισκέπτης να καθοδηγείται από θέματα που του είναι γνωστά σε πιο άγνωστα και η διάκριση των επιμέρους θεματικών ενοτήτων της έκθεσης να γίνεται

unbekannten Themen sowie eine klare und verständliche Unterscheidung zwischen den einzelnen thematischen Abschnitten der Ausstellung gewährleistet. Eine Grundvoraussetzung für die Erstellung von kognitiv und sprachlich zugänglichem Material ist jedoch die Zusammenarbeit mit der Zielgruppe, d.h. mit Menschen mit geistiger Behinderung. Der Slogan „Nothing about us without us“ [Nichts über uns ohne uns] ist eine starke Botschaft der Behindertenrechtsbewegung und ist zu einem internationalen Slogan für die Forderung nach Teilhabe und Inklusion geworden und sollte ein Grundsatz für die Gestaltung von Kultureinrichtungen sein. Natürlich können auch andere Besuchergruppen wie Kleinkinder, Menschen mit Migrationshintergrund, funktionale Analphabeten usw. von der Erstellung von Texten, die auf die Bedürfnisse von Menschen mit intellektuellen Beeinträchtigungen zugeschnitten sind, profitieren und ihnen eine größere Unabhängigkeit während ihres Besuchs ermöglichen.

Es lässt sich also festhalten, dass die kognitive Zugänglichkeit von Museen ein wesentliches Thema darstellt, welches unmittelbar mit den Aspekten der Gleichberechtigung, kulturellen Teilhabe und Bildung verknüpft ist. Die Umsetzung geeigneter Maßnahmen, die Einhaltung von Gesetzen sowie die Zusammenarbeit mit Experten sind wesentliche Voraussetzungen dafür, dass Museen zu Vorbildern für kulturelle Demokratie und soziale Integration werden können. Erst dadurch kann Artikel 30 des UN-Übereinkommens über die Rechte von Menschen mit Behinderungen (UN-BRK) , der ihr Recht auf „Zugang zu Orten kultureller Darbietungen“ und „kulturellem Material in zugänglichen Formaten“ anerkennt, mit Inhalt gefüllt werden.

σαφής και κατανοητή. Βασική ωστόσο προϋπόθεση για την παραγωγή υλικού νοητικά και γλωσσικά προσβάσιμου αποτελεί η συνεργασία και συνεννόηση με την ομάδα-στόχος, δηλαδή τα άτομα με νοητική αναπηρία. Το σύνθημα «Nothing about us without us» [Τίποτα για εμάς χωρίς εμάς] είναι ένα ισχυρό μήνυμα που προέρχεται από τα κινήματα για τα δικαιώματα των ατόμων με αναπηρίες και έχει γίνει διεθνές σύνθημα για τη διεκδίκηση συμμετοχής και συμπερίληψης και οφείλει να αποτελεί αρχή του σχεδιασμού των χώρων πολιτισμού. Φυσικά η παραγωγή κειμένων προσαρμοσμένων στις ανάγκες των ατόμων με νοητική αναπηρία δύναται να εξυπηρετήσει και άλλες ομάδες επισκεπτών, όπως μεταξύ άλλων παιδιά μικρής ηλικίας, άτομα με μεταναστευτικό υπόβαθρο, λειτουργικά αναλφάβητα άτομα, εξασφαλίζοντάς τους μεγαλύτερη ανεξαρτησία κατά την επίσκεψή τους.

Καταλήγουμε συνεπώς στο συμπέρασμα πως η νοητική προσβασιμότητα στα μουσεία είναι ένα κρίσιμο ζήτημα που συνδέεται άμεσα με την ισότητα, την πολιτιστική συμμετοχή και την εκπαίδευση. Η εφαρμογή κατάλληλων μέτρων, η συμμόρφωση με τη νομοθεσία και η συνεργασία με ειδικούς μπορούν να μετατρέψουν τα μουσεία σε πρότυπα πολιτιστικής δημοκρατίας και κοινωνικής ένταξης. Μόνο υπό αυτόν τον όρο δύναται να αποκτήσει σάρκα και οστά το άρθρο 30 της Σύμβασης του ΟΗΕ για τα Δικαιώματα των Ατόμων με Αναπηρίες το οποίο αναγνωρίζει το δικαίωμά τους για την πρόσβαση σε τόπους πολιτιστικών υπηρεσιών και σε πολιτιστικό υλικό σε προσβάσιμες μορφές.

„Schnelles Denken, langsames Denken“

«Σκέψη, αργή και γρήγορη»

unsplash.com

Katerina Lyrantzaki

Daniel Kahneman, ein israelisch-amerikanischer Psychologe, wurde 2002 für die Begründung der „Erwartungstheorie“ mit dem Alfred-Nobel-Gedächtnispreis für Wirtschaftswissenschaften ausgezeichnet. In seinem Buch „Schnelles Denken, langsames Denken“ stellt er die Funktion mentaler Denkmechanismen vor und nutzt diese als Ausgangspunkt für die Erläuterung von Phänomenen bzw. Effekten, die unsere Urteile, unsere Entscheidungen und unser Verhalten prägen. Im Anschluss werden fünf Erkenntnisse, die uns Bewusstheit über unsere Reaktionen und Gedanken verschaffen, aus dem Buch herausgegriffen und dargelegt.

Zum Thema „Denken“

Laut Kahneman wird unser Denken von zwei unterschiedlichen „Mechanismen“ gesteuert, das „schnelle Denken“ und das „langsame Denken“. Auf der einen Seite umfasst „schnelles Denken“, das sogenannte „System 1“, unsere intuitiven Gedanken und alle automatisierten mentalen Wahrnehmungs- und Gedächtnisprozesse, wie die Erkennung eines Gegenstandes oder das Verständnis des Wortes „hallo“. Im Gegensatz zum impulsiven „schnellen Denken“ ist das „langsame Denken“, das im Buch als „System 2“ bezeichnet wird, ein bewusster, logischer Denkprozess, der mit mentaler Anstrengung und hoher Konzentration einhergeht. Ein Beispiel dafür ist die Verfassung eines Textes oder die Reflexion über die Angemessenheit unseres Verhaltens. Das sind Prozesse, die wir meistens bewusst bzw. willentlich in Gang setzen. Laut Forscher kommt das „schnelle Denken“ aufgrund der „Ökonomie der Handlungen“ und unserer „in unserer Natur angelegten Faulheit“ viel öfter zum Einsatz, was zu Fehlurteilen führen kann. Daraus lässt sich schließen: Je schwächer und unentwickelter unser logisches, „langsames Denken“

Ο Daniel Kahneman, ένας ισραηλινο-αμερικανός ψυχολόγος, τιμήθηκε το 2002 για την διατύπωση της «θεωρίας της προοπτικής» με το βραβείο Νόμπελ Οικονομικών Επιστημών. Στο βιβλίο του «Σκέψη, αργή και γρήγορη», παρουσιάζει την λειτουργία των γνωσιακών μηχανισμών που επηρεάζουν τις σκέψεις μας και καθορίζουν την κρίση, τις αποφάσεις και τη συμπεριφορά μας. Στην συνέχεια παρουσιάζονται πέντε βασικά φαινόμενα, που αναλύονται στο βιβλίο, τα οποία μας βοηθούν να κατανοήσουμε τις αντιδράσεις και τις σκέψεις μας.

Σχετικά με το θέμα της «σκέψης»

Σύμφωνα με τον Kahneman, η σκέψη μας ελέγχεται από δύο διαφορετικούς «μηχανισμούς», την «γρήγορη σκέψη» και την «αργή σκέψη». Από τη μία πλευρά περιλαμβάνει η «γρήγορη σκέψη» -το αποκαλούμενο «Σύστημα 1»- τις διαισθητικές μας σκέψεις και όλες τις αυτοματοποιημένες νοητικές διαδικασίες αντίληψης και μνήμης, όπως την αναγνώριση ενός αντικειμένου ή την κατανόηση της λέξης «Γειά». Σε αντίθεση με την παρορμητική «γρήγορη σκέψη», η «αργή σκέψη», ή αλλιώς «Σύστημα 2», είναι μια συνειδητή, λογική διαδικασία σκέψης, που προϋποθέτει νοητικό μόχθο και υψηλή συγκέντρωση. Ένα παράδειγμα είναι η σύνταξη ενός κειμένου ή ο αναστοχασμός για την ορθότητα της συμπεριφοράς μας. Πρόκειται, λοιπόν, για διαδικασίες που συνήθως ξεκινάμε συνειδητά και σκόπιμα. Σύμφωνα με τους ερευνητές, η «γρήγορη σκέψη» χρησιμοποιείται πολύ πιο συχνά λόγω της «οικονομίας των ενεργειών» και της «εγγενούς νωθρότητάς μας», οι οποίες μπορούν να μας οδηγήσουν σε λανθασμένες κρίσεις. Από αυτά μπορούμε να συμπεράνουμε: Όσο πιο αδύναμη και

ist, je seltener wir es bewusst aktivieren, desto öfter treffen wir impulsive bzw. nicht durchdachte Entscheidungen.

Zum Thema „Weltbetrachtung“

Eine weitere Erkenntnis aus der Psychologie, die unseren Anschauungen zugrunde liegt, ist die „WYSIATI“-Regel („What you see is all there is“, d.h. „Nur was man gerade weiß, zählt“). Es handelt sich dabei um das Treffen von voreiligen, überstürzten Schlussfolgerungen, die sich weder auf Qualität noch auf Quantität von Informationen stützen. Unser „System 1“ beruht beim Verständnis der Welt lediglich darauf, „was wir sehen können“ und übersieht die Tatsache, dass wir vieles nicht wissen können. Kahneman schreibt diesbezüglich: „Die Konsistenz der Informationen, nicht ihre Vollständigkeit, ist das, was für eine gute Geschichte maßgeblich ist. Tatsächlich ist es so: Es ist leichter, alles, was man weiß, in ein kohärentes Muster einzupassen, wenn man wenig weiß.“. Diese kognitive Leichtigkeit erklärt, warum man in einer komplexen Welt Informationsfragmente sinnvoll miteinander verknüpfen kann, und daraus falsche Schlüsse zieht. Daraus lässt sich schließen: Wir schließen auf die Welt anhand uns bereits Bekanntem und suchen ständig nach kausaler Kohärenz, auch da, wo es keine gibt. Dieses Denkmuster führt zu überstürzten und übergeneralisierten Urteilen.

Zum Thema „Assoziationen“

Der „Priming-Effekt“ beruht auf unserem Assoziationsmechanismus und besagt, dass die Darbietung einer Information unsere Assoziationen beeinflussen kann. Beispielsweise würde man nach der Information „Euro“ das Wortfragment „G_ _ d“ wahrscheinlich als „Geld“ und nicht als „Grad“ vervollständigen. Diese Operation, die sogenannte „assoziative Aktivierung“ ereignet sich unwillentlich und löst eventuell Gefühle aus. Sie ist auf unsere Tendenz zur kausalen Kohärenz zurückzuführen. Vor diesem Hintergrund gehen Wissenschaftler davon aus, dass unsere Emotionen und demzufolge auch Handlungen „lautlos gedrückt“, d.h. unbewusst gesteuert werden können, besonders durch das häufige Wiederholen von Aussagen. Ein Beispiel aus dem Buch erklärt, dass uns der Anblick geldbezogener Objekte unabhängiger macht, allerdings gleichzeitig auch egoistischer und nicht so hilfsbereit. Daraus lässt sich schließen: Wir sind für Priming-Versuche von Natur aus anfällig und diese Erkenntnis findet in unterschiedlichen sozialen Kontexten Anwendung. Wachsamkeit und Hinterfragen können uns vor solchen unsichtbaren Manipulationsversuchen schützen.

Zum Thema „Urteile“

Die Neigung zu beurteilen, ohne vorher beobachtet zu haben, wird „Halo-Effekt“ genannt. In der Psychologie

upoanápnykth éina h loyiké, «aryé mas sképhy», óso lityótero syxná thn eneryoyoyoyóme snyeydhtá, týso pyo éykyola páirnyome payorymythikés kai amyfybyles apoyáfseis.

Σχετικά με το θέμα της «κοσμοθεωρίας»

Ένα επόμενο φαινόμενο από την ψυχολογία που διέπει τις απόψεις μας είναι ο κανόνας «WYSIATI» («What you see is all there is», δηλαδή «Μόνο αυτό που ξέρεις υπάρχει»). Ο όρος αυτός αναφέρεται στην δημιουργία βιαστικών, απερισκεπτών συμπερασμάτων που βασίζονται μόνο στο τί «μπορούμε να δούμε», και δεν συνυπολογίζουν την ποιότητα ή την ποσότητα των πληροφοριών. Το «Σύστημα 1» προσπαθεί να καταλάβει τον κόσμο λαμβάνοντας υπόψιν μόνο αυτό που γνωρίζει, και παραβλέπει το γεγονός, πως πολλά πράγματα, δεν μπορεί να τα ξέρει. Ο Kahneman εξηγεί, ότι η συνοχή των πληροφοριών, και όχι η πληρότητά τους, είναι καθοριστική για την διαμόρφωση μιας ιστορίας στο μυαλό μας. Ως εκ τούτου, τείνουμε να βασιζόμαστε σε λίγες πληροφορίες πριν συμπεράνουμε, καθώς όσο πιο λίγα γνωρίζουμε, τόσο πιο εύκολα μπορούμε να τα εντάξουμε σε ένα συνεκτικό μοτίβο. Αυτή η «γνωσιακή επιπολαιότητα» εξηγεί, γιατί μπορούμε, σε έναν τόσο πολύπλοκο κόσμο, να συνδέουμε στην πραγματικότητα ασύνδετα κομμάτια πληροφοριών και να εξαγάγουμε εν τέλει αναληθή συμπεράσματα. Το συμπέρασμα είναι, ότι έχουμε την τάση να κρίνουμε τον κόσμο με βάση τις λίγες πληροφορίες που γνωρίζουμε και αναζητούμε διαρκώς μια αιτιώδη συνοχή στα πάντα, ακόμη και εκεί που δεν υπάρχει. Αυτό το μοτίβο σκέψης μας οδηγεί σε επιπόλαια, υπεργενικευμένα συμπεράσματα.

Σχετικά με το θέμα των «συνειρμών»

Το φαινόμενο «Priming» βασίζεται στον μηχανισμό των συνειρμών μας και εξηγεί ότι η παρουσία πληροφοριών μπορεί να επηρεάσει τους συνειρμούς και τις σκέψεις μας. Για παράδειγμα, όταν μας παρουσιάζεται η πληροφορία «χρήματα», πιθανόν να συμπληρώσουμε το λεκτικό κομμάτι «τ _ _ _ _ α» ως «τράπεζα» και όχι ως «τέρατα». Αυτή η λειτουργία, γνωστή ως «συνειρμική ενεργοποίηση», συμβαίνει ακούσια και μπορεί να οδηγήσει στην ενεργοποίηση συναισθημάτων. Το φαινόμενο αυτό έγκειται επίσης στην τάση μας να αναζητούμε αιτιολογικές συνοχές σε συμβάντα. Σε αυτό το πλαίσιο, οι επιστήμονες υποθέτουν ότι τα συναισθήματά μας και κατά συνέπεια οι πράξεις μας, μπορούν να «προκαταβάλλονται αθόρυβα», ιδίως μέσω της συχνής επανάληψης πληροφοριών. Ένα παράδειγμα από το βιβλίο εξηγεί, ότι το να βλέπουμε αντικείμενα που σχετίζονται με χρήματα

wird darunter verstanden, dass die ersten Informationen bzw. der erste Eindruck verankert werden und zur Vernachlässigung nachfolgender Informationen führen können. Aufgrund dieses Phänomens würde man beispielsweise einen Schüler, dessen erste Arbeit gut und zweite schlecht ist, anders benoten als einen Schüler, der zuerst eine schlechte und danach eine gute Arbeit einreicht. Das passiert, weil der Mechanismus des „schnellen Denkens“, der meistens als erster aktiviert wird, eine Repräsentation der Welt, die einfacher und kohärenter als die Wirklichkeit ist, herstellt. Man tendiert folglich, an seinen ersten Überzeugungen festzuhalten, die nach einem zweiten, kritischen Blick nicht objektiv sind. Daraus lässt sich schließen: Der Ausdruck „der erste Eindruck zählt“ trifft zu, ist allerdings meistens nicht objektiv. Ein faires Urteil setzt voraus, allen Informationen durchgehend gleiche Aufmerksamkeit zu schenken.

Zum Thema „Fokussieren“

Aufgrund der Neigung unseres „schnellen Denkens“, Informationen anhand von wenigen Informationen und unter Einfluss unserer momentanen Stimmungslage zu beurteilen, unterliegt man leicht „Fokussierungs-Illusionen“. Im Buch wird folgendes Beispiel angeführt: Menschen, die nach ihrer Lebenszufriedenheit gefragt wurden, beantworteten die Frage vor dem Hintergrund ihrer derzeitigen Gefühls- oder Lebenslage, wie zum Beispiel hinsichtlich des Arbeitsdrucks. Das bedeutet, dass wir bei Urteilsprozessen auf einzelne -vielleicht nicht so wichtige- Aspekte fokussieren und ihnen eine größere Bedeutung zumessen, so dass sie überwiegen. Somit verlieren wir den Überblick. In diesem Fall, wie auch bei der „WYSIATI“-Regel und dem „Halo“-Effekt, neigt unser „schneller“ Denkmechanismus zu Übergeneralisierungen. Daraus lässt sich schließen: „Nichts im Leben ist so wichtig, wie man glaubt, wenn man darüber nachdenkt“.

Das Buch „Schnelles Denken, langsames Denken“ ist vor allem deswegen lesenswert, weil man sein eigenes Denken überdenkt und lernt, sein logisches, „langsames Denken“ zu aktivieren. Es ist ein „mentales Abenteuer“. Ereignisse im gesellschaftlichen Leben werden verständlich und man verschafft sich eine Art von mentaler Bewusstheit, die in vielen Lebensbereichen wertvoll ist.

Kahneman, Daniel (2014): Schnelles Denken, langsames Denken. München: Pantheon.

μας κάνει πιο ανεξάρτητους, αλλά και λιγότερο πρόθυμους να βοηθήσουμε και εγωιστές. Από αυτό μπορούμε να συμπεράνουμε: Είμαστε εγγενώς επιρρεπείς σε προσπάθειες «προκαταβολής» των σκέψεων και συναισθημάτων μας και το γεγονός αυτό λαμβάνεται υπόψιν σε διάφορους κοινωνικούς τομείς. Η εγρήγορση και η κριτική σκέψη είναι λέξεις-κλειδιά όταν ερχόμαστε ανεπαίσθητα αντιμέτωποι με τέτοιες προσπάθειες χειραγώγησης.

Σχετικά με το θέμα της «κρίσης»

Η τάση να κρίνουμε χωρίς πρώτα να έχουμε παρατηρήσει ονομάζεται «φαινόμενο φωτοστέφανου». Με βάση το φαινόμενο αυτό, η πρώτη πληροφορία, η πρώτη εντύπωση, λειτουργούν σαν «άγκυρα» και μπορούν να οδηγήσουν στην παραγκώνιση των επόμενων πληροφοριών. Για παράδειγμα, ένας μαθητής του οποίου η πρώτη εργασία ήταν καλή και η δεύτερη κακή, πιθανόν να βαθμολογηθεί διαφορετικά από έναν μαθητή που υπέβαλε πρώτα μια κακή και μετέπειτα μια καλή εργασία. Αυτό συμβαίνει επειδή ο μηχανισμός της «γρήγορης σκέψης», ο οποίος συνήθως ενεργοποιείται πρώτος, δημιουργεί μια αναπαράσταση του κόσμου που είναι απλούστερη και πιο συνεκτική από την πραγματικότητα. Ως άνθρωποι τείνουμε εκ φύσεως να εμμένουμε σε αρχικές πεποιθήσεις, που μπορεί σε μια πιο λογική και αντικειμενική ανάλυση να μην είναι ορθές. Συνεπώς η έκφραση «η πρώτη εντύπωση μετράει» ισχύει, αλλά δεν είναι πάντα αντικειμενική. Μια δίκαιη κρίση προϋποθέτει να δίνουμε ίση βαρύτητα και προσοχή σε όλες τις πληροφορίες, από την αρχή μέχρι το τέλος.

Σχετικά με το θέμα της «εστίασης»

Λόγω της τάσης της «γρήγορης σκέψης» να κρίνει τις πληροφορίες με βάση λίγες πληροφορίες και υπό την επίδραση της τρέχουσας διάθεσής μας, τείνουμε να παγιδευόμαστε σε «ψευδαισθήσεις εστίασης». Στο βιβλίο παρουσιάζεται το παρακάτω παράδειγμα: Άνθρωποι που ρωτήθηκαν, πόσο ικανοποιημένοι είναι με την ζωή τους, απάντησαν την ερώτηση επηρεασμένοι από την τρέχουσα συναισθηματική τους διάθεση, όπως για παράδειγμα με βάση την πίεση στην δουλειά. Αυτό σημαίνει ότι κατά την διαδικασία κρίσης εστιάζουμε υπερβολικά σε επιμέρους -ίσως όχι και τόσο σημαντικούς- παράγοντες παραμελώντας την γενική εικόνα. Στην περίπτωση αυτή, όπως και με τον κανόνα «WYSIATI» και το φαινόμενο του «φωτοστέφανου», ο μηχανισμός της «γρήγορης» σκέψης κλίνει προς υπεργενικεύσεις. Σύμφωνα με τον Kahneman, «τίποτα στη ζωή δεν είναι τόσο σημαντικό, όσο νομίζουμε, όταν το σκεφτούμε καλά».

Αξίζει να διαβάσει κανείς ο βιβλίο «Σκέψη, αργή και γρήγορη», γιατί σε αναγκάζει να αναθεωρήσεις τις σκέψεις σου και να μάθεις να ενεργοποιείς την λογική, «αργή σκέψη». Είναι μια «διανοητική περιπέτεια». Μέσα από το βιβλίο γίνονται κατανοητά κοινωνικά γεγονότα και αποκτούμε μια νοητική επίγνωση που είναι πολύτιμη σε πολλούς τομείς της ζωής μας.

freepik.com

Leben und arbeiten in Griechenland ***Ζώντας και δουλεύοντας στην Ελλάδα***

Georgia Miari im Gespräch mit Michael Schlosser

Η Γεωργία Μίαρη συζητά με τον Μίχαελ Σλόσερ

Die Globalisierung der Arbeitswelt eröffnet deutschen Arbeitnehmern neue Perspektiven, insbesondere im Ausland. Die Situation in Griechenland ist dabei von besonderem Interesse, da immer mehr Unternehmen deutschsprachige Mitarbeiter suchen. Ein Auslandseinsatz ist zweifellos eine aufregende Erfahrung, die jedoch zahlreiche Herausforderungen mit sich bringt, insbesondere im Arbeitsbereich.

Im Folgenden wird ein Interview mit Michael Schlosser präsentiert, der als Agent in der Kundenserviceberatung bei einer multinationalen Firma tätig ist.

G.M.: Erzählen Sie mir, wie Sie sich entschieden haben, in ein anderes Land zu wechseln und dort zu arbeiten?

M.S.: Das wird jetzt dramatischer klingen als es ist. Ich war 2011 in Deutschland durch einige persönliche Rückschläge auf einmal in einem Stunde-Null-Moment. In Sachen Geld, Job und Familie fing ich am Boden neu an. Ich habe vorher diesen Schritt, ins Ausland zu gehen und dort zu leben und zu arbeiten, immer gegen meine wahrgenommene Sicherheit abgewogen und mich dagegen entschieden. Jetzt war ich 37 und habe es einfach gemacht. Ich wünschte, ich hätte es 10-15 Jahre vorher getan. Für mich war es eigentlich egal, ob der nächste Umzug nach Berlin, Dresden oder Athen geht. Ich erinnerte mich an ei-

Η παγκοσμιοποίηση του κόσμου της εργασίας ανοίγει νέες προοπτικές για τους Γερμανούς εργαζόμενους, ειδικά στο εξωτερικό. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζει η κατάσταση στην Ελλάδα, καθώς όλο και περισσότερες επιχειρήσεις αναζητούν γερμανόφωνους εργαζόμενους. Η επιλογή εργασίας στο εξωτερικό είναι αναμφίβολα μια συναρπαστική εμπειρία, αλλά συνοδεύεται από πολλές προκλήσεις.

Ο Michael Schlosser, ο οποίος εργάζεται ως υπάλληλος εξυπηρέτησης πελατών σε μια πολυεθνική εταιρεία μοιράζεται σήμερα μαζί μας την εμπειρία του.

Γ.Μ.: Πώς αποφάσισες να μετακομίσεις από Γερμανία στην Ελλάδα, σε μια άλλη χώρα, και να εργαστείς ;

Μ.Σ.: Αυτό θα ακουστεί πιο δραματικό από ό,τι είναι. Το 2011, βρέθηκα ξαφνικά σε μια στιγμή «ορόσημο» για την προσωπική μου ζωή στη Γερμανία. Όσον αφορά τα χρήματα, τη δουλειά και την οικογένεια, ξεκίνησα εκ νέου στη νέα χώρα. Ανέκαθεν φλέρταρα με την ιδέα στο να πάω στο εξωτερικό, να ζήσω και να εργαστώ εκεί, αλλά λόγω προσωπικής ανασφάλειας ποτέ δεν έπερνα αυτήν την απόφαση. Στα 37 μου χρόνια ήταν η στιγμή που το αποφάσισα. Μακάρι να το είχα κάνει 10-15 χρόνια νωρίτερα. Για μένα, δεν είχε σημασία αν η επόμενη κίνηση ήταν στο Βερολίνο, στη Δρέσδη ή την Αθήνα. Θυμήθηκα έναν συνάδελφο με τον οποίο είχα περάσει πολλά βράδια στο σπίτι του μέχρι το πρωί, ο

nen Kollegen, mit dem ich so manche Nacht bis in den Morgengrauen um die Häuser gezogen war, der jetzt in Athen arbeitete. So sind die Würfel gefallen. Von Athen hatte ich keine Ahnung, dachte aber, das ist ja mitten in Europa, also wird das schon nicht so anders sein als Hannover oder Hamburg. Ich sollte mich noch wundern

G.M.: Inwieweit könnten rechtliche und bürokratische Hürden die berufliche Entwicklung und Arbeitsmöglichkeiten eines Ausländers beeinträchtigen?

M.S.: Als ich im Sommer 2011 herkam, dachte ich, die Deutsche Bürokratie wäre legendär schlimm. Ich wurde eines besseren belehrt. Man musste damals für so einfache Dinge wie die Eröffnung eines Bankkontos von einem Amt zum anderen rennen. Ich war froh, dass mein Arbeitgeber damals so ein gutes Onboardingprogramm hatte, sonst wäre ich am Rande des Nervenzusammenbruchs gewesen. Das ist schon deutlich besser geworden, aber die Tendenz, von drei StaatsdienerInnen fünf verschiedene Aussagen zu bekommen ist immer noch da.

G.M.: Inwiefern könnten kulturelle Unterschiede und Missverständnisse die Integration eines Ausländers in das Arbeitsumfeld erschweren?

M.S. Das ist ganz klar: You're not in Kansas any more. Oder im Rheinland. Wo auch immer. Es ist mitten in Europa, aber die Unterschiede sind groß. Auch wenn in den meisten Multinationals eigentlich überall Englisch gesprochen wird, so hört man überall griechisch wenn man vorwiegend griechische KollegInnen hat. Ich war einer von drei Deutschen in einem Projekt von über 40, der Rest waren überwiegend GriechInnen. Das Interpersonelle und Emotionale wird fast immer auf Griechisch ausgedrückt, wenn man also teilhaben will, sollte man am Besten ab Tag Eins anfangen, die Sprache zu lernen. Es ist wie ein Geschenk; anders als zu Hause kann man das Gelernte auch sofort anwenden, die Lernkurve ist also potenziell sehr vorteilhaft.

Als nächstes wären da Körpersprache und Distanzen. Das erste Mal, als eine Kollegin an meinen Desk kam und mir von hinten ungefragt eine Hand auf die Schul-

ter drückte, dachte ich, das ist ja ein bisschen komisch. Aber dann sah ich, dass sie mir die Hand auf die Schulter drückte. Das ist ja ein bisschen anders als in Deutschland. Ich sollte mich noch wundern
ο οποίος τώρα δούλευε στην Αθήνα. Έτσι ερρίφθη ο κύβος. Δεν είχα ιδέα για την Αθήνα, αλλά σκέφτηκα ότι είναι στη μέση της Ευρώπης, οπότε δεν θα είναι τόσο διαφορετική από το Ανόβερο ή το Αμβούργο. Ήταν ευκαιρία να την ανακαλύψω.

G.M.: Πόσο εύκολη ήταν η γραφειοκρατική διαδικασία εδώ στην Ελλάδα και ποιές δυσκολίες αντιμετωπίσες;

M.S.: Όταν ήρθα εδώ το καλοκαίρι του 2011, νόμιζα ότι η γερμανική γραφειοκρατία ήταν θρυλικά κακή. Η νέα μου εμπειρία όμως με διέψευσε. Έπρεπε να τρέξω από το ένα γραφείο στο άλλο για τόσο απλά πράγματα όπως το άνοιγμα τραπεζικού λογαριασμού. Όμως ήμουν ευτυχής που ο εργοδότης μου είχε ένα τόσο καλό πρόγραμμα βοήθειας ένταξης και εναρμόνησης για τους υπάλληλους που έρχονταν από το εξωτερικό εκείνη την εποχή, διαφορετικά θα ήμουν στα πρόθυρα νευρικού κλονισμού. Γενικά η κατάσταση έχει ήδη βελτιωθεί σημαντικά, αλλά εξακολουθεί να υπάρχει μια σχετική ταλαιπωρία όσο αφορά την γραφειοκρατία στην Ελλάδα.

G.M.: Σε ποιο βαθμό θα μπορούσαν οι πολιτισμικές διαφορές και παρεξηγήσεις να δυσχεράνουν την ένταξη ενός αλλοδαπού στο εργασιακό περιβάλλον;

M.S.: Αυτό είναι πολύ σαφές: Δεν είμαστε στο Κάνσας ή στην Ρηνανία. Είμαστε στο κέντρο της Ευρώπης, αλλά οι διαφορές είναι μεγάλες. Παρόλο που τα αγγλικά ομιλούνται παντού, στις περισσότερες ελληνικές πολυεθνικές, η ελληνική γλώσσα επικρατεί ανάμεσα στους Έλληνες συναδέλφους. Ήμουν ένας από τους τρεις Γερμανούς σε ένα τμήμα άνω των 40 συναδέλφων, οι υπόλοιποι ήταν κυρίως Έλληνες. Η όλη επικοινωνία στις διαπροσωπικές σχέσεις των συναδέλφων εκφραζόταν στην ελληνική γλώσσα, οπότε για να καταλαβεις ακόμα και τις συναισθηματικές εννοιες, έπρεπε να μάθεις τη γλώσσα από την πρώτη μέρα. Είναι κατι σαν δώρο. Το να ζεις τη γλώσσα μέσα στην χώρα της είναι το καλύτερο για να τη μάθεις. Απο την άλλη μεριά, υπάρχει και η γλώσσα του σώματος. Την πρώτη φορά που ένας συνάδελφος ήρθε στο γραφείο μου και ακούμπησε το χέρι του στον ώμο μου χωρίς να με ρωτήσει, ένιωσα άβολα. Αυτό δεν το έχω ξεπεράσει έχει εντελώς μέχρι σήμερα. Μου πήρε

ter gelegt hat, habe ich mich unwohl gefühlt. Das ist bis heute nicht ganz verschwunden. Ich habe fast ein Jahr gebraucht, bis mir die griechische Art zu verneinen nicht mehr als arrogante Geste aufgestossen ist. Ich denke, vieles davon könnte man schon im Vorfeld bewältigen durch gute Vorbereitung und nicht nur wie ich durch das Lesen des Wikipedia Artikels über Athen im Flugzeug.

G.M.: Welche Rolle spielen interkulturelle Kompetenzen und Sensibilität im Umgang mit ausländischen Kollegen oder Vorgesetzten für eine erfolgreiche Zusammenarbeit?

M.S.: Als allererstes war ich der Ausländer, und das war mir von Anfang an klar. Trotzdem ist es ein Eiertanz, denn man möchte am Ende des Tages auch selbst respektiert werden. Ich kenne nicht das Erlebnis, aus einer anderen Kultur nach Deutschland zu kommen, aber für letzteres muss man in Griechenland durchaus ein bisschen kämpfen. Andererseits ist es enorm wichtig, sich auf die Zielkultur einzulassen. Zu wissen, dass im Süden Audio und Face to Face Kommunikation klar vor Emails und Messenger bevorzugt werden und sich darauf einzulassen sind immer noch zwei verschiedene Schritte. Gleichzeitig zählt die persönliche Sympathie und Chemie nochmal um einiges mehr, was mir je nach Situation sowohl zum Vorteil als auch zum Nachteil gereicht hat.

G.M.: Welche persönlichen und beruflichen Wachstumschancen könnten sich für ausländische Arbeitnehmer eröffnen, wenn sie die Herausforderungen im Arbeitsbereich erfolgreich bewältigen?

M.S.: Wenn man es schafft, sich sowohl gut in der Operation durch Arbeitsleistungen zu positionieren als auch sich sozial kompatibel zu verhalten, profitiert man gut davon, dass uns Deutschen Qualität und Zuverlässigkeit zugeschrieben wird. Gerade in der Qualitätssicherung winken gute Chancen. Unter Umständen ist bei entsprechender Leistung eine Führungsposition leichter zu erreichen als in Deutschland, da hier nicht so viel Wert auf akademische Titel gelegt wird, sondern eher auf dem Wert, den man zur Operation beisteuert.

σχεδόν ένα χρόνο μέχρι να καταλάβω αυτόν τον ελληνικός τρόπος έκφρασης συμπαράστασης και όχι μιας αλαζονικής χειρονομία. Νομίζω ότι πολλά από αυτά τα θέματα κουλτούρας, θα μπορούσα να τα γνωρίζω εκ των προτέρων μέσω μιας καλύτερης προετοιμασίας, όχι μόνο διαβάζοντας ένα άρθρο της Wikipedia στη διάρκεια της πτήσης για την Αθήνα, όπως έκανα.

G.M.: Τι ρόλο παίζουν οι διαπολιτισμικές διαφορές μεταξύ συναδέφωων οσον αφορά την καλή και ομαλή συνεργασία στον εργασιακό χώρο;

M.S.: Πρώτα απ' όλα, ήμουν ο ξένος, και αυτό ήταν σαφές για μένα από την αρχή. Παρ' όλα αυτά, ήταν μια πρόκληση, γιατί στο τέλος της ημέρας επιζητείται ο σεβασμός. Δεν γνωρίζω την εμπειρία του να έρχεσαι στη Γερμανία από διαφορετική κουλτούρα, αλλά πρέπει να παλέψεις λίγο για αυτό εδώ στην Ελλάδα. Από την άλλη, είναι εξαιρετικά σημαντικό να εμπλακούμε με την κουλτούρα-στόχο. Η πρόσωπο με πρόσωπο επικοινωνία είναι εξαιρετικά σημαντική και αρκετά διαφορετική από την ανταλλαγή μηνυμάτων ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, διότι η προσωπική συμπάθεια και η χημεία παίζουν σημαντικό ρόλο στις διαπροσωπικές σχέσεις. Αυτό που ήταν τόσο πλεονέκτημα όσο και μειονέκτημα για μένα, ανάλογα με την κατάσταση.

G.M.: Ποιες ευκαιρίες προσωπικής και επαγγελματικής ανάπτυξης θα μπορούσαν να δημιουργηθούν για τους αλλοδαπούς εργαζόμενους εάν ξεπεράσουν επιτυχώς τις προκλήσεις στον χώρο εργασίας;

M.S.: Εάν καταφέρει κανείς να ενταχθεί και να ενσωματωθεί στην ομάδα και στη νέα κουλτούρα, υπάρχουν ευκαιρίες, ιδιαίτερα σε εμάς τους Γερμανούς λόγω ποιότητας και αξιοπιστίας. Υπό ορισμένες συνθήκες, μια διευθυντική θέση είναι ευκολότερο να επιτευχθεί αν υπάρχει αξιοπιστία σε σχέση με τη Γερμανία, διότι εδώ δεν δίνεται τόσο μεγάλη έμφαση στους ακαδημαϊκούς τίτλους, αλλά μάλλον στην αξία που συμβάλλει κανείς στην εταιρεία.

07

Post von einem Poeten Γράμμα από έναν ποιητή

Auf der Straße

Ich? Wer bin ich?
Leider weiß ich es noch nicht
wie ein streunendes Tier
habe ich keinen Namen mehr...

In dieser Stadt habe ich mich verlaufen
Niemand kann mir helfen
Die Menschen sind zu besorgt
und ich habe mich verändert...

Ich wünsche mir, dass
ich mich wie neugeboren fühlen könnte
Ich wünsche mir, dass
ich meine Freunde nicht verloren hätte

Ich, ich, ich und ich...
nur ich...
und so allein...
so allein...

Diese verdammte Ruhe
sie redet und redet
Ohne Pause
Ohne Angst

Στον δρόμο

Εγώ; Ποιος είμαι;
Δυστυχώς δεν γνωρίζω ακόμη
όπως ένα αδέσποτο ζώο
δεν έχω πια όνομα...

Σε αυτήν την πόλη κάθηκα
Κανείς δεν μπορεί να με βοηθήσει
Οι άνθρωποι είναι ανήσυχτοι
και εγώ έχω αλλάξει...

Εύχομαι
να μπορούσα να νιώσω σαν νεογέννητο
Εύχομαι
να μην είχα χάσει τους φίλους μου

Εγώ, εγώ, εγώ και εγώ...
μονάχα εγώ...
και τόσο μόνος...
τόσο μόνος...

Αυτή η καταραμένη νέκρα
μιλά και μιλά
Δίχως παύση
Δίχως φόβο

Γιατί;
Συνήθως θα φοβόταν

Wieso?
Normalerweise würde sie erschrecken
aber jetzt?
jetzt wendet sie sich an mich

„O Du Armer
Bist du schon aufgewacht?
Schade...
Es ist wirklich schade...“

Sie hat Recht
Es ist schade...
Die Anderen arbeiten
Die Anderen bieten etwas an...

Ich?
ich bin nur ein Blatt
ein Blatt, das der Wind bewegt
nur ein Blatt

Aber jetzt habe ich einen Namen
einen sinnvollen Namen
ich heiße „bittere...“
„bittere Wahrheit“

και τώρα;
τώρα μου απευθύνεται

«Ω Συ κακομοίρη
Εύπνησες κιόλας;
Κρίμα...
Πόσο κρίμα...»

Δίκαιο έχει
Κρίμα είναι...
Οι άλλοι δουλεύουν
Οι άλλοι προσφέρουν...

Εγώ;
εγώ είμαι μονάχα ένα φύλλο
ένα φύλλο, που ο άνεμος μετακινεί
μόνο ένα φύλλο

Όμως τώρα έχω όνομα
ένα όνομα ουσιώδες
ονομάζομαι «πικρή...»
«πικρή αλήθεια...»

Theofilos Kouimanis studiert aktuell im 1. Semester am Fachbereich Deutsche Sprache und Literatur der NKUA. Er schreibt leidenschaftlich gerne Gedichte und das nicht nur in seiner Muttersprache Griechisch, sondern in den verschiedensten Sprachen. Das Gedicht wurde auf Deutsch geschrieben und ins Griechische übersetzt.

Ο Θεόφιλος Κουιμάνης σπουδάζει στο πρώτο εξάμηνο στο Τμήμα Γερμανικής Γλώσσας και Φιλολογίας του ΕΚΠΑ. Γράφει με πάθος ποιήματα όχι μόνο στη μητρική του γλώσσα, τα ελληνικά, αλλά στις πιο διαφορετικές γλώσσες. Το ποίημα γράφτηκε στα γερμανικά και μεταφράστηκε στα ελληνικά.

freepik.com

Leben und Studieren in Hauptstädten Europas: Was hat der Norden, was der Süden nicht hat und umgekehrt

Η ζωή και οι σπουδές σε πρωτεύουσες της Ευρώπης: Τι έχει ο Βορράς, που δεν έχει ο Νότος κι αντίστροφα

Dominik Budan

Manchmal führt und das Leben an Orte, die uns prägen und verändern. Für mich waren Zagreb, Berlin und Athen nicht nur Hauptstädte, sondern Stationen einer Reise namens ein Leben voller Herausforderungen, Wachstum und unvergesslicher Erlebnisse. Jede dieser Städte hat mir etwas Einzigartiges geschenkt – sei es Heimatgefühl, Freiheit oder neue Perspektiven. Diese Städte sind etwas Besonderes, aber nur, wenn man versteht, dass es nicht um die Städte geht, sondern um die Menschen, die diesen Städten ihre Seele verleihen.

1. Zagreb

Im Norden Kroatiens liegt die Hauptstadt Zagreb. Für manche Leute ist Zagreb eine kleine Stadt, für Kroaten eine Metropole. Mit etwa 850 000 Einwohnern ist Zagreb die größte Stadt Kroatiens. Viele kommen nach Zagreb, um eine gute Arbeitstelle zu finden oder sich an der Uni einzuschreiben, weil alle guten Universitäten dort sind. Für mich war es keine Frage, irgendwo anders hinzufahren, weil ich schon in Zagreb wohnte und eine Unterkunft hatte - also kein Stress mit der Wohnungssuche, obwohl es in Zagreb nicht so stressig war, wie in Deutschland zum Beispiel. So habe ich die Entscheidung getroffen und mich an der Philosophischen Fakultät eingeschrieben, Germanistik und Romanistik bzw. Französische Sprache und Literatur. Das Studium war sehr anspruchsvoll. Okay, vielleicht nicht das Studium an sich, sondern besonders die Germanistik. Von uns wurde sehr viel erwartet. Obwohl die deutsche Sprache für uns eine Fremdsprache war - niemand war Muttersprachler -, mussten wir sie auf muttersprachlichem Niveau kennen. Sonst wurden wir von den Dozenten scharf kritisiert oder sogar beleidigt. "Wie können Sie schreiben statt geschrieben sagen/schreiben? Das ist unglaublich! Denken Sie darüber nach, das Studium abzubrechen und auf der Baustelle zu arbeiten." So etwas wurde im ersten Semester sehr oft gesagt. Von 80 Eingeschriebenen haben 20 im Laufe des ersten Semesters ihr Studium abgebrochen. Aber was auch immer - das hinderte mich nicht daran, zusammen mit meinen Kommilitonen eine wunderbare Studienzeit zu erleben. Zagreb ist als Stadt klein und ein bisschen langweilig aber das Nachtleben, besonders wenn man Student ist, ist wundervoll. Es gibt sehr viele abwechslungsreiche

Μερικές φορές η ζωή μας οδηγεί σε μέρη που μας διαμορφώνουν και μας αλλάζουν. Για μένα, το Ζάγκρεμπ, το Βερολίνο και η Αθήνα δεν ήταν απλώς πρωτεύουσες, αλλά σταθμοί σε ένα ταξίδι που ονομάζεται ζωή, γεμάτο προκλήσεις, ανάπτυξη και αξέχαστες εμπειρίες. Κάθε μία από αυτές τις πόλεις μου χάρισε κάτι μοναδικό - είτε πρόκειται για την αίσθηση της πατρίδας, είτε για την ελευθερία, είτε για νέες προοπτικές. Αυτές οι πόλεις είναι ξεχωριστές, αλλά μόνο αν καταλάβεις ότι το θέμα δεν είναι οι πόλεις, αλλά οι άνθρωποι που δίνουν σε αυτές τις πόλεις την ψυχή τους.

1. Ζάγκρεμπ

Στα βόρεια της Κροατίας βρίσκεται το Ζάγκρεμπ, η πρωτεύουσα της χώρας. Για κάποιους ανθρώπους το Ζάγκρεμπ είναι μια μικρή πόλη, για τους Κροάτες είναι μια μητρόπολη. Με περίπου 850.000 κατοίκους, το Ζάγκρεμπ είναι η μεγαλύτερη πόλη της Κροατίας. Πολλοί άνθρωποι έρχονται στο Ζάγκρεμπ για να βρουν μια καλή δουλειά ή για να εγγραφούν στο πανεπιστήμιο, επειδή όλα τα καλά πανεπιστήμια βρίσκονται εκεί. Για μένα, δεν υπήρχε θέμα να πάω κάπου αλλού, επειδή ζούσα ήδη στο Ζάγκρεμπ και είχα στέγη - οπότε δεν είχα άγχος για την εξεύρεση στέγης, αν και στο Ζάγκρεμπ δεν ήταν τόσο αγχωτικά τα πράγματα όσο στη Γερμανία, για παράδειγμα. Έτσι πήρα την απόφαση και γράφτηκα στη Φιλοσοφική Σχολή, Γερμανικών και Ρωμανικών Σπουδών και Γαλλικής Γλώσσας και Φιλολογίας. Το πρόγραμμα σπουδών ήταν πολύ απαιτητικό. Εντάξει, ίσως όχι το πρόγραμμα σπουδών, αλλά οι σπουδές Γερμανικής Φιλολογίας ειδικότερα. Αναμένονταν πολλά από εμάς. Παρόλο που τα γερμανικά ήταν για μας ξένη γλώσσα - κανείς δεν ήταν φυσικός ομιλητής - έπρεπε να μπορούμε να τα μιλάμε σε επίπεδο μητρικής γλώσσας. Διαφορετικά δεχόμασταν σκληρή κριτική ή ακόμη και προσβολές από τους καθηγητές. «Πώς είναι δυνατόν να γράφετε/λέτε geschrieben αντί για geschrieben (να κάνετε δηλαδή λάθος στην μετοχή ενός συνηθισμένου ρήματος). Αυτό είναι απίστευτο! Καλύτερα να παρατήσετε το πανεπιστήμιο και να δουλέψετε σε εργοτάξιο». Κάτι τέτοιο μας το έλεγαν πολύ συχνά στο πρώτο εξάμηνο. Από τους 80 εγγεγραμμένους φοιτητές, οι 20 εγκατέλειψαν το πανεπιστήμιο κατά τη διάρκεια του πρώτου εξαμήνου. Αλλά τέλος πάντων - αυτό δεν με εμπόδισε να περάσω υπέροχα με τους συμφοιτητές μου

Clubs und Bars, wo man tanzen und singen kann. Natürlich nicht so viele wie in Berlin, aber Rocker, Punks, Traditionelle usw. finden immer etwas Interessantes - mindestens eine Bank im Park. Und alles war damals sehr erschwinglich. Es war möglich, mit Freunden ins Restaurant zu gehen und später Party zu machen. Für Studenten spielt das eine große Rolle. Ich erinnere mich auch an Tage und Mittagessen in der Mensa. Nicht so lecker, aber billig. Ein großer Vorteil Zagrebs ist, dass es sehr klein ist und man sehr schnell von einer Ecke zur anderen kommt. Meine Fakultät lag fast im Zentrum und war sehr gut mit dem öffentlichen Verkehr verbunden. Während der Fahrt zur Uni sind viele Sehenswürdigkeiten zu sehen. Zagreb hat zwar nicht viele, aber das, was es hat, ist sehr schön und lockt viele Touristen an. Egal, ob im Sommer, wenn es 35 Grad sind, oder im Winter, wenn es -5 ist und die Stadt unter Schnee liegt, es lohnt sich, Zagreb und Kroatien zu besuchen.

2. Berlin

Ja...Sollte man diese Stadt überhaupt präsentieren oder näher beschreiben? Alle haben eine Vorstellung von Berlin im Kopf. Manche würden sagen: Berlin ist eine Multikulti-Stadt, Berlin ist eine Party-Stadt, Berlin ist eine Familienstadt, Berlin ist eine Technomusik-Stadt, Berlin ist Sodom und Gomorra,... und alle haben recht. Berlin ist das alles. Als ich zum ersten Mal in Berlin war, das war touristisch im Sommer 2021, dachte ich mir: "Oh wie schön die Stadt ist, so warm, so lange Tageslicht, so groß..." und dann bin ich umgezogen. 2 Jahre danach...Im Winter...#Trauer :(

Na Spaß, es ist nicht sooooo schlimm. Zumindest haben wir sehr gute Weihnachtsmärkte:) Als ich zum ersten Mal gekommen war, habe ich mir sofort gesagt "Das ist meine Stadt. Ich will hier leben." Ich war von der Größe der Stadt, von den Menschen, von der Architektur und Kultur fasziniert. Dass alles so frei und offen sein kann, davon konnte ich in meinem kleinen Land nur träumen. Ich habe mich nie als eine traditionelle Person gefühlt, sondern als eine freie Person, die Regeln folgt, organisiert ist und der es sch**ßegal ist, was andere machen. Also der Balkan war kein Ort für mich. Und so habe ich entschlossen, mein ganzes Leben einzupacken und nach Berlin zu ziehen. Das war nicht einfach und passierte sehr schnell. Innerhalb eines Monats musste ich meiner Familie und meinen Freunden sagen, dass ich den Platz an der Freien Universität in Berlin bekommen habe und dass ich dort mein Masterstudium absolvieren werde. Die größte Hürde war die Wohnungssuche. In Berlin habe ich Freunde, die mir sehr viel geholfen haben, ich sage immer, dass sie meine Berliner Familie sind. Ich habe bei ihnen gewohnt und auf der Couch geschlafen. Das dauerte nicht so lange, weil ich zum Glück sehr schnell die Wohnung gefunden habe und schon am 15.11. eingezogen bin.

κατά την διάρκεια των σπουδών μου. Το Ζάγκρεμπ ως πόλη είναι μικρή και λίγο βαρετή, αλλά η νυχτερινή ζωή, ειδικά για φοιτητές, είναι υπέροχη. Υπάρχουν πολλά διαφορετικά κλαμπ και μπαρ όπου μπορείς να χορέψεις και να τραγουδήσεις. Όχι τόσα πολλά όπως στο Βερολίνο, φυσικά, αλλά οι ροκάδες, οι πανκ, οι παραδοσιακοί κλπ. μπορούν πάντα να βρουν κάτι ενδιαφέρον - τουλάχιστον ένα παγκάκι στο πάρκο. Και όλα ήταν πολύ προσιτά τότε. Μπορούσες να πας σε ένα εστιατόριο με φίλους και να κάνεις και πάρτι αργότερα. Αυτό είναι πολύ σημαντικό για φοιτητές. Θυμάμαι επίσης το μεσημεριανό γεύμα στο εστιατόριο του πανεπιστημίου. Όχι τόσο νόστιμο, αλλά φτηνό. Ένα μεγάλο πλεονέκτημα του Ζάγκρεμπ είναι ότι είναι πολύ μικρή πόλη και μπορείς να πας από τη μια γωνιά στην άλλη πολύ γρήγορα. Η σχολή μου ήταν σχεδόν στο κέντρο και υπήρχε πολύ καλή σύνδεση με τα μέσα μαζικής μεταφοράς. Υπάρχουν πολλά αξιοθέατα που μπορείς να δεις στη διαδρομή προς το πανεπιστήμιο. Το Ζάγκρεμπ δεν έχει πολλά αξιοθέατα, αλλά αυτά που έχει είναι πολύ όμορφα και προσελκύουν πολλούς τουρίστες. Είτε είναι καλοκαίρι και έχει 35 βαθμούς είτε χειμώνας στους -5 και η πόλη είναι καλυμμένη με χιόνι, αξίζει να επισκεφθείτε το Ζάγκρεμπ και την Κροατία.

2. Βερολίνο

Ναι... Χρειάζεται να παρουσιαστεί ή να περιγραφεί λεπτομερώς αυτή η πόλη; Όλοι έχουν μια ιδέα για το Βερολίνο στο μυαλό τους. Κάποιοι θα έλεγαν: το Βερολίνο είναι μια πολυπολιτισμική πόλη, μια πόλη των πάρτι, μια πόλη για οικογένειες, μια πόλη της techno μουσικής, το Βερολίνο είναι τα Σόδομα και τα Γόμορρα, ... και όλοι έχουν δίκιο. Το Βερολίνο είναι όλα αυτά. Όταν επισκέφθηκα το Βερολίνο για πρώτη φορά ως τουρίστας το καλοκαίρι του 2021, σκέφτηκα: «Ω πόσο όμορφη είναι η πόλη, τόσο ζεστή, με τόσο πολύ φως την ημέρα, τόσο μεγάλη...». Και μετά μετακόμισα. Δύο χρόνια αργότερα... Το χειμώνα... Θλίψη (Πλάκα κάνω, δεν ήταν και τόσο... άσχημα. Τουλάχιστον έχουμε πολύ καλές χριστουγεννιάτικες αγορές). Όταν ήρθα εδώ για πρώτη φορά, είπα αμέσως στον εαυτό μου: «Αυτή είναι η πόλη μου. Θέλω να ζήσω εδώ».

Εντυπωσιάστηκα από το μέγεθος της πόλης, τους ανθρώπους, την αρχιτεκτονική και την κουλτούρα. Στη μικρή μου χώρα μόνο να το ονειρευτώ μπορούσα ότι όλα γίνεται να είναι τόσο ελεύθερα και ανοιχτά. Ποτέ δεν ένιωσα παραδοσιακός άνθρωπος, αλλά ελεύθερος άνθρωπος που ακολουθεί κανόνες, είναι οργανωμένος και δεν δίνει δεκάρα τσακιστή για το τι κάνουν οι άλλοι. Άρα τα Βαλκάνια δεν ήταν μέρος για μένα. Και έτσι αποφάσισα να μαζέψω όλη μου τη ζωή και να μετακομίσω στο Βερολίνο. Δεν ήταν εύκολο και συνέβη πολύ γρήγορα. Μέσα σε ένα μήνα,

Danach musste ich mich beim Bürgeramt anmelden, was ich erst am 8.1., an meinem Geburtstag, erledigt habe. Schicksal oder Zufall? Kurz nach meinem Umzug hat mein Studium angefangen - Deutsch als Fremdsprache. Wir sind eine Multikulti-Gruppe, genau das Bild Berlins. Die Studenten aus der Gruppe kommen aus China, Korea, Polen, Tschechien, Russland, der Türkei, Georgien, Pakistan, Palästina usw. Schnell habe ich meine Clique gefunden, mit der ich viel unternommen habe. Sie haben mir sehr geholfen, die "Depression" zu bekämpfen und mein neues Leben, weit weg von meiner Familie und Freunden, zu akzeptieren. Nicht nur der Umzug hat mir Angst gemacht, sondern auch das Wetter. -10 Grad und Dunkelheit schon um 15 Uhr haben auch meinem Zustand beigetragen, aber mit meiner Berliner Familie und meinen Freunden habe ich ein ganz neues Leben begonnen. Das Studium finde ich leicht und interessant. Es ist etwas ganz Anderes als in Zagreb. Hier werden Studenten aufgrund ihrer Fehler nicht kritisiert oder beleidigt und die Dozenten gestalten ihren Unterricht ganz anders als die Dozenten in Zagreb. Die Dozenten in Berlin wissen, dass Motivation der Schlüssel ist, und sie geben sich Mühe, immer im Trend mit Innovationen im Bereich Unterricht und Fremdsprache zu sein.

3. Athen

Ein Teil meines Studiums ist es, ein Auslandssemester zu machen. So bekommen wir Einblicke, wie man die deutsche Sprache im Ausland unterrichtet. Meine erste und einzige Wahl war Island. Ich wollte unbedingt dorthin, aber es hat nicht geklappt, weil Island keine Ahnung hatte, wie mein Studium mit dem Praktikum zu regeln war. Dann ist mein Koordinator mit einer Empfehlung zu mir gekommen und hat gesagt, dass Griechenland einen Platz für unsere Studenten bietet und es möglich sei, dorthin zu gehen. Als er das gesagt hat, habe ich sofort ein besonderes, unerklärliches Gefühl empfunden und ich wusste, das ist genau der Ort, wo ich hingehen will. Deswegen sage ich immer, dass Griechenland mich ausgewählt hat und nicht umgekehrt. Von Anfang an stand ich in Kontakt mit meiner Betreuerin Frau Chita und meiner Mentorin Frau Vlachou, von denen ich alle nötige Informationen bekommen habe. Im Laufe der Zeit sind wir ein gutes Team geworden und arbeiten sehr gut zusammen. Auch mit meiner anderen Mentorin, Frau Chournazidi, verstehe ich mich hervorragend. Die Studenten sind motiviert und wir haben zusammen

έπρεπε να πω στην οικογένεια και τους φίλους μου ότι είχα πετύχει μια θέση στο Ελεύθερο Πανεπιστήμιο του Βερολίνου και ότι θα έκανα το μεταπτυχιακό μου εκεί.

Το μεγαλύτερο εμπόδιο ήταν να βρω διαμέρισμα. Έχω φίλους στο Βερολίνο που με βοήθησαν πολύ, πάντα λέω ότι είναι η οικογένειά μου στο Βερολίνο. Έζησα μαζί τους και κοιμήθηκα στον καναπέ τους. Δεν χρειάστηκε πολύς χρόνος, γιατί ευτυχώς βρήκα το διαμέρισμά μου πολύ γρήγορα και μετακόμισα στις 15 Νοεμβρίου. Στη συνέχεια, έπρεπε να εγγραφώ στο Bürgeramt («Γραφείο Πολιτών»), πράγμα που έκανα μόλις στις 8 Ιανουαρίου, στα γενέθλιά μου. Μοίρα ή σύμπτωση; Λίγο μετά τη μετακόμισή μου, ξεκίνησα τις σπουδές μου - γερμανικά ως ξένη γλώσσα. Είμαστε μια πολυπολιτισμική ομάδα, ακριβώς η εικόνα του Βερολίνου. Οι φοιτητές και φοιτήτριες της ομάδας κατάγονται από την Κίνα, την Κορέα, την Πολωνία, την Τσεχία, τη Ρωσία, την Τουρκία, τη Γεωργία, το Πακιστάν, την Παλαιστίνη κ.ά. Βρήκα γρήγορα την παρέα μου, με την οποία κάναμε πολλά πράγματα. Με βοήθησαν πολύ να καταπολεμήσω την «κατάθλιψη» και να αποδεχτώ τη νέα μου ζωή, μακριά από την οικογένεια και τους φίλους μου. Δεν ήταν μόνο η μετακόμιση που με φόβιζε, αλλά και ο καιρός. Οι -10 βαθμοί και το σκοτάδι ήδη από τις τρεις το απόγευμα συνέβαλαν επίσης στην κατάστασή μου, αλλά με την οικογένεια και τους φίλους μου στο Βερολίνο ξεκίνησα μια εντελώς νέα ζωή. Βρίσκω το πρόγραμμα σπουδών εύκολο και ενδιαφέρον. Είναι πολύ διαφορετικό από ότι στο Ζάγκρεμπ. Εδώ, οι φοιτητές δεν δέχονται κριτική ή προσβολή για τα λάθη τους και οι καθηγητές οργανώνουν τα μαθήματά τους πολύ διαφορετικά από τους καθηγητές στο Ζάγκρεμπ. Οι καθηγητές στο Βερολίνο γνωρίζουν ότι τα κίνητρα είναι το κλειδί και κάνουν ό,τι μπορούν για να συμβαδίζουν πάντα με τις καινοτομίες στη διδασκαλία και τις ξένες γλώσσες.

3. Αθήνα

Μέρος του προγράμματος σπουδών μου περιλαμβάνει ένα εξάμηνο στο εξωτερικό. Αυτό μας δίνει μια εικόνα για το πώς διδάσκεται η γερμανική γλώσσα στο εξωτερικό. Η πρώτη και μοναδική μου επιλογή ήταν η Ισλανδία. Ήθελα πολύ να πάω εκεί, αλλά δεν τα κατάφερα, επειδή η Ισλανδία δεν είχε ιδέα πώς να συνδυάσει τις σπουδές μου με την πρακτική άσκηση. Τότε ήρθε ο συντονιστής μου με μια σύσταση και μου είπε ότι η Ελλάδα έχει θέση για τους φοιτητές μας και ότι ήταν δυνατόν να πάω εκεί. Όταν το είπε αυτό, ένιωσα αμέσως ένα ιδιαίτερο, ανεξήγητο συναίσθημα και ήξερα ότι εκεί ακριβώς ήθελα να πάω. Γι' αυτό λέω πάντα ότι η Ελλάδα με επέλεξε και όχι το αντίθετο. Από την αρχή ήμουν σε επαφή με την επιβλέπουσα καθηγήτριά μου, την κ. Χήτα, και τη σύμβουλό μου, την κ. Βλάχου, οι οποίες μου έδωσαν όλες τις πληροφορίες που χρειαζόμουν. Με την πάροδο του χρόνου, γίναμε μια καλή ομάδα και συνεργαζόμαστε πολύ καλά. Επίσης, τα πάω πολύ καλά και με την άλλη σύμβουλό μου, την κ. Χουρναζίδη. Οι φοιτητές και οι φοιτήτριες

viel Spaß.

Athen *mou aresi poli*. Die Wohnung habe ich leicht über Facebook gefunden. Ich wohne in Omonia, 30 Sekunden vom Omonia-Platz entfernt. Ich habe dort alles Mögliche gesehen...

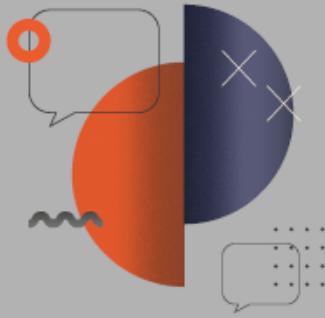
Die Stadt hat Vor- und Nachteile. Besser gesagt mehr Nachteile, als Vorteile. Ich mag die Menschen. Alle sind so nett, warm und gastfreundlich. Ich mag auch das Essen, die griechische Küche. Natürlich sind die Geschichte und Sehenswürdigkeiten zauberhaft und atemberaubend. Über das Wetter könnte ich viel erzählen. Natürlich nur Positives. So warm und sonnig bis Dezember habe ich es noch nie erlebt. Aber ich finde es ein bisschen seltsam, sich auf Weihnachten vorzubereiten, während es draußen 20 Grad ist. Das kommt für mich nicht zusammen. Omonia, die Busse, das Gesundheitssystem und die Mensa *den mou aresoun katholou*. Ein großes Plus für Athen ist auch Lidl. Dort kann ich sowohl meine deutschen als auch die griechischen Produkte kaufen und es ist nicht so teuer wie in anderen Supermärkten. Ich finde Griechenland sehr teuer. Teurer als Deutschland auf jeden Fall. Athen hat mir viel beigebracht, sowohl beruflich, als auch persönlich. Wenn ich das Land verlasse, werde ich die Menschen vermissen, die Kollegen, die Studenten, die neuen Freunde. Es fühlt sich so an, als ob ich wieder meine Familie verlassen werde.

έχουν κίνητρα και διασκεδάζουμε πολύ μαζί. Η Αθήνα μου αρέσει πολύ. Βρήκα το διαμέρισμα εύκολα μέσω του Facebook. Μένω στην Ομόνοια, 30 δευτερόλεπτα από την πλατεία Ομονοίας. Έχω δει ότι μπορεί κανείς να φανταστεί εκεί... Η πόλη έχει πλεονεκτήματα και μειονεκτήματα. Ή μάλλον, περισσότερα μειονεκτήματα παρά πλεονεκτήματα. Μου αρέσουν οι άνθρωποι. Όλοι είναι τόσο καλοί, ζεστοί και φιλόξενοι. Μου αρέσει επίσης το φαγητό, η ελληνική κουζίνα. Φυσικά, η ιστορία και τα αξιοθέατα είναι μαγικά και κόβουν την ανάσα. Θα μπορούσα να μιλήσω πολύ για τον καιρό. Μόνο θετικά, φυσικά. Δεν έχω ξαναζήσει τόσο ζεστό και ηλιόλουστο καιρό μέχρι τον Δεκέμβριο. Αλλά μου φαίνεται λίγο περίεργο να προετοιμάζομαι για τα Χριστούγεννα όταν έξω έχει 20 βαθμούς. Δεν μου κολλάνε αυτά μαζί.

Η Ομόνοια, τα λεωφορεία, το σύστημα υγείας και το εστιατόριο του Πανεπιστημίου δεν μου αρέσουν καθόλου. Το Lidl είναι επίσης ένα μεγάλο συν για την Αθήνα. Μπορώ να αγοράσω από εκεί τόσο τα γερμανικά όσο και τα ελληνικά μου προϊόντα και δεν είναι τόσο ακριβά όσο σε άλλα σουπερμάρκετ. Θεωρώ ότι η Ελλάδα είναι πολύ ακριβή. Οπωσδήποτε πιο ακριβή από τη Γερμανία. Η Αθήνα μου έχει μάθει πολλά, τόσο σε επαγγελματικό όσο και σε προσωπικό επίπεδο. Όταν φύγω από τη χώρα, θα μου λείψουν οι άνθρωποι, οι συνάδελφοι, οι φοιτητές, οι νέοι φίλοι. Νιώθω σαν να αφήνω ξανά την οικογένειά μου.

freepik.com

M.I.L.A.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΓΙΑ ΠΟΛΥΜΕΣΑ, ΔΙΑΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΓΛΩΣΣΙΚΕΣ ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ
ZEITSCHRIFT FÜR MULTIMEDIA, INTERKULTURALITÄT UND LINGUISTISCHE ANWENDUNGEN
JOURNAL OF MULTIMEDIA, INTERCULTURALISM AND LINGUISTIC APPLICATIONS

ISSN: 2945-2783